Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Nielsen, Henriette.; af H. T. ; Ønsket. Balcavaleren.
Titel | Title:	To Noveller
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothes Boghandling, 1845
Fysiske størrelse | Physical extent:	163 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130009101447

To Novelletter

af

H. T.

Ønsket.
Balcavaleren.

Kjøbenhavn.
Forlagt af J. H. Schubothes Boghandling.
Trykt hos J. C. F. Græbe.

1845.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

To Noveller

af

H. T.

Ønsket.

Enhver som har kjendt Degnen Marcusen i Rosum, veed ogsaa, at han var ingen almindelig Degn, ligesaalidet som Rosum Degnekald kunde regnes til de sædvanlige Degneembeder med knappe Indkomster og indskrænkede Kaar. Dette siges forelobig, for at Læseren, ved Ordet „Degn", ikke strax skal troe sig hensat i disse Forhold eller vente i Marcusens Person at see en karrikeret Repræsentant for den hele Degnestand. Vi ville kun fremstille den værdige Marcusen, som Hovedet for den Familie, hvorom denne lille Fortælling skal dreie sig.

Samme Marcusen blev i sin første Ungdom sat til Studeringer og stred frem paa denne Bane med meget Held; da han pludselig i en vis Periode tilligemed mange andre unge Studerende, blev greben af Patriotisme, lagde han Bøgerne paa Hylden, tog den røde Kjole paa og stillede sig modig i Rækken blandt Fædrenelandets Forsvarere. Her skal han nok have gjort hvad han kunde, dog ikke saameget, at det skulde engang have tilvendt ham et broget Baand, endsige Mere. Da Krigen endtes, stod han saa fattig som nogensinde, uden den mindste Opæstelse, der kunde givet ham Haab om nogensomhelst Pension. Hvad skulde han gjøre? Bøgerne

maatte igjen ned af Hylden, og den røde Kjole derop. Han var saa heldig at faae en fordeelagtig Plads som Informator for to unge Baroner; og nu kunde der let blevet en Præst af ham, hvis ikke Kjærlighed pludselig havde gjort ham til Degn.

Det var nemlig Datteren af Degnen i Sognet, den smukke Susanne, der ved sin Skjønhed og sjeldne Hjertensgodhed indtog Informatoren saa ganske for sig, at en Forlovelse paafulgte, som ved en tilstødende ulykkelig Hændelse gjorde den store Revolte i Marcusens Planer. — Skjæbnen vilde nemlig, at den gamle Degn netop nu ved Døden skulde afgaae, hvorved hans stakkels forladte Datter, paa eengang berøvet baade Fader og Hjem, gjorde Krav paa Marcusens hele Omsorg. Susannes skjelmske sorte Øine vare nu blevne et Taarehav. „Ak den nette Degnebolig, der altid slog Sparto til Præstegaarden; — min smukke Have, som det var min Stolthed at luge og holde reen — og saa det gode indbringende Degneembede vi sad i. Alt skal nu gaae fra mig, og jeg skal udstødes af mit gode Hjem.“ Saaledes lode Klagerne og smeltede reent denømme Marcusens Hjerte. Han gav Pastoratet Gud i Vold, og talede med Baronen om Degnekaldet. Denne, der altid havde den Vane at tælle og lægge sammen, gjorde strax den Beregning, at af en halv Officeer og en halv Præst, maatte der endelig blive en heel Degn, og lod ham faa Embedet. Susannes Jubel var stor, da hun fik at høre at hun kunde blive i Embedet og det Hele. Heller aldrig fik Marcusen Aarsag til at fortryde dette Skridt. Vel voxede hans Børneflok; men hans Ind-

tægter holdt omtrent Skridt dermed; og kom der en eller anden Extraudgift der skulde udredes, da havde han en fuldtro Ven i den gamle Baron, der aldrig kunde glemme, hvor hans Smaadrenge hængte ved ham, da han var deres Lærer, og havde derfor en næsten faderlig Omsorg for ham.

Det var derfor intet Under at Degnens opkaldte deres Børn efter alle de Medlemmer de kjendte og havde hørt sige af i deres Velgjørers Familie. Saaledes kom den ældste Søn, som den gode Baron lige fra hans tiende Aar holdt til Studeringer, til at hedde som denne: Hans Christian; Datteren næstefter: Christine Amalie efter Baronessen. Efter hende fulgte ufortovet Sophie Eudoxia „der, (sagde Moderen) lige fra Vuggen af havde havt saadant et feiende Væsen; men hun var ogsaa kaldt efter Baronens Moder, som skal have været saa rask en Dame, at hun om Efteraaret selv red til Holsteen og solgte sine Heste."

Denne Forklaring gav Madam Marcusen hvergang Børnenes Navne kom paa Tale. — Efter disse Tre fulgte der vel flere Børn, men som det er unødvendigt specielt at omtale, da de ville være stumme Personer i Fortællingen.

Hele Flokken voxede nu op og artede sig vel. At Degnen Marcusens Børn vare de smukkeste i hele Sognet, var Alles Mening, naar Præsten ikke var tilstede (thi han havde ogsaa Børn). Men da de ogsaa i Henseende til Kundskaber stode paa et langt høiere Trin end det sædvanligt er Tilfældet med Landsbyborn, gav dette Anledning til, at der efterhaanden dannede sig en lille

Privatskole hos Marcusen, hvis Medlemmer, foruden hans egne Børn, vare Sognepræstens; tilligemed en og anden Proprietairsøn fra Omegnen.

Heller ikke syntes Nogen at være bedre skikket for Lærefaget end netop Marcusen; og hans Elever fortjente virkelig al den Roes, som de, ved de aarlige Examiner, i saa høi Grad høstede. Især var den gamle Baron S. en stadig Beundrer af den lille Christine Marcusens Kundskaber.

Alt som lille Barn havde hun glædet ham ved sine forstandige Svar, og siden opvakt hans Beundring ved sine grundige Kundskaber, især i Historien. Og virkelig var Christine i en meget ung Alder, da hendes Kjendskab hertil langt overgik den gode Barons; men om han just derfor, uden Betænkning kunde kalde hende: „den lille Lærde," som han i Almindelighed gjorde, tør ikke paastaaes.

At Marcusen ikke stod i det ydmyge Forhold til Sognepræsten, som i Almindelighed er Tilfældet med Landsbydegne, er begribeligt, naar man tager Hensyn til den større Dannelse han besad; da ogsaa hans bedre Stilling i pecuniær Henseende satte ham udenfor disse Forhold.

Paa den Tid vor Fortælling tager sin Begyndelse var Pastor B. Sognepræst i Rosum. Han var jevnaldrende med Marcusen; og skjøndt videnskabelig Dannelse var det eneste, de egentlig havde tilfælleds, var det dog nok for dem til med Fornøielse at søge hinandens Selskab. Pastor B. ansaae sig, da han pludselig blev henflyttet fra et lystigt Liv i Hovedstaden til Sjæleførger

for en Menighed i en afsides Egn, som i en Art Forviisning, den han frivillig havde underkastet sig, som et Middel til at naae noget Bedre. At han her i Degnen skulde finde en saa behagelig Omgangsven, var et Gode, som han i Tidens Løb lærte at sætte Priis paa; thi i Forstningen, — det kan ikke nægtes — frapperede og stødte det ham, at Marcusen lod til at vilde være noget Andet end en geistlig Opvarter.

I sin huuslige Kreds havde Marcusen al Aarsag til at være tilfreds. — Vel kunde Susanne, i Tidens Løb, ikke beholde den Glorie, hvormed den Forelskedes rige Phantasie havde smykket det skjønne Naturbarn; dog, hvad hun manglede i disse Aandens høiere Fortrin, søgte hun at erstatte ved en utrættelig Omhu for de Menneskers legemlige Velbefindende, som omgav og tilhørte hende; hvilket jo aldrig undlader at indvirke tillige velgjørende paa det Aandelige. Madam Marcusen var en trofast Ægtefælle, en øm og omhyggelig Moder, en dygtig Huusbestyrerinde; og Enhver, som har passeret Illusionernes Drømmetid, veed hvad alt dette vil sige. Marcusen paaskjønnede det ogsaa af ganske Hjerte, og det var hans Ægtefælles Fryd og Stolthed. Men desforuden var det ogsaa Madam Marcusen en lille Glæde og Forfængelighed at kunne uddele sine Raad i Huusholdningssager til dem, som søgte disse. Derfor var hun en sand Støtte og Trøst for Præstekonen, der, som Kjøbenhavnerinde var temmelig uvidende i Landhuusholdningen, og derfor daglig saae sig nødt til at tye til hiins Erfaringer. — Dette var nok et Baand imellem de to Familier; men et stærkere var dog det Venskabsbaand, som

forenede Degnens to Pigeborn med Præstens lille Datter Ludovica.

Venskabet mellem Legesøstre kan i Barndommen være en meget varm Følelse, og aldrig var den det mere end her. Hvad havde ikke Christine og Sophie kunnet opofre for deres lille Veninde, og Ludovica, hvor elskede hun ikke dem igjen. De vare altid den Gjenstand hvorom hendes barnlige Tanker dreiede sig og hendes Længsels Maal, naar hun ikke var hos dem. — Der forløb heller ikke mange Timer, i hvilke de ikke vare samlede, og som oftest tilbragtes Fritimerne i Degnens Have, hvor man meest ugeneret kunde lege. Her havde Christine og Sophie hver sit lille Blomsterbed med Tusindskjøn til Rabatter. En Bænk stod ved en Side, hvorpaa Børnene kunde hvile, naar de bleve trætte. Hvormange barnlige Planer bleve ikke her udkastede, som endog gik langt ind i Fremtiden.

Saadan forløb en Række af Aar, de tre Veninder voxede op ved hinandens Side, og deres Venskab voxede med dem. Christine kunde omtrent være tolv Aar, da hun og Sophie en Dag sad paa Bænken, og idet de talede sagte sammen, hørte Fodtrin bag ved dem. De vendte sig hurtig om, og saae deres lille Veninde, ikke i flyvende Fart som ellers, men med hængende Hoved og sørgmodige Skridt komme henimod dem. Forundrede saae Søstrene paa hende. Men hun brast i Graad og faldt dem om Halsen med det smertelige Udraab: „Ak Christine og Sophie, hvor jeg nu er ulykkelig! Nu kan vi ikke blive sammen mere. Tænk Eder min Sorg! Fader er bleven forflyttet og vi reise snart Alle derover

til Kjøbenhavn. — O! er det ikke frækkeligt at vi saadan skal skilles ad?"

Søstrene blandede oprigtig deres Taarer med Veninderns, og søgte, skjøndt selv betagne af Sorg, at trøste hende.

„Ak! hvis I dog fulgte med!" hulkede Ludovica.

„Hvad er paa Færde? Born!" spurgte Marcusen, der i Fraskand havde hørt Børnenes Jamren. — Alle Tre gave nu hulkende den Forklaring, der allerede er bekjendt. — Dette var ogsaa en Nyhed for ham, og mange Tanker faldt ham ind. Ikke destomindre rørte for Øieblikket Børnenes Smerte ham meest, og han kunde ikke undlade, idet han klappede Hver især paa Hovedet, at sige dem nogle trøstende Ord: „Giv Eder tilfreds Børnlille! det kan jo blive godt endnu. I reiser jo ikke sporenstregs, min lille Ludovica, og I tre Piger kan altsaa have mangen en glad Time sammen forinden. Og hvad da, om I ogsaa komme et saadant Stykke fra hinanden; I ere jo derfor ikke skilte ad for evig Tid. En Reise til Kjøbenhavn er da ikke saa farlig en Ting. Og hvem veed? maaskee jeg kan lade Stine og Sophie gjøre en Reise over til Dig om et Par Aar?"

Disse sidste Ord, skjøndt sagte hen i Vinden, indeholdt dog en rig Kilde af Trøst for de tre Veninder. Det blev taget for et givet Løfte; ja, der blev allerede en heel Reiseplan udkastet; og Tanken om denne Reise og om Gjensynet forsonede de tre Veninder noget med Adskillelsen, da denne endelig i Virkeligheden kom.

Om to Aar! lød det trøsteligt gjennem Afskedstaa-

rerne, da de tre Smaapiger til Afsked omfavnede hinanden.

Men de to Aar vare længst forbi, tre fire ja hele fem Aar vare henrundne, og Marcusen havde endnu ikke holdt sit Løfte. Med de tre Veninder gik det som sædvanligt i Verdens Løb. Først corresponderede de flittigt, og i hvert Brev vare Paamindelser om at komme, eller Ønsket at kunne komme. Siden kom der sjeldnere Brev til Degneboligen, og tilsidst indskrænkede hele Correspondencen sig til i det høieste et Par Breve om Aaret. Men man maae derfor ikke troe, at Venskabet var uddøet. Nei, Christine og Sophie havde det endnu lige varmt for deres fraværende Veninde, og hendes Svar paa deres Breve vare ogsaa blandede med de ømmeste Venskabsforsikringer. Heller ikke var Reisen forglemt; nei, den var endnu stedse den stille Kakkelovnsdiscours mellem de tvende Søstere om Vinteren i Mørkningen, naar Blikket er saa indskrænket og Tanken derfor farer desto videre om. Ja, det var blevet til et Ordsprog hos de mindre Sødskende, saa at naar de saae de to Ældre sidde i en sagte Samtale, raabte de strax: „See! nu reiser Stine og Sophie til Kjøbenhavn igjen."

De to Smaapiger vare i disse fem Aar voxede op til smukke Jomfruer. Paa deres Confirmationsdag var Meningen deelt angaaende deres Skjønhed. De Fleste sagde at Sophie var den Skjønneste, fordi hun var sin Moder op ad Dage; men de, der havde en finere Smag, fandt Christine smukkest, som havde sin Faders ranke Figur, skjøndt Moderens mørke Haar og Øine. Hans Christian var demitteret fra Latinskolen, og havde alle-

rede været to Aar i Kjøbenhavn. Den gamle Baron var bleven noget skrantende. Han blev ofte saa heftig angreben af Gigt, at han maatte holde sig inde mange Dage i Rad. For at faae Ende paa Tiden, kom der ofte Bud efter Marcusen, som ved sit muntre Lune vidste at fordrive sin Velgjører mangen ellers hypochondrisk Time, saa han blev denne uundværlig.

Da hændte det sig en Aften, at Baronen led mere end sædvanlig af Gigt, og Christine af sin Moder blev sendt op til Herregaarden med en lille Papirspose fuld af Enebær og Rav, og den indstændige Bøn fra Madame Marcusen, at Baronen dog maatte, trods alle Doctorrecepter, forsøge det lille uskyldige Middel at ryge det daarlige Been med disse to Ingredientser; thi det vilde, som hun troede, vist hjælpe, da det engang havde hjulpet hende. Christine gik og røgtede trolig sit Ærinde. Baronen var, som alle Lidende, ikke utilbøielig til at følge det nye Raad.

Han følte strax Lindring og Smerterne ophørte lidt efter lidt, som ved et Trolddomsmiddel. Den Syge kjendte derfor ingen Grændser for sine Taknemmelighedsyttringer, og med mange Taksigelser til Moderen blev Christine sendt hjem; men af hende selv tog han det Løvte at han maatte sende Bud efter hende, naar Smerterne indfandt sig paany; thi han havde den Idee, at Røgelsens Tilberedelse gik over hans gamle Tjeners Fatteevne.

Gigten indfandt sig daglig, skjønt efterhaanden i mildere Grad, og Christine var derfor ofte hos den gamle Herre. Tillige blev det en Vane for ham, at lade sig

forelæse af Christine, hvilken Adspredelse han ofte havde savnet i den senere Tid, ved Synets Svækkelse.

Da Baronen en smuk Foraarsmorgen, nu ganske befriet fra sin Gigt, spadserede paa en Markvei udenfor sin Have, mødte han Christine og Sophie. Det var netop et Øieblik, hvori han feirede sin Helbredelse med stille Tak til Gud, da Synet af Christine bragte ham i Erindring den Erkjendtlighed han ogsaa desaarsag skyldte hende, hvilket lod en Tanke opstaae hos ham. Han standsede, og efterat have talt venligt med de to Piger, gav han Christine et fortroligt Vink, og førte begge Søstrene ind i Haven med sig.

Her tog han den forundrede Christine tilside og sagde til hende:

„Hør min lille Christine! jeg har længe følt at jeg er i Din Gjeld for Din Pleie og venlige Opofrelse for mig i Vinter. Jeg vilde nu saa gjerne til Gjengjeld gjøre Dig en Glæde; men jeg kunde med den bedste Villie dog forfeile Maalet. Derfor vil jeg nu have, at Du gandske oprigtig skal sige mig et Ønske, Du nærer, hvis Opfyldelse kunde gjøre Dig ret inderlig glad, og, isandhed! staaer det i min Magt, skal det blive opfyldt."

Skjøndt et Ønske og Kjøbenhavnsreisen var Et for Christine kunde hun dog i glad Overraskelse ikke frembringe et Ord. Efter en Pause vedblev Baronen smilende: „Du er altsaa et af de lykkelige Mennesker, som slet ingen Ønsker nærer. See, jeg er ikke saa heldig, jeg nærer mange Ønsker, blandt andet et som angaaer en ung Pige. Du veed at min Søn Fritz, for

nogentid siden er bleven forlovet med en Datter af en af mine kjæreste Ungdomsvenner, afdøde General A. Skjøndt jeg jo glæder mig over Partiet, falder mig dog ofte det Ønske ind, at min tilkommende Svigerdatter maa ligne Dig i Et og Alt, men i Særdeleshed have Dit blide Sind. Ja, Du bliver da ikke forfængelig? Nei, jeg veed det; Du var fra Barndommen min Kjæledægge og kan nok taale det. See! lille Christine, det var nu et af mine Ønsker; men kom nu med Dit. Eller skal jeg hjelpe Dig paa Sted. Du ønsker Dig et nyt Fortepiano?"

„O, Hr. Baron!" udbrød hun med Varme, „De er alt for god imod mig! Hvormed har jeg egentlig fortjent det?"

„Men det falder mig ind, at for den halve Sum, et saadant Instrument vilde koste, kunde Sophie og jeg faae et Ønske opfyldt, som vi nu begge have næret i hele fem Aar."

„Hvad? I fem Aar har I To gaaet og baaret paa et Ønske? Hillemæn, Børnlille! da er det ogsaa fuldbaaret. Nu da! frem med det! Jeg er ordentlig nysgjerrig efter at erfare dette ældgamle Ønske."

„Baronen erindrer vel Pastor B.," begyndte Christine forlegen.

„Ja, vel erindrer jeg ham, en lærd men forresten lidt opblæst Mand."

„O, nej! mod os var han det aldrig — Vi ere saa gode Venner med hans Børn, og før vi skiltes ad, tog de det Løfte af os, at vi vilde besøge dem i Kjøbenhavn. See, nu er det fem Aar siden, og endnu er

der Intet blevet af denne Reise, skjøndt det er vort inderlige Ønske."

„Aha! der kom da Ønsket, der var saa godt og saa længe forvaret, at Du nær aldrig havde fundet det. En Kjøbenhavnsreise altsaa? Nu, nu! det er da ingen Chinafart, og kan let iværksættes. Men hvad vil Eders Forældre synes derom? I ere, synes mig, vel unge og uerfarne til at gjøre en saadan Reise paa jer egen Haand."

„O, vi komme til gode Venner!" svarede Christine, henrykt over at være saa nær ved Maalet, men endnu mere ved Tanken om at kunne fortælle Sophie det. „Vi ere heller ikke saa unge, som vi maaskee synes. Jeg er da nu i mit nittende Aar, og Sophie er snart sytten."

„Jeg maa tilstaae," sagde Baronen smilende, „det er en skjønne Alder at bære paa."

„Desuden," vedblev Christine, „siger Moder, at det er godt for unge Mennesker at komme ud og see sig lidt om i Verden."

„Saamæn, deri giver jeg hende ogsaa Ret. Ja hør nu, min Lille! send mig Papa op i Aften, saa skal vi see at klare den Sag." At takke Baronen paa det Inderligste, og derpaa springe bort, hoppende i to Spring over to Aspargesbede, der skildte Søsteren fra hende, var et Øieblik Sag for den henrykte Christine. Baronen havde endnu den Tilfredsstillelse, før han forlod Lysthuset, at være Vidne til den glade Overraskelse, der malede sig i den Yngres Ansigt ved den Efterretning Søsteren bragte hende. Men da de to Søstre vilde i

Forening bringe ham deres Tak endnu engang, var han borte.

Marcusen var dog ikke saameget let at overtale, som Baronen havde troet. Det var just ikke alene de Udgifter, som Udrustningen til et saadant Besøg udfordrede, der havde afholdt ham fra, at opfylde dette Ønske af hans Børn. — Nei, han havde noget Særdeles mod denne Reise af mange andre Grunde. „Susanne" svarte han engang sin Kone, som i den senere Tid havde været paa Pigebørnenes Parti i denne Sag, „Du veed ikke hvad Du beder om! En saadan Reise kunde blive til det Modsatte af den Fornøielse man venter sig; og bleve end disse Forventninger opfyldte, — hvem veed da hvad Skade dette kunde gjøre! De Fornøielser kunne maaskee ikke nær opveie den Tomhed, de ville føle, naar de kom hjem igjen til vor landlige Eensomhed. Ja Marcusen sagde meget meer til sin Kone i denne Anledning, men som var „saa urimeligt" at hun tilsidst ikke vilde høre derpaa, men gik, idet hun sagde: „Du kan da nok begribe, lille Mand, at Verden og Kjøbenhavn har meget forandret sig siden Din Ungdomstid, da Du kjendte den."

„Aa, jeg troer i Grunden det er saare lidet," mumlede Marcusen; men hans Kone, som troede at have havt det sidste Ord var tilfreds; thi Sagen var da ikke gandske tabt.

Alt hvad Marcusen dengang sagde sin Kone, fremkom nu i en anden Form til Baronen, da denne havde blandet sig i Sagen. Men det var endnu umuligere for denne at gaae ind i Marcusens Anskuelser. Modpartiet

var nu denne for stærkt; han blev overvunden og gav efter Skridt for Skridt, idet han paa sædvanlig Viis søgte at undskylde sin Eftergivenhed for sig selv, ved det Raisonement: Jeg kan maaske ogsaa have en for eensidig Anskuelse af Tingen og have formange Betænkeligheder ved Noget, der i sig selv ikke er saa vigtig en Sag. Lad dem da i Guds Navn reise. Baronen har jo paataget sig at skrive til sin Søn derom, og ladet ham melde deres Komme. — Maaske kan det gjøre Noget til at Alt kan gaae bedre end jeg tænker; thi saadan er denne Verden! disse Mennesker! O! man skulde aldrig — — — dog nu har jeg jo sagt Ja!

Og nu blev der Tummel i Degneboligen! en Tummel og Travlhed, som ikke i Mandsminde havde fundet Sted der; især den sidste Dag før Reisen; thi endskjøndt fire a fem vimse Synaale uopholdelig havde galopperet i Degneboligen siden Reisen blev bestemt, kom det Bud fra Skipper Clausen, at han var færdig til at seile næste Dag, dog bag paa dem. (Dengang havde endnu intet Dampskib lagt sin Bane fra Liimfjordens Bredder over Kattegattet).

Nu blev der for Alvor Støi, og man maa undskylde Madam Marcusen, som næsten ene gjorde den; thi det var henimod Aften, og ingen Koffert eller Madkurv var pakket til, og man ventede endogsaa paa et Par nye Hatte, som Degnen selv var kjørt til næste Kjøbstad for at hente, efterat have faaet det Paalæg af sin Kone, at de ikke maatte være for dyre, men dog moderne og nydelige, med lidt Pynt paa. „En vanskelig Opgave," tænkte Degnen, men drog dog modig afsted.

Lidt efter lidt sagtnedes dog Tummelen betydelig, — Kofferten stod snart pakket til, og endelig ogsaa Madkurven, indhyllet i Servietter. Denne var af Madam Marcusen forsynet saaledes, at hendes kjære Søn Studenten „Hans Christian" kunde faae en god Portion af hvert Slags; thi hun vidste af hans egen Mund at intet Smør, Knapost eller Rugtvebak smagte ham saaledes som hendes. Midt i Kurven stod en Krukke, som Pigebørnene under ingen Omstændigheder maatte røre. Heri var nemlig syltede Blaabær, en Foræring til Frue B. Saaledes var nu omtrent alle Forberedelser tilendebragte, og man havde lidt Pusterum. Dette benyttede Pigerne til Arm i Arm at vandre lidt henad Veien for at møde den ventede Fader. Efter en Pause udbrød Sophie: „O Christine! imorgen ved denne Tid, hvor ere vi saa?"

„Ja, saa ere vi formodentlig langt herfra," svarede Christine halvt smilende, halvt veemodig.

„Hvad mon Ludovica vil sige, naar hun nu seer os," sagde Sophie. „Jeg kan nu aldrig forestille mig hende anderledes end som lille endnu, endskjøndt Skipper Clausen siger hun er høiere end vi. — Jeg kan nok huske, at I To, Ludovica og Du, altid holdt Jer sammen, og vilde, naar vi legede, bestandig være Madammer, og jeg skulde være Tjenestepige, og naar jeg saa beklagede mig derover, saa drillede I mig altid med Sognefogdens den lange Søren, fordi han engang havde kaldt mig sin lille Kjereste. Men nu maa jeg sige Dig, Christine, at naar vi komme til Kjøbenhavn, maa I ikke saadan lade mig gaae udenom; thi saa vil jeg da blive reent tilovers."

„Men der har vi jo Fader!"

„Og Hattene!"

Saaledes endte denne Samtale, og snart efter fin-de vi vore to reiselystne Piger for Speilet i Storstuen, for at probere de nye Hatte. Man vilde see disse fra alle Sider; Enhver vilde afsige sin Dom, og der hen-gik en Tid, før det Ultimatum blev udtalt af Madam Marcusen, at: „Fatter havde gjort en god Handel." Christine havde virkelig aldrig forekommet hende saa liig salig Baronessen som just nu, og Sophie, ja deri vare de Alle enige — hun lignede ikke sig selv. — Om disse Bemærkninger vare smigrende for vore Degnedøttre tør ikke paastaaes; men de skulde jo være det, og bleve der-for med Glæde hørte.

Ikke vil jeg trætte Læseren med flere Smaabegiven-heder og Optrin, der forefaldt før Reisen næste Dag gik for sig, da det vel kan forekomme Mange, som om det virkelig gjaldt en Reise til China, hvilken vistnok ofte gjøres uden halvt saamange Ophævelser, Hjertebanken og Forventninger, som Degnens Døttres i Rosum; da de toge sig denne Reise for over Kattegat. — Vi vil da springe over Afskeden, og lade vore Heltinder komme i rum Sø, før jeg igjen tager fat paa Historien.

En gunstig men sagte Vind bar Christine og So-phie henad Kattegattet. Vi finde dem under en Para-ply, som tjente dem begge til Solskjerm, siddende paa en Koffert, formodentlig deres egen, paa Dækket. — Den Yngste seer fremad, den Ældre kaster Blikket veemodig

tilbage. — Sophie forestiller sig Fremtiden, er allerede i Tankerne i Hovedstaden, midt i al den Herlighed hun der venter at see. — Christines Blik derimod hænger endnu ved de kjære hjemlige Kyster, som nu alt mere og mere fjerne sig fra dem. Hun tænker paa Fortiden, som hun har tilbragt i den stille venlige Degnebolig, paa Moderen og de smaa Søskende derhjemme, og Taarerne komme hende endnu engang i Øinene.

Foruden Christine og Sophie var der ogsaa en heel Deel andre Passagerere med Skipper Clausen; disse betragtede med Nysgjerrighed de to unge Piger, der holdt sig saa stille for sig selv, og toge ikke Deel i det øvrige Selskabs Conversation. Man havde i Førstningen troet de vare Beslægtede af Skipperen, da han stundom henvendte et Par Ord til dem; men nu var pludselig en lille Frue kommen paa andre Tanker, ved at betragte Christines Ansigt, og stikkede derfor sin Søn, et opløbet ungt Menneske, directe til Skipperen, for at faae de to unge Pigers Navn og Rang at vide. Denne en tør Skjelm, svarede Fruens Affending, med et polidsk Smiil, at det var to unge Frøkener af hans Bekjendtskab, Døttre af en Marcusen fra Baroniet * *.

„Ah!" sagde Fruen ved denne Efterretning, „sagde jeg det ikke nok — trods de simple Kaaber — jo, jeg har et skarpt Blik for saadant Noget. — Dette store talende Øie, denne aristokratiske Holdning kunne ikke tilhøre Nogen Slet og Ret. Hvad synes det ærede Selskab, om vi indbøde de to unge Frøkener at tage Deel i vort Middagsmaaltid i Kahytten?"

Det lille Selskab var Fruen meget forbundet for

dette Indfald. Damen nærmede sig derpaa de unge Piger, der smaasnakkende, uden at have hørt Noget af det Foregaaende, sadde paa Kofferten, og efterat have bragt dem sit og Selskabets Indbydelse, tøvede hun lidt endnu, og sagde derpaa i en affecteret Tone: „Kald mig ikke nysgjerrig eller paatrængende, fordi jeg tillader mig at gjøre dem det Spørgsmaal: om de ikke ere Døttre af en Oberst Marcusen? Ak, han var min tidligste Ungdoms intimeste Ven, og vi bleve adskilte ved en Misforstaaelse. — Der er noget i Deres Øine, der erindrer mig om hans; undskyld derfor at jeg spørger!"

Det øvrige Reiseselskab havde imidlertid nærmet sig, og Alles Øine hvilede nu nysgjerrige paa de to unge Piger, som ved det sidste Spørgsmaal vare satte i en forhen ubekjendt Forlegenhed.

Det var som Noget hindrede dem i at svare strax, og for første Gang rødmede de ved at skulle nævne deres Stand.

Sophie kom først tilorde og svarede Fruen med saamegen Værdighed, som hun kunde tilveiebringe: „Det er meget muligt denne Oberstlieutenant Marcusen, som De nævner, er af Familien; thi Fader har mange Slægtninge i Kjøbenhavn, men han er selv — selv — ikke Oberstlieutenant."

„Nei han maa være avanceret til Oberst."

„Nei Frue, Fader er, som jeg siger Dem — — — han er heller ikke Oberst."

„General da?" vedblev Fruen ivrig.

Det blev værre og værre for den arme Sophie. Det var som forhexet; thi Ordet Degn vilde ikke frem.

Dog nu skulde det gaae! „Frue," sagde hun med glødende Kinder, „Fader er ikke den de tænker paa; thi han er — — han er — aldeles ikke General!"

„Ja, ja," sagde Skipperen, der kom til, „han er hvad han er. I sin Skole er han dog altid en Slags Chef."

Nu kom Raden til den lille Frue at rødme.

Altsaa Degnedøttre, simple Degnedøttre! Og hun havde gjort sig til af sin Skarpsindighed i at opdage Frøkenerne. Og hun havde givet sig saameget af med dem. — Hun var jo prostitueret for hele Selskabet. — Hun blev vred paa Skipperen, som havde været den første Aarsag til denne Vildfarelse. Nogen Tid efter hørte man hende skjænde paa Sønnen for dennes Seendrægtighed, som var Skyld i, at de vare komne for silde, til at afgaae med Paquetten, saa at de nu maatte noies med en saa ussel Leilighed. Dette var egentlig stilet til Skipperen, som nok hørte det, men fortsatte rolig sin Somandsvise; thi det saae ud til en frisk Kuling.

Middagsmaaltidet var ogsaa neppe holdt, og Passagererne komne op paa Dækket igjen, før Skibet lystigt gyngede paa de skummende Bølger og skjød sig som en lille hvidvinget Søfugl, piilsnar hen over Havet. De muntre Passagerer bleve lidt efter lidt tause, og Een efter Anden søgte ned i Kahytten, indtil de Alle vare forsamlede der; men kun lidet oplagt til Selskabelighed.

Efterat Søsygen og de dermed forbundne Besværligheder var overstaaet var man snart ved at seile ind i det muntre Øresund. — Udenfor Helsingør

laae der den Dag saamange Skibe, at det i Fraſtand næſten saae ud som en Bro over Vandet.

Skipper Clauſen var særdeles oprømt over den hurtige Reiſe, og morede Pigerne meget med at forklare dem Et og Andet ved Skibene, og gjøre ſine Bemærkninger over dem. „See hiſt, Pigebørn, der ligger en Hollænder, det kan jeg ſee, om aldrig paa andet ſaa paa Beſætningen; thi der ere flere Fruentimmer end Mandfolk indenborde. Dette derimod, ſom vi nu møde, med det blaa og hvide Flag med den røde Krone, kunde jeg, lukke mine Øine op, hvis Vinden bar paa, lugte hvor det hører hjemme; thi der ſtaaer en Stank af Hvidløg fra de ſmudſige Matroſer. Ja, de ſkulde minſandten iſtedetfor Portugiſer hedde Portugriſe; thi da paſſede de til Navnet.“ Skipper Clauſen lo ad ſit eget Indfald, og var formodentlig ene om det, men vedblev tilfreds: „Denne herſens ſtore Kobberforhudede med de noget tilrøgede Seil, er en engelſk Koffardimand. At den kommer fra Rusland, kan jeg ſee paa Matroſen, hiſt i de røde Sko. Han vil nok være pyntet, idetmindſte et Sted.“

Man ſeilede derpaa videre, og Alle trængte ſig forud paa Dækket for først at hilſe det kjære Kjøbenhavn. Dog, intet Hjerte ſlog mere forventningsfuldt, intet Øie hang mere nysgjerrigt ved de graa Taarne, der hævede ſig alt mere og mere frem af Taagen, end de to unge Pigers, der ſtode Arm i Arm bag ved de Andre, og hævede ſig paa Tæerne, for desbedre at kunne ſee.

„Hør Sophie! jeg veed ikke hvorledes det er; men

jeg føler mig saa forknyt ved at see det store, prægtige Kjøbenhavn," sagde Christine.

„Aa! Du er altid en lille Kryster, Christine. Mig forekommer det derimod ikke nær saa stort, som jeg havde foreſtillet mig. — Nei! jeg havde tænkt mig det Hele ganske anderledes. Den Smule Huſe og Kirker — er det en Hovedſtad!"

„Hvor Du er lykkelig, Sophie, at Du kan tænke saaledes!" Begge Søſtrene taug, og betragtede atter Kjøbenhavn. Endelig udbrød Sophie: „Vi ere da i Grunden ikke af saameget ringe Herkomſt, naar vi rigtig betænke os. Jeg er vis paa, at selv her i Hovedſtaden lever der mange fornemme Slægtninge af os; hvem der kjendte dem! Men Fader taler saa ſjeldent om ſit Slægtregiſter."

„Nei det er nok ogsaa bedſt for os at lade være at opſøge fornemme Slægtninger. Bare vi havde hittet de gode Paſtor B's!". —

„Det overlade vi til Skipper Clauſen, der har lovet at ledſage os." —

Under en ſlig Samtale havde man endelig naaet Reiſens Maal. Det var Søndag og midt paa Eftermiddagen. De andre Paſſagerer lavede ſig glade til at forlade Skibet. Den forømtalte Frue ligeſaa; men hun var dog den ſidſte. Da traadte Skipperen hen til hende og ſpurgte, om det ikke var tilladt at Jomfruerne Marcuſen maatte følge med Fruen, hvis Vei, ſom han vidſte, juſt førte forbi Paſtor B's, og om hun vilde viſe dem Stedet, da han, ſom havde lovet at ledſage dem, ikke for Øieblikket var færdig dertil, og var da

bange Tiden skulde blive dem for lang. — Fruen lod ikke til at forstaae ham, men Sønnen svarede: „Med største Fornøielse!". —

Pigerne havde stor Lyst til at gjøre Indvendinger mod dette Arrangement, og forsikre, at de gjerne kunde vente; men Skipperen, som troede at have lavet det saameget rart, afbrød dem med disse Ord: „Nu da, Smaajomfruer! vær nu saa god at gaae med Fruen og hendes Hr. Søn, hun vil nok vise dem Qvarteret."

Fruen tog sin Søn under Armen, og skuppede ham i Siden, fordi han gjorde Mine til at byde Christine den anden. De to unge Piger fulgte da bag efter. — Langsomt spadserede nu de Fire, efter at have foreviist Passene, op ad Gaden. — Her var den Dag for en Kjøbenhavner ingen usædvanlig Færsel, men for de to Landsbypiger var der en magelos Tummel, en Elegance, en uvant Pragt, som næsten forvirrede dem Hovedet. Christine saae op til de høie Huse og vendte sig derpaa til den ellers saa raske Sophie. Denne mødte hende med et Smiil, som skulde være opmuntrende, men forfeilede Hensigten; thi de følte sig virkelig begge uendelig forknytte over det Uvante, som omgav dem.

De vare ikke komne ret langt op ad Bredgade før Fruen udstødte et overrasket: „Ah! hvad seer jeg!" Dette Udraab gjalt nemlig fire pyntede Damer, i hvilke Fruen kjendte sine Døtre, ledsagede af nogle Herrer, der kom imod dem. Der blev nu en Scene. Den lille Frue blev ganske omringet og tildækket af Spørgsmaal, Beklagelser og Complimenter. Hun lod sig nu i Triumph føre bort af de omringende Slægtninge, og glemte reent

de unge Reisefæller, som vare blevne overgivne til hendes Beskyttelse, men som nu stode ene tilbage paa den fremmede Gade, uvisse om de skulde følge Sværmen. Dog, længe betænkte de sig ikke, før de begge uvilkaarligt vendte sig om og gik den samme Vei tilbage de vare komne; og vare dog saa heldige at finde Toldboden og der at træffe den de søgte, Skipper Clausen, som de da fortalte deres Skjæbne. Denne sendte en drøi Eed efter den fine Frue, og tilføiede: „Ja jeg fortrød strax at jeg havde sat dem af til det gamle Vrag. Men bi lidt saa skal jeg selv føre Eder an."

Det varede ikke længe før Pigerne i en langt muntrere Stemning, end de vare komne ned, atter travede op ad samme Gade, ledsagede af den ærlige Skipper Clausen. — Nu var det da vist, at de snart skulde see de kjære Mennesker, Ansigt til Ansigt, for hvis Skyld de havde gjort den lange Reise, og, som de syntes, udstaaet ikke faa Besværligheder. De vandrede og vandrede, og standsede omsider udenfor en anseelig Bygning. „Her," sagde Skipperen og pegede opad, „paa første Sal. — Men maaskee det er bedst at jeg ledsager Dem heelt derop."

„O, ja! gode Skipper Clausen!" svarede eenstemmig begge Pigerne.

Op gik det nu ad Trapperne, indtil de naaede en stadselig Gang, hvor deres Ledsager høflig bankede paa Døren; men da der intet Svar fulgte, ringede han paa Klokken. Ved Lyden heraf aabnedes en Sidedør, hvoraf en Tjenestepige saae nysgjerrig ud. Paa Skipperens Spørgsmaal efter Pastor B. gav hun gesjæftig den ubehagelige Forklaring, at denne for nylig var med sin

Familie flyttet ud paa Landet Lidt lang i Ansigtet vendte Skipperen sig til sine to Ledsagerinder og spurgte langtrukket: „Nu hvad gjøre vi saa? Sjouerne ere her nu med Tøiet.“ Forlegne stode de stakkels Piger; men pludselig opklaredes Christines Ansigt. „Hr. Clausen!“ sagde hun, „De kjender vor Broder Hans's Logis, hvis De vil ledsage os hen til ham, saa vil han nok forresten sørge for os.“ „Ja, det er nok sandt, Deres raske Broder Hans har De jo endnu i Baghaanden. Ja hvad Nød have vi saa, Pigebørn?“

Rask gik nu Toget igjen for sig. Sjouerne med Tøiet fulgte bag efter. Den unge Marcusens Logis var Skipperen godt bekjendt, da han ofte havde bragt ham Et og Andet fra Hjemmet, og snart stod han derfor med Pigerne i den ham velbekjendte Gang. Søstrene frygtede noget for, at det skulde gaae dem her som hist, at de nemlig ikke skulde træffe Broderen hjemme, da det jo var Søndag, en almindelig Forlystelsesdag.

Skipper Clausen aabnede nu Døren, og hvor stor var ikke Pigernes Glæde, da de saae et ungt Menneske, der ingen anden kunde være end Hans, ligge sovende paa Sophaen ligefor, med en Bog over Ansigtet.

„Tys,“ sagde Sophie og standsede dem, „lad os overtænke, hvordan vi paa den mest behagelige Maade skal overraske ham.“

„Det skal jeg sige Eder,“ sagde Skipperen. „Tag ganske sagte Madkurven ind og dæk Bordet med de rare Sager Eders Mutter har sendt. Jeg skal forsikre Eder, at det vil han ynde, naar han slaaer Øinene op og seer

alle de Lækkerier, men veed ikke hvorfra de ere komne; for J maa skjule Eder."

Christine og Sophie fandt Ideen god, og hvad Skipperen havde foreslaaet gik virkelig for sig. Søstrene vare saa bange for at gjøre den mindste Støi under denne Forretning, at de neppe vovede at see hen til den Sovende, som om det kunde have vækket ham. Dog — alligevel vaagnede han, just da de knælede for Kurven for at tage det sidste og sværeste Stykke ud af den. Den Opvaagnende reiste sig og saae forundret paa det dækkede Bord, men endnu mere forundret blev han ved at see Ryggen af to ungdommelige Skikkelser, der ved deres tause Travlhed for et Øieblik indgav ham en flygtig Tro paa Feer og velgjørende Huusaander. Dog, nu hævede Sophie en vældig Skinke iveiret, der pludselig rev ham ud af disse Tanker; thi den var altfor materiel til at kunne forenes med Feeverdenen. Men næsten i samme Øieblik traf hendes Blik ham, og det Udraab, som derpaa fulgte, havde saameget tilfælles med et Angstskrig, at Christine sprang forskrækket op, og Skipperen, som havde opholdt sig paa Gangen for at see Udfaldet paa Spøgen, styrtede hurtig til. Og nu saae de hvad de aldrig havde ahnet: et vildfremmed Menneske stod for dem. Christine kastede et forskrækket Blik rundt om i Værelset; enhver Gjenstand var hende ubekjendt, og sagde hende kun altfor tydelig, at det var i en fremmed Herres Værelse de befandt dem og havde gjort alle de Anstalter. Sophie stod som en Statte med Skinken. „Med Forlov," begyndte Skipperen, „er dette ikke Student Marcusens Værelse?" — „Nei ikke længer," svarede

den Fremmede, der nu fattede en Deel af Sammenhængen. „Saa," sagde hiin, der nu først blev forlegen. „Dæk saa af igjen, Pigebørn. Seer De," henvendte han sig undskyldende til den Fremmede, „det er denne Student Marcusens Søstre, som her paa en net Maade vilde have overrasket Broderen med dette Hersens. Men hvem F..... kunde ogsaa tænke paa — — —" her afbrød han sig selv ved en hjertelig Latter, som de Unge tilsidst istemmede; thi det Comiske var her altfor overveiende til at det længer kunde modstaaes. Og nu kom det til en Forklaring mellem Parterne. Den unge Herre var Student og en god Ven af Hans Christian, som for kort Tid siden havde ladet sig overtale af denne til at bytte Værelse med ham, men boede endnu i samme Gaard og samme Etage, saa Feiltagelsen var ikke saa farlig stor. Men til Pigernes store Bedrøvelse fortalte han, at Hans var ikke hjemme, men spadseret paa Landet, han vidste ikke med Vished hvorhen. Da han saae de unge Damers Nedslagenhed ved denne Underretning, tilbød han sig godmodig at ville opsøge ham, da han nok troede at finde ham hos Pastor B. paa Landet.

„Hvad? hos Pastor B.! det er netop derhen vi agte os," udbrød begge Søstrene. „O! havde vi blot nu en Vogn, at vi kunde komme afsted!"

„Med det har det ingen Nød," sagde Skipperen, „jeg skal nok leie Eder en Vogn; men hvor skal I egentlig være saalænge? Mon de ikke kunde komme ind paa Broderens Værelse?" henvendte han sig til Studenten.

„Det vil neppe lade sig gjøre," var Svaret; „thi han tager altid Nøglen med sig, naar han er ude

Men vil de gode Damer afbenytte mit Værelse, staaer det til Deres Tjeneste. Jeg skal da imidlertid være Deres Ledsager behjælpelig med at skaffe Vogn."

Christine og Sophie toge mod Tilbudet, og befandt sig snart ene i Værelset, og tilbragte her Tiden, indtil Vognen kom, med atter og atter at omtale den foregaaende Scene, som de gjorde deels med Latter, og deels med Skamfuldhed og Ærgrelse over deres Blindhed.

Christine og Sophie med deres Bagage bleve læssede op, og nu gik det det snart ud af en Gade og ind i en anden, indtil de endelig befandt sig udenfor Staden paa den brede Landevei. Her mærkede de dog neppe de vare komne paa Landet; thi istedetfor de høie Huse, der nys havde imponeret dem, saae de nu prægtige Equipager og elegante Ryttere i et væk ile dem forbi; saa vore to Reisende først drog Veiret lidt friere, da Hyrekudsken dreiede ind paa en smallere Vei, der var mindre befaret.

„Naar Alt kommer til Alt," begyndte Sophie, „er det dog bedre for os, at B's boer paa Landet; jeg mener, det er mere ugenert at komme til dem."

„Jeg har tænkt paa det Samme," sagde Christine, „og er ret glad ved at det træffer saaledes; thi jeg har altid frygtet for, at vi skulde træffe mange Fremmede hos dem, og det havde dog ikke været behageligt saadan at plumpe ind midt i et pyntet Selskab i vore Reiseklæder."

Dog, de undseelige Landsbypiger bleve atter forvirrede, da Vognen kort efter holdt stille for Forsiden af en just ikke stor, men smagfuld Bygning, hvorfra en

Mængde pyntede Herrer og Damer nysgjerrig stirrede fra Vinduer og Døre de Nysankomne imøde.

„Her er det," var Kudskens korte Besked.

Christine lod sine Øine flygtig løbe over de mange Ansigter, men fandt intet bekjendt, lutter fremmede. Hun vilde just forvirret hvidske Kudsken i Øret: „Vi ere vist kjørte feil," da Pastor B. viste sig udenfor Døren. Han stirrede som de Andre forskende paa dem, og kneb, for ret at iagttage, Øinene næsten sammen. — Trods alt dette blev der dog ingen Opdagelse gjort. Men Høflighed bød ham omsider at bede de Fremmede staae af, der forvirrede vare blevne siddende paa Vognen.

Et Par Herrer løb til og hjalp de unge Piger ned, hvorpaa de skulde give sig tilkjende for Pastoren, hvilket var et piinligt Arbeide for den undseelige Christine. Men Præsten stod nu med et saa spørgende Blik ligefor hende, og havde bukket saa dybt, som om han virkelig troede at de vare to reisende Prindsesser, der vilde besøge ham incognito. Det maatte herfrem, og Christine begyndte forlegen:

„De kjender nok ikke mere Sophie og Christine Marcusen fra Rosum?" Hun standsede her; thi hun troede at have sagt nok; og Præsten bød til at besinde sig.

Idet han hastigt satte sin Hat paa, forandrede hans spændte, nysgjerrige Mine sig i et Nu til en meget forundret, idet han udbrød i en Tone, som man meget bedre kan tænke sig end beskrive: „Ei hvad? hører jeg virkelig ret?! Nei, jeg havde i Forstningen ikke den Fornøielse! Dog, nu husker jeg, det var jo ordentlig en Aftale. Nu vær da af den Godhed at gaae indenfor."

Degnens Døttre fra Rosum havde i dette Øieblik meget mere Lyst til at sætte dem paa Vognen og kjøre i flyvende Fart den samme Vei de vare komne; men der hører en Snarraadighed til under slige Omstændigheder at fatte en saadan Beslutning, hvilken kun Faa besidde. Desuden nærmede Fru B., der havde hørt sin Mands Ord og sluttede sig til Sammenhængen, sig nu saa hurtigt og med en saa venlig Mine, at hun forekom begge de betrængte Piger, som et Himlens Sendebud. Hun førte dem igjennem Sværmen ind i Forstuen, hvor hun modtog alle de Hilsener, som de jydske Piger medbragte fra Hjemmet og fra en heel Deel andre gamle Bekjendte af Pastor B.?

Da de vare komne tilende dermed, sagde Fruen: „Hør Pigebørn, det var kjønt at I besøgte os. I bliver her vel i Nat; thi ellers bliver Besøget jo Ingenting, da I kommer saa sildig, der er ikke saa kort til Kjøbenhavn."

Begge Pigerne bleve blussende røde; det var rigtignok deres Hensigt at blive der denne Nat, men langtfra ikke at lade det ende dermed. Fruen, som troede at de af Beskedenhed ikke sagde ja strax, vedblev: „I skal virkelig ikke genere Eder. Herre Gud! for en Nat kan vi dog sagtens pakke os sammen. Vi kan jo sende Bud til det Sted hvor I logerer, at de ikke skal vente Eder. — Men hvad er dog det for en Liigkiste!" udbrød hun, kastende et Blik ud af Vinduet, hvor man saae Tjeneren og Hyrekudsken komme bærende med en Ting, der virkelig havde megen Lighed med det Fruen nævnede.

„Ak, det er vor Koffert!" udbrød Søstrene græde-

færdige. Og det var virkelig den; den Samme, som juſt var gjort til Reiſen af den bedſte Tømmermand i Sognet, og ſaa liig en Koffert, ſom han formaaede at gjøre den; men det er unægteligt, den lignede dog mere en Liigkiſte. — Fruen fattede imidlertid Sammenhængen, og det var let at ſee, det ikke gjorde noget behageligt Indtryk paa hende, at tænke ſig Degnedøttrenes Beſøg ſaa langvarigt, ſom den lange Koffert tydede paa. — Dog, da hun ſaae den piinlige Forlegenhed, hvori hendes Gjæſter vare ſatte, var hun for godmodig til ikke ſaa hurtigt ſom det var hende muligt, at ſøge at berolige dem.

„Altſaa har Baron S. ikke meldt vor Ankomſt?" ſpurgte Chriſtine, da hun atter kom tilorde.

„O, det er rigtig uforſvarligt af Baronen!" tilføiede Sophie ivrig. „Hans Fader havde dog paalagt ham det i ſit ſidſte Brev."

„Bah! ja det Paalæg har han ſaamæn ſlaaet i Glemmebogen, eller ogſaa maaſkee troet, at det var Spøg af Faderen, I vilde gjøre en Lyſttour til Hovedſtaden. Men nu kan han ſelv, — han er her netop — ſee Syn for Sagen, at det dog ikke var Spøg."

Chriſtine og Sophie ſukkede over at det virkelig var Alvor.

„Ja, der ſkal I ſee en ſmuk Officeer," vedblev Fruen. „Og hans Kjæreſte, ſom er her ogſaa; ja det er en ſand Engel, derom er der kun een Mening. Det er en reen Nydelſe at ſee hende; om I end ikke komme til at tale med hende."

„Det er ſandt, jer Broder Hans vil I ogſaa træffe.

Han maa vist være i Haven, siden han ikke har indfundet sig. See der vil blive en Overraskelse."

Saaledes blev Fru B. ved at tale i den bedste Hensigt af Verden. Men desuagtet sad Degnens Døttre med de piinligste Følelser.

Fruen aabnede nu Døren til Salen. I den Stemning de vare, forekom det dem skrækkeligt at træde derind, men de maatte jo.

De unge Piger hilsede undseelig, og lode deres Øine søgende løbe rundt i Stuen, men neppe kjendte de i den høie, elegantklædte Dame, som sad ved Fortepianoet, deres fordums Veninde, Ludovica.

„See her, Ludovica, gamle Bekjendte fra Jylland!" sagde Fruen, og den Tiltalte vendte sig overrasket om og saae forundret, dog uden at reise sig, — paa de Nysankomne.

Hun kjendte dem strax; thi skjønt de vare voxede betydeligt i de fem Aar hun ikke havde seet dem, gjenkjendte hun dog Træk for Træk sine fordums Legesøstre, engang hendes Alt; men nu? Ludovica indbildte sig at leve i en langt høiere Sphære, fordi mere Flitterstads nu omgav hende. En medfødt Forfængelighed ledte hende altid til at søge at stifte Bekjendtskaber med unge Damer af Anseelse, hvortil et vist selskabeligt Talent og en Gave at gjøre sig gjældende, hvor hun just vilde, hjalp hende betydeligt. Saaledes havde hun nylig vundet sig en Veninde i Frøken A., Baron Frits's Forlovede, og hun var henrykt over dette Bekjendtskab, da hun vidste at denne unge Dame var en af Stjernerne i de fine Cirkler. Men nu stode pludselig Degnedøttrene

for hende. De saae i deres Reiseklæder saa simple ud, imod det stadselige Selskab, og hun skulde nu forestille dem for det, som sine Veninder.

Frue B. blev lidt forlegen over Datterens Opførsel, og sagde: „Har Du reent glemt Dine fordums smaa Legesøstre, Ludovica, og deres Aftale med Dig at besøge Dig? Her ere de nu!"

Et bebreidende Blik fra Frøken A's store, mørkeblaa Øie, slog maaske Ludovica mere end Moderens Ord; thi hun sprang nu hastig op fra Stolen, og nærmede sig rødmende Veninderne, som hun tiltalte med disse Ord, der skulde undskylde det Foregaaende. „Ah! er det Christine og Sophie Marcusen? Ei ei! jeg kjendte dem virkelig ikke; thi jeg har jo havt saamange Legesøstre. Og vor Aftale — ja den maa jeg sige jeg reent har glemt i den senere Tid; thi det er jo saamange Aar siden, den blev gjort, at jeg havde al Aarsag til at troe, at ogsaa de havde skrevet den i Glemmebogen. Men jeg seer de ere Piger der holde Ord, og det kan jeg lide." — Medens den forfængelige Ludovica sagde dette, var hendes Hensigt vel kun at undskylde den kolde Modtagelse hun havde ydet sine Veninder, hos Frøken A., ved klogelig at hentyde paa et flygtigt Barndomsbekjendtskab. Dog, hvad hine maatte føle ved denne iiskolde Modtagelse af en Veninde, hvis Minde de saa varmt og trofast havde bevaret, kan Enhver vel tænke sig. — Christine stod med nedslagne Øine, for at skjule de Krænkelsestaarer, der vare paa Veien at bryde frem, og tænkte sig alle de haanende Blikke, der fra alle Sider vare rettede paa dem, de paatrængende, uvelkomne

Gjæster. Men hun saae ikke et Par englemilde, blaa Øine, der med inderlig Deeltagelse vare rettede paa dem.

Froken A. havde med stigende Mishag og Forundring seet paa dette Optrin, hvori Ludovica, som hun hidtil kun havde kjendt fra den elskværdigste Side, nu spillede en saa uværdig Rolle. Fru B., der næsten altid fandt godt, hvad hendes Børn, især hvad den superkloge Ludovica sagde og gjorde, overlod nu de to Piger til hende med den Paamindelse, da hun fjernede sig: Lad mig see Du faaer dem opmuntrede."

Ludovica gjorde Begyndelsen med at faae „de to Billedstøtter" som hun allerede kaldte dem i Tankerne, fordi de endnu ikke havde talt et Ord, placerede paa Stole. Derpaa betænkte hun sig paa hvad hun skulde sige til dem. Men da hendes Øine faldt paa Sophie, fik hun pludselig et Indfald, som i hendes egen Mening skulde more Selskabet, da det bragte hende til at lee endnu før det blev udtalt. „Hør, Sophie!" kom hun endelig tilorde, „hvorledes lever Sognefogdens Søren? Jeg kan, ved Gud! ikke see paa Dem, uden at tænke paa ham."

Damerne begyndte rundtom at smaalee, og Sophie sad krænket og rød som dryppende Blod; thi hendes gamle Svaghed fra Barndommen af, naar man slog paa den Streng, vendte tilbage. Dog, hun var ikke den, der blev Nogen ret længe Svar skyldig, især naar hun troede sig fornærmet, og hun svarede derfor lidt hidsig: „Jeg kan desværre ikke give Dig nogen Oplysning om denne Din gamle Bekjendt; thi han farer tilsøes nu, og jeg correspondere ikke med ham."

Ludovica gav Selskabet et Blik, som om hun vilde

sige, nu skal vi have Løier, og sagde derpaa: „Nu nu, lille Sophie! kan Du ikke taale lidt Spøg. — Jeg seer Du er endnu lige omfindtlig ved denne Sag. Men jeg tænkte, ja, jeg troer næsten jeg har hørt det, at Du nu var fuldkommen forsonet med ham."

„Jeg med ham?" Sophie blev endnu mere hidsig over Hentydningen paa en Forlovelse, som hun troede at finde i Ludovicas sidste Ord.

Hvor Christine skammede sig over dette Mundhuggeri, kan man neppe forestille sig. Det var umuligt for hende at holde de hidtil tilbagetrængte Taarer længere tilbage. — Den stakkels Pige bøiede skamfuld sit Hoved; thi hun vidste at hver Taare, der randt fra Øiet, udsatte hende endnu mere for hele Selskabets Opmærksomhed, hvis Blikke hun troede at føle hvile paa sig.

Dog hun tog feil. Frøken A. havde med Deeltagelse fulgt enhver Bevægelse, som hun saae foregaae hos Christine, der i Særdeleshed havde tiltrukket sig hendes Opmærksomhed, og da hun nu saae dennes Taarer, stillede hun sig selv, næsten grædende, hurtig imellem hende og Selskabet. Christine følte en silkeblød Haand hvile paa sin Skulder, og hørte en venlig Stemme hvidske hende et Par Ord i Øret, hvorpaa de To, Haand i Haand, hurtigt forsvandt igjennem en Sidedør, til stor Forundring for Selskabet, men endnu mere for den forbausede, skamfulde Ludovica, der nu følte, at hun ved sin hovmodige Opførsel mod de to Barndomsveninder for stedse havde tabt Idas Venskab, hvoraf hun ikke havde været lidt stolt, ja i den sidste Tid endog overseet sine andre Bekjendtskaber for hende.

Frøken A. førte Christine ind i Sideværelset, hvor Ingen opholdt sig, og lod hende her sætte sig ned for at fatte sig. Intet ligner den ømme Deeltagelse den gode Ida skjænkede den grædende Christine. Opdragen af en fortræffelig Moder, der ikke havde paatvungen hende Principer, som vare hendes Characteer imod, kjendte hun ingen Standsforskjel, der forbød hende at nærme sig en ung Pige, som saa stærk tiltrak sig hende. Der laae en rig Kilde til Trøst for Christine i den unge Dames Deeltagelse, og snart lykkedes det denne ved idelig at trøste og tørre Taarerne bort af hendes Kinder med sit fine Lommetørklæde, ganske at standse disse.

„De maa troe at det er tungt," sagde Christine, „at reise saamange Mile for at komme til kjære Venner, og saa — og saa være saa uvelkomne Gjæster."

Frøken Ida taug, og saae bedrøvet ud. Christine vedblev: „Havde jeg dog bare fat paa Broder Hans! han kunde maaskee sørge for at vi kom snart bort igjen. Ak! saadan havde Sophie og jeg ikke tænkt det skulde løbet af.

„Saadan skal det sandelig heller ikke løbe af," sagde Frøken A. med kjærlig Tone. — De maa bestemt ikke reise, før De have seet alle Hovedstadens Herligheder. Men hvem er Deres Broder Hans?"

„Man har sagt at han er her, det er en Student Marcusen."

Frøken Ida saae pludselig forundret paa Christine. „Hvad!" udbrød hun, „den vakkre Marcusen er Deres Broder? O, det er herligt! saa ere vi i Familie sammen!"

„Hvorledes?" spurgte Christine overrasket.

„Jo," udbrød Ida glad, „Deres Fader er Moders Sødskendebarn, følgelig maae vi være Cousiner."

Denne Opdagelse havde strax en velgjørende Indflydelse paa Christines bedrøvede Sind. Just nu i dette critiske Øieblik at finde en saa venligsindet Slægtning var Noget saa uventet og glædeligt, at hun i sin forknytte Stemning ansaae det for den største Lykke, der for Øieblikket kunde møde hende.

„Men naar jeg tænker mig om," vedblev Ida, „saa kjender jeg Dem jo allerede længe af Navn; thi det er vistnok Dem, som min tilkommende Svigerfader, den gamle Baron S., har nævnet med saa megen Roes i sine Breve til Frits. Det er dog underligt, at hele Sammenhængen ikke strax faldt mig ind, da Ludovica nævnede Dem ved Navn."

„Ja," udbrød Christine, „Baron S. havde i sit sidste Brev bedet Deres Forlovede melde vor Ankomst her, men han har nok glemt det."

„Skulde Frits have faaet en saadan Commission, og have glemt den?" udbrød Ida med Varme. „Nei! det kan jeg aldrig troe! Jeg maa strax hen til ham og erkyndige mig om denne Sag. Han er i Haven. Gaaer De med, saa kan De ret overraske Deres Broder, som ogsaa er der.

Christine nølede forlegen, og da Ida saae forundret paa hende, sagde hun nedslaaet og tvivlende: „Jeg er bange for at Broder Hans ikke vil glæde sig. Vi ere paa denne Reise blevne skuffede i det vi ventede os meest Glæde af. Det kunde nu for Exempel gjerne gjøre ham ondt, at see os, hans Søstre, blandt de andre pyn-

tede Damer, see saa simple og tarvelige ud. — Derfor tænkte jeg, om Sophie og jeg klædte os om.

„De er en lille Nar!" sagde Ida leende, i hvis Lod det aldrig var falden at gjøre slige Erfaringer. — Det traf sig at Christine ved Omklædningen fik en Dragt paa, liig den Frøken A. var iført; og da de nu tilfældigviis kom til at staae ved Siden af hinanden for Speilet, gjorde de paa eengang den Opdagelse, at de lignede hinanden paafaldende; dog taug de begge; thi den Tanke forekom hver især for smigrende til at yttre høit.

„Hvor dog smukke Klæder forhøier Skjønheden," sagde Frøken A. og betragtede Sophie, der virkelig tog sig meget godt ud i den rosenrøde Kjole, som hun nu var iført. „Ludovica maa herind og see dem. Desuden vilde jeg saa gjerne see Barndomsveninderne forsonede med hinanden."

Frøken Ida gik, men kom snart igjen tilbage med den angerfulde, grædende Ludovica ved Haanden. En Forsoningsscene paafulgte nu, hvorved Ludovica ganske tilbagevandt sine forrige Veninders Kjærlighed. Frue B. kom ogsaa til og udgjød et Par Rørelsestaarer; hun vidste egentlig ikke hvorover. Saa var Himlen nu atter klar, og de fire Damer begave sig ind i Salen, hvor Frue B. allerede havde forkyndt den interressante Nyhed at de to unge Damer vare Cousiner af Frøken A.

Trods den foregaaende Forsoningsscene kunde Ludovica dog ikke undertrykke en vis ubehagelig Følelse, da hun saae med hvilken Deeltagelse Alle nu kom de unge Piger imøde, som hun for i deres Paasyn havde be-

handlet saa ringeagtende. Man omringede dem, Enhver vilde see Frøken A. og Christine sammen, hvilke lignede hinanden saa paafaldende.

De gik ud i Haven, og saae nu noget borte vende Herrer komme spadserende. Den ene var Baron Frits, en smuk Officeer med et indtagende Ydre, den anden var den længe omtalte Broder Hans.

Ida dandsede dem imøde og trak den noget nølende Christine med sig. Allerede i Frastand tilraabte hiin sin Forlovede spørgende: „Gjæt engang! hvem af os To er Ida? hende der nu vender Dig Ryggen, eller hende med Ansigtet imod Dig?" — „Hende med Ansigtet imod mig, vil jeg haabe," svarede Baronen, som var lidt kortsynet. — „Skudt forbi!" raabte Ida, og vendte sig leende om.

Overraskelsen var stor fra Broderens Side; men ikke mindre fra Baronens, der med Forundring betragtede de to unge Pigers store Lighed med hinanden. Han havde ikke seet Christine og Sophie i de sidste tre Aar, hvori de vare vorede saameget, at han nu ikke gjenkjendte dem. Ida ønskede strax Forklaring over Meldingen af de to jydske Damers Ankomst, hvorved Baronen kom lidt i Forlegenhed, og endelig tilstod: at han havde modtaget et Brev, just som han skulde stige tilhest, og derfor havde opsat at læse det, indtil han kom hjem igjen; muligt var det Brevet fra Faderen.

„Det tænkte jeg nok at det umuligt kunde være en Forglemmelse!" sagde Ida glad. (Om Alle tænkte som hun, er uvist, men Baronen kom godt fra det). Efterat den første Overraskelse havde lagt sig, begyndte

en Mængde Spørgsmaal fra Herrernes Side til de tvende Piger, der kom directe fra deres fælleds Hjemstavn. Baronen fandt Leilighed til at sige Christine nogle forbindtlige Ord for den Omhu hun sidste Vinter havde viist hans Fader. — Med megen Agtelse og Kjærlighed omtalte han ogsaa sin første Lærer, den gamle Marcusen, og spurgte med Interesse til ham og hans Anliggender.

Under denne Samtale stod Ludovica som paa Naale; thi Marcusen kastede fra Siden et flygtigt Blik paa hende, og deraf sluttede hun at Søsterens sagte Meddelelse nu gjaldt hende. En Rødme foer hende op i Kinderne, og hun tilkastede ham til Gjengjæld et trodsigt Blik, idet hun vendte sig om og gik med Had i Hjertet mod de to Veninder tilbage til Huset.

Henimod Aften tog Froken A. bort, efterat have taget det Løfte af de tre formeentlige Veninder, at maatte lade sin Vogn afhente dem anden Dagen om Eftermiddagen.

Christine og Sophie vare meget indtagne af deres nye Bekjendtskab, og yttrede dette, da hun var reist, for Ludovica, som dog ikke syntes rigtig at ville istemme den Roes hun for saa rigelig havde tildeelt Ida.

„Hvor glæder jeg mig til at hun kommer til at boe paa * *," sagde Sophie.

„Det er vel ikke saa viist," meente Ludovica; „der kan gjerne komme Noget iveien."

„Hvad skulde der da komme iveien; Baron Frits elsker hende viist meget høit?"

„Ah! Baron Frits er en flygtig Herre! Men nu er det jo i Forstningen, saa maa han da endelig være

forelsket. Dog, det var egentlig ikke det jeg meente. Der er en ganske anden Anstødssteen, hvorpaa den gode Idas skjønne Haab om Fremtiden let kan strande. Hun er nemlig saa svagelig af Constitution, yderst brystsvag, ja skal endog, som Lægerne have yttret, neppe kunne leve to Aar Idetmindste tvivler man."

„Er det muligt?" udbrød begge Pigerne heftig bedrøvede. „Skulde Ida være saa nær Døden?"

„Ja, jeg siger jo kun hvad jeg har hørt Andre sige; og jeg skal aldrig nægte, at jeg troer Ida med al sin Munterhed er nærmere ved Ligkisten end Brudeskamlen."

„Det maa dog vist ikke see saa farligt ud," sagde Sophie. „Hvorledes kunde ellers Ida tale med saamegen Fryd om Fremtiden, som hun saae et langt skjønt Liv ligge for sig!"

„Ih Gud! hun veed jo ikke Noget af det Lægerne sige."

„Men Baronen?"

„Ja jeg veed ikke hvad han tænker paa med denne Forlovelse. Jeg vilde raade ham til at gifte sig snart, saa havde han dog Pengene. Forresten haaber han vist til det Bedste; thi det seer han ud til."

Anden Dagen tilbragtes af Christine og Sophie om Formiddagen i stille Forventning om det Behagelige, de vidste Eftermiddagen vilde bringe dem. Frøken A. havde sagt at hun boede med sin Moder paa et Landsted, ikke langt derfra.

Pastor B's Forhold mod de tvende Piger var paa en paafaldende Maade forandret, siden han fik Underretning om deres Slægtskab med Frøken A. Ogsaa den

Forekommenhed Baron S., en af Stadens gentileste Herrer, viste dem, bidrog ikke lidet til at hæve dem betydeligt i denne forfængelige Verdensmands Øine.

Damerne vare pyntede, og det som det lod til i god Tid; thi Klokken var nu henved fire, og ingen Vogn var endnu at see, hvor utaalmodig end Sophie speidede henad Veien.

Men Christine lagde Mærke til et spodsk Smiil, der altid leirede sig om Ludovicas Mund, hvergang Sophie med skuffede Forventninger vendte sig fra Vinduet og udbrød: „Det er da besynderligt! ja ret kjedeligt."

Klokken var nu bleven fem, og ingen Vogn var kommen, hvilket ganske forstemte de to Søstre; men paa samme Tid saae man at Ludovica havde Møie med at bare sig for Latter. Og da det nu blev saa silde, at man ganske opgav Haabet, kunde hun ikke længer holde sig fra at yttre:

„Herregud Piger! hvor I dog see trevne ud. See, jeg tager mig ikke den Sag saa nær; thi jeg har saamæn i Grunden aldrig ventet denne herskabelige Equipage."

„Hvorledes?" udbrød Sophie, „har Froken Ida ikke selv — —"

„Jeg maa gjøre Dig opmærksom paa," afbrød Ludovica hende, „at Ida er ikke „Selv" saalænge hun har en Moder, af hvem hun maa afhænge. I maa vide, Generalinde A. er meget streng og noieseende i Henseende til hvem hendes Datter omgaaes, og maa vel stundom lægge en fornuftig Dæmper paa hendes sværmeriske Ideer. Ida kunde f. Ex. gjerne faae det Ind-

fald at samle det halve Kjøbenhavn sammen, som sin Familie, blot støttende sin Paastand paa den Sentents, at vi Alle ere Adams og Evas Børn; men kan man da fortænke en fornuftig Kone i at hun sætter sig mod slige Indfald?"

„O, Ludovica! saa ufornuftig er heller ikke Ida; men vi ere jo virkelig hendes Næstsødskendebørn," sagde Sophie.

„Næstsødskendebørn?" gjentog Ludovica spodsk, og bed sig i Læberne, som for at tilbageholde sin Latter.

Pastor B. havde hele Eftermiddagen været ude i Forretninger, og kom nu hjem. Han blev meget forundret ved at finde de trende Damer der hvor han forlod dem. Ludovica fortalte ham nu leende Vognens Udeblivelse og sine Tanker om Aarsagen dertil. Præsten viste sig ligesaa udelicat som Datteren, thi uden at ændse Degnedøttrenes Nærværelse, ledsagede han hendes Beretning med Udbrud, som: „Ha ha! der har den gode Frøken A. begaaet en Overilelse. — Ja jeg tvivlede noget! bevar os, ja! Generalinden er en fiin Kone og nøieregnende som Pokker! Datteren kan vel ogsaa undertiden have lidt bizarre Projekter."

I dybeste Mismodighed gik Christine og Sophie tilsengs. Der var Noget, der afholdt dem fra lydeligt at beklage sig for hinanden, uagtet de mod Sædvane længe laae vaagne, før Søvnen vilde indfinde sig.

Næste Morgen vaagnede Sophie temmelig tidligt. Solen skinnede klart ind, Himmelen var saa deilig blaa, og mod Vinduerne viftede de smukke Viindrueblade; men Sophie kom der Taarer i Øinene; thi hun tænkte paa,

hvor langt skjønnere det vilde have været en saadan Morgen at vaagne hjemme.

Da de vare paaklædte gik Søstrene ud i Haven. Her vilde de overlægge hvorledes de skulde komme til Broderen, som ikke vidste hvor misfornøiede de vare, og derfor gjerne kunde lade ogsaa denne Dag drive over, uden at komme, og det var jo en Forsinkelse af Hjemreisen, som de begge vare enige i nu at skulde gaae for sig uden Ophold.

Raadvilde gik de to unge Piger udenom Haven; og saae med længselsfulde Blikke henad Veien til Kjøbenhavn.

Langt borte kom en eenlig Vandrer. „O, gid det var Broder Hans," sagde Sophie og viste med Haanden paa den Kommende.

„Ja, gid det var ham," gjentog Søsteren. — „Ak! vidste han bare, hvor inderlig vi ønske hans Komme, lod han os nok ikke vente længe." Søstrene kunde ikke drage deres Øine bort fra Vandringsmanden, der kom nærmere. Han var nu saa nær at de kunde see det var en pyntelig Herre, hvis korte sorte Frakke flagrede for Morgenvinden, og som havde en Spadserestok i Haanden. Men alt dette var dog intet sikkert Kjendetegn. Dog, nu vendte han sig imod dem; det var virkelig Broderen. Søstrene bleve saa glade, da han nu Ansigt til Ansigt stod for dem, at de begge modtog ham med Glædestaarer, hvilket Udbrud meget forundrede denne, der ikke kjendte Omstændighederne. Men endnu mere forundret blev han, da de eenstemmig fremkom med den Bøn, at han endelig maatte sørge, saa hastig som mu-

ligt for, at de kunde komme til at reise hjem igjen; thi det var nu deres høieste Ønske. Hans Christian kom ved deres Ord til at le, kaldte Søstrene nogle Børn, der længtes efter Fa'er og Mo'er, og som ikke kunde finde sig i at være fire Dage fra Hjemmet, uden at føle Hjemvee. Sophie beredede sig just til at fremkomme med nogle ret eftertrykkelige Grunde, hvorfor Hjemreisen næsten var dem nødvendig, da hun saae Ludovica komme ud fra Havedøren, og forvirret blive staaende ligefor, da hun saa uformodet saae de tre Sødskende samlede her. Dog, da den unge Marcusen med den venligste Mine hilsede, og paa courtiserende Herrers Viis snart fandt Leilighed til at sige hende den ene Artighed efter den anden, kom Ludovica snart i sit brillante Lune. Marcusens Besøg havde til Hensigt at invitere Damerne til en Kjøretour om Eftermiddagen. Ludovica svarede, det vilde være hende en Fornøielse; om de Andres Mening spurgtes ikke; det var jo en Selvfølge at det maatte være en Fornøielse for dem, tænkte Broderen.

Der tilbød sig ikke nogen Leilighed mere for Søstrene til at tale ene med ham om Hjemreisen, thi Ludovica veg ikke fra dem, og var meget underholdende og behagelig. Hans Christian var lutter Øre og Opmærksomhed for hende, saa at han, hvergang Sophie eller Christine vilde dreie Samtalen hen derpaa, rystede noget misbilligende med Hovedet, som om han ansaae det Hele for en Barnagtighed, der ikke var værd at agte paa. Kort efter tog han bort.

Hans Christian havde sagt til Søstrene, at han

havde bedet Datteren af det Huus, hvor han logerede, med paa Kjøretouren. Da Ludovica hørte det, udbrød hun i en bitter Tone: „Eders Broder lever paa en meget intim Fod med sin Vertinde."

„Ja jeg troer han holder meget af Familien han er hos," svarede Christine. „Idetmindste har han altid med megen Agtelse omtalt Enkefrue P. og hendes Børn."

„Men han har vel ikke fortalt at den ældste Datter, som han nok saa smaat curer til, er en lille skjæv Stakkel, som ernærer sig med at sye Hatte?" sagde Ludovica.

„Nei dette har han just ikke fortalt. Men han har rigtignok i et af sine Breve med megen Roes omtalt denne unge Piges Flittighed, som er saa stor, at hun ikke alene fortjener til sin egen Underholdning, men skal endnu kunne hjælpe sin Moder."

Ludovica taug og begyndte synlig forstemt at frisere sig til Touren. „Det er besynderligt," begyndte hun atter, „hvor denne Jomfru P. har kunnet fortjene alt dette. Paa hendes Pynt bliver der rigtignok ikke sparet. Men det har hun jo tilfælleds med andre Modehandlerinder og Boutikjomfruer. Gud veed hvor de egentlig faaer det fra!"

„Hvorfra kjender Du Jomfru P.? spurgte Christine.

„Jeg kan just ikke rose mig af hendes nøiere Bekjendtskab. Men jeg har dog havt den Fornøielse at see hende et Par Gange i Selskab med Eders Broder. I Vinter havde han hende jo med paa Bal. Et uheldigt Indfald af ham; thi hun kjedede sig vist erbarme-

ligt. Tillige har jeg seet ham ledsage Familien paa Spadseretoure."

„Ah! der have vi Vognen," afbrød Sophie hende, idet den virkeligt rullede for Døren. „Der sidder en Dame paa Forsædet. Hvilket yndigt Ansigt! Det er vist Jomfru P., Ludovica?"

„Javist, det er Modehandlerinden," svarede denne, idet hun med dobbelt Heftighed foer i Krøllerne, hvilket gjorde disse ganske konfus. „Jeg troede Eders Broder havde havt mere Takt. Han veed at det er hverken mine Forældre eller mig ligegyldig, hvem jeg omgaaes og — at Modehandlerinder just ikke høre til den Selskabskreds jeg søger."

Marcusen løftede nu den unge Pige ud af Vognen, hvis virkelig smukke Ansigt straalede af Glæde over den Fornøielse, som forestod hende. Ludovica kastede et Blik paa Jomfru P.'s ziirlige Kroller, derpaa et til sine egne i Speilet, som neppe kunde kaldes Krøller, og — hendes Beslutning var fattet; hun blev hjemme. „De er saa god at modtage Damen," henvendte hun sig til Veninderne, idet hun hurtigt forlod Værelset.

Kort efter traadte Frue B. ind og bad med synlig Forlegenhed at man vilde have hendes Datter undskyldt, da hun havde faaet Forfald, saa hun ikke kunde have den Fornøielse at deeltage i Skovtouren. Marcusen blev forundret og tilbød at vente, men da Fruen sagde det vilde være til ingen Nytte og tilskyndede dem at tage afsted, stege de tilvogns, de fleste af Selskabet forstemte. Dog bleve alle snart oplivede ved at rulle hen ad den smukke og muntre Strandvei, hvilket

vi imidlertid ikke vil opholde os ved at beskrive, da den jo af Andre er beskreven saa ofte; men kun dvæle lidet hos dem i Bellevue, hvor der blev drukket The. Selskabet blev her forøget med den før omtalte Student H. og hans to Cousiner tilligemed disses Broder. Jomfruerne T. vare blevne meldte af Hans Christian, som muntre Piger; Damer, der ret kunde sætte Liv i et Selskab. Der blev ogsaa virkelig saasnart de kom indenfor Døren en Støi, som forekom En ubegribelig, da det var kun to Mennesker, der frembragte den med Snakken og Latter. Den unge Hr. T. var en paafaldende Modsætning til Søstrene. Han kom ikke med dem, men noget senere, og Christine kunde ikke begribe, hvorfor der opstod en Pause ved hans Ankomst, og hvorfor Broderen modtog ham, som om der var noget særdeles Rart ved hans Nærværelse, da det var et ordknap, frastødende Menneske, der ingen Deel tog i Samtalen, men syntes hellere ved sit mørke Væsen at lægge Baand paa Selskabets Munterhed. Han satte sig blandt de Andre, drak The, betragtede Udsigten, alt med Taushed, men trak undertiden sarcastisk paa Smilebaandet ved hans Søstres ordrige Henrykkelsesudbrud over Egnen og Naturens Skjønhed.

Christine og Sophie stottede lidt uvillig til den tvære, mørke Person, der gjorde en Undtagelse fra det muntre Selskab, da Marcusen med et bød Taushed og aabnede Vinduerne. T. førte sin Fløite til Læberne. Neppe var dette skeet, før en Strøm af Toner opfyldte Værelset og al Uvillie mod Edvard T. maatte vige for den magiske Virkning disse Toner udøvede. Christine, hvis naturlige Mu-

sikfands strax lod hende erkjende, at hun for første Gang hørte god Musik, var ganske henreven deraf. Det unge Menneske var virkelig en Kunstner paa sit Instrument, skjøndt kun bekjendt i en snever Kreds, da han aldrig havde gjort sit Talent gjeldende blandt det store Publikum. Men Edvard T. var en tungsindig Drømmer, der syntes ikke selv at erkjende sit Talent, men kun at leve for den dybe Melancoli, der henrev alle ved hans Spil. Uvilkaarlig hendraget fæstede Christines Blikke sig paa den Spillende. Det var et smækkert ungt Menneske, hvis hele Ydre tydede paa den ivrige Musikus; hans slappede Træk og svækkede Udseende viste tydelig hvor store Fordringer denne Green af Kunsten gjør til sine Dyrkere. Hans Øine vare matte, men kunde ved enkelte Leiligheder faae et uhyggeligt næsten vildt Udtryk. Det sidste var netop Tilfældet, da han et Par Minutter efter fæstede sine Blikke stivt paa Christine. Denne drog forskrækket sine Øine fra ham, og vendte sig hurtig om mod en af hans Søstre, som sad ved Siden af hende. Jomfrue T., som bemærkede hvad der foregik, hviskede da Broderen pauserede. „Ja, undskyld min Broder, han er lidt sær, og De har Aarsag at blive bange for ham. Forresten kan jeg nok vide hvad det er, som hos Dem vækker hans Opmærksomhed. Det er Deres paafaldende Lighed med en Dame, for hvem han nærer en ulykkelig Lidenskab, ja ulykkelig, fordi den er ganske haabløs, da Damen er forlovet."

Uagtet Christines Interesse for Musikken, vakte dog Jomfrue T's Ord hendes Opmærksomhed. Det var ligesom en Sygdom hos Jomfrue T., at fortælle alt

hvad hun vidste, derfor gav hun nu hele Broderens Historie tilbedste for den hende fremmede Dame. „Ja De maa tro det er en Sorg for os; thi vi seer at det vil blive hans Død. De maa nu vide at han er uhyre svækket ved Musikken, som han driver til det Yderste, ved Nattevaagen og Anstrengelser; thi han spiller flere Instrumenter. Min Broder var allerede som Barn lidt underlig og aparte, og miskjendtes derfor af Fader. Da han kom i Berørelse med en fornem Herre, som opdagede hans Talent og tog sig med Iver af ham, ansaae Alle det for en Lykke, men skal det nu ende saa slet, har det jo netop været hans Ulykke." Jomfru T., som hidtil havde talt ganske sagte, tilføiede endnu mere hvistende: „Det er netop Datteren af den Mand, som tog sig af min Broder, han nærer denne haabløse Kjærlighed for. De vare som Børn Legekammerater; thi Edvard kom meget der i Huset, da de modtoge Undervisning i Musik sammen, og der forløb en Række af Aar, hvori de bestandig omgikkes. Derved opstod der et fortroligt Venskab imellem dem, som hos Edvard omsider vorede til denne haabløse Kjærlighed. Det barnlige Forhold kunde jo ikke vedblive i den vorne Alder. Damens Fader døde pludselig og denne Sorg virkede saa forstyrrende paa hendes af Naturen svage Constitution, at man troede ikke hun havde overlevet det. Moderen reiste med sin syge Datter til sit Gods i Holsteen, for at denne skulde nyde Landluften. Min Broder fulgte dem, fordi hans Fløitespil var det Eneste som kunde fremkalde Taarer hos den Syge, hvilket var saa velgjørende for hende; og hun har selv sagt, at hun skyldte Edvard,

meer end nogen Anden, Takken for sin Helbredelse. Efter et Aars Forløb kom de tilbage, den unge Pige med gjenvunden Sundhed og Sindsro. Dette Aar havde nok været min Broders lykkeligste Periode; men vi mærkede snart en stor Forandring paa ham; han blev mørk og indesluttet, opholdt sig bestandig hjemme paa sit Værelse og saae Ingen. Aarsagen hertil var, at hun, som han tilbad, nu som en smuk, riig og i alle Henseender begavet Dame blev omringet af Tilbedere af Stadens gentileste Herrer, blandt hvilke hun snart gjorde sit Valg. Men hun skulde blot vide hvad min stakkels Broder har lidt og lider siden den Tid."

Var denne sørgelige Meddelelse fremført i en mindre let Tone vilde Christine have hørt et fuldkomment Melodrama, saa aldeles passede Musikken her til dette Thema. Uagtet det blev hende mere og mere sandsynligt, at den unge Dame, som her blev omtalt, kunde være Frøken A., havde Jomfrue T's Fortælling dog aldrig efterladt det Indtryk hos hende, hvis ikke hvert Ord var bleven ligesom paa en forædlet Maade gjengivet og bekræftet ved Virtuosen selv.

Edvard T. havde ophørt at spille, og man begyndte at lave sig til at spadsere, da Christine endnu sad tankefuld over hvad hun havde hørt. Det var for hende som havde Musiken givet hende en Ahnelse om Hjertets bitreste Kummer, og den smukke Spadseretour, som fulgte ovenpaa, kunde ikke ganske forjage dette Indtryk. Veiret var meget smukt og Charlottenlund var denne Sommer i Mode (som man veed gives der ogsaa Moder i Henseende til Forlystelser og Promenader) føl-

gelig vrimlede alle Gangene af Spadserende. Jomfruerne T. vare meget oprømte; thi de kunde neppe tælle de Hilsener de fik; de brugte altid at tælle disse og samle dem sammen til Underholdning næste Dag. Tre unge Officerer i glimrende Uniformer gik dem tæt forbi. Den Smukkeste af dem førte Haanden med en artig, næsten ærbødig Mine til Hatten, og de andre fulgte Exemplet.

Jomfruerne T. kunde neppe tilbageholde et lille Glædesskrig over en saadan Tilvært i deres Samling; thi de regnede sig uden videre Hilsenen tilgode, skjøndt den kun havde gjældt Christine og Sophie, da Officeren, som først havde hilst, var Baron S. — „Atten, nitten, tyve," sagde den ene Jomfrue T.; „Naa! det er nu den tyvende Hilsen jeg faaer paa denne Spadseretour, og det af tre straalende Garderofficerer! Det er dog et deiligt Menneske denne Baron S., og saa artig. Tænk! jeg har kun talt to Ord med ham, og det i vor Gadedør, da han gik feil og vilde besøge en Familie ved Siden af."

Jomfrue T. holdt pludselig inde, da Baronen stod lige for hende. Han gjorde en Undskyldning for Selskabet, fordi han uden videre brød ind deri; men sagde at han havde glemt at sige Marcusen Noget fra sin Fader, den gamle Baron, som han nu absolut maatte meddele ham, medens han huskede det. Marcusen og Baronen traadte tilside. Gjenstanden maatte være meget ubetydelig, thi der vexledes kun faa Ord, hvorpaa den Sidste vendte sig til Christine og Sophie, og spurgte dem, hvorledes de havde moret sig hos Generalinde A.

Han beklagede, ikke at have kunnet være tilstede der, da han havde gjort en lille Reise, siden de sidst saaes, hvorfra han nu just kom. Søstrene bleve satte i lidt Forlegenhed, da de nu maatte forklare Vognens Udeblivelse, hvilket forundrede ham, og efter nogle Gisninger angaaende Aarsagen, kom han endelig paa den Tanke at en af Hestene var bleven syg.

„Ere Generalindens Heste maaske svage af Constitution," spurgte pludselig en spodsk Stemme bag Baronen, og da han vendte sig om stod Edvard T. der, og fæstede med den bitreste Ironi sine Øine paa ham, idet han endnu skarpere tilføiede: „Ja De har vist Ret i, at Sygdom kan være med i Spillet." Baronen studsede ved den Hentydning, der laae i disse Ord; Edvard T. havde fjernet sig, men hans Søstre vare bleyne blussende røde over hans fornærmende Tone. Et Blik paa Edvard T. syntes at forjage Baronens Fortrydelighed; men man saae en Forstemthed hos ham, idet han fjernede sig. Jomfruerne T. udbrød i Lovtaler over ham, over hans cavaleermæssige Opførsel og fine Tone, især over „den nydelige Maade, hvorpaa han havde tiltalt Christine og Sophie." Disse vare, som andre unge Piger, ikke Stok og Steen for slige smaa Opmærksomheder. Men det var som Skjæbnen ikke vilde unde Christine andet end Ærgrelse; Tilfældet vilde nemlig at hun skulde blive et Par Skridt tilbage og opfange disse Ord fra een af de to Herrer, Baronen nylig spadserede med, og som havde ventet paa ham i Nærheden. „Tak skal Du have S., det var jo en sand Nydelse Du skaffede os der; ja Du kan sagtens være fornøiet paa et Gods

som eier saadanne Degnedøttre." Christine indsaae nu, at Baronen havde viist dem det Modsatte af en Opmærksomhed, ved med Forsæt at stille dem frem for sine Kammerraters flaue Bemærkninger. Hun følte sig forstemt, og det Ønske opstod hos hende aldrig at træffe sammen med Baronen mere, medens de opholdt sig i Kjøbenhavn. Det muntre Selskab forjog dog lidt efter lidt dette Indtryk hos Christine. Det var umuligt, paa hele denne Tour, at komme til at tale et Ord med Broderen om Hjemreisen, som dog laae hende meget paa Hjertet. Hvad Sophie angik, da lod det til, som om hun havde slaaet den i Glemmebogen, idetmindste for iaften. Hun var allerede bleven ganske fortrolig med de muntre Jomfruer T., og deres endnu muntrere Fætter. Christine og den lille Jomfrue P. følte dem derimod tiltrukken af hinanden.

Da man holdt udenfor Pastor B's, stod Marcusen af, for at faae lukket op for Søstrene, da der var mørkt og stille i Huset, som om Alt var livløst derinde. Tjeneren kom pludselig tilsyne og forekom hans Ringning ved at bede Jomfruerne Marcusen at gaae ind af Bagdøren, da Herskabet havde sagt, at de nødig vilde forstyrres paa denne Tid af Natten. Studenten blev noget stødt paa Søstrenes Vegne. Han kom derved til at tænke lidt mere over, hvad de havde sagt til ham om Formiddagen, og halv om halv var han paa Hjemveien overbeviist om, at de havde havt Ret i at ønske: at ende Besøget saasnart som muligt.

Disse Tanker vare ikke behagelige, han havde havt bedre Begreb om Ludovica; men mangt et lille Træk af

hende, som tydede paa en mindre god Characteer, og som han før havde overseet, traadte nu grelt frem, og overbeviste ham om, at han hidtil hos Ludovica havde ydet tilfældige ydre Fortrin og Skinnet af Elskværdighed formegen Hylding.

Intet lider mere ved saadanne Skuffelser end vor Selvkjærlighed; vi skamme os i Almindelighed meer over at have været saa kortsynede og forblindede end det egentlig bevirker Sorg hos os, hvis Følelsen ikke har været desmere med i Spillet.

Forstemt sad derfor Marcusen ved Siden af et Væsen, som gjerne vilde have bortmanet enhver mørk Tanke fra ham, hvis det havde staaet i hendes Magt. For Ingen af Selskabet havde denne Dag været saameget, som for Adolphine P. Hun kom kun sjelden i det Frie, men maatte som alle de, for hvem Syening udgjør Hovednæringsgrenen for Livets Ophold, de lange Sommerdage sidde indesluttet i den qvalme Stue. En lille Spadseretour i Mørkningen med Moderen og de smaa Sødskende var hendes almindelige Adspredelse; men hvor nydelsesrige vare selv ikke disse, naar den vakre Marcusen ledsagede dem; thi han var Indbegrebet af alt hvad Adolphine tænkte sig skjønt og herligt. Denne Kjøretour i hans og hans Søstres Selskab gjorde Epoche i hendes Sommerfornøielser. Marcusen havde været saa munter den hele Dag, uagtet Jomfrue B. ikke kom med, et Beviis for, at han ikke var saa indtaget af hende, som Adolphine havde frygtet. Hun havde fundet hans Søstre ubeskrivelig elskværdige, hvilket vel hendes Sværmerie for Broderen kunde have en lille Part i. Kort,

det havde været en rigtig Sommerdag for Adolphine, og Udtrykket af en uskyldig Sjæls rene Glæde var endnu paa hendes Ansigt, da hun vendte dette mod hendes tause og forstemte Nabo. Deres Blikke mødtes i den lyse Sommernat, og det var derved som om deres Sindsstemning skiftedes. Adolphine blev pludselig bedrøvet ved at læse i Marcusens Ansigt, hvorliden Sympathi hendes Følelser for Øieblikket mødte hos ham. Til samme Tid følte han en ubeskrivelig Glæde gjennemtrænge sig, ved at betragte de smukke Øine, som vare heftede paa ham med et bekymret og spørgende Udtryk. Det blev ham pludselig klart, at der laae ham en Lykke saa nær, som han hidtil havde overseet og ikke paaskjønnet, og dette ene tause Blik, som vexledes imellem de Tvende, blev et Baand, der siden forenede dem for Tid og Evighed.

Ludovica havde, da de vare borte, ganske stemt Forældrene efter sit eget Lune; thi det havde hun fra Barn af havt i sin Magt. Det havde saaret hendes Forfængelighed, at Marcusen kunde have en Tanke tilovers for en anden Dame end hende, skjønt hun langtfra knyttede sine Tanker alene til ham; thi hun holdt af at have mange Tilbedere, blandt hvilke den smukke Marcusen ikke var hende den Ligegyldigste. Det følte hun nu, da hun ved sin ubetænksomme Opførsel mod Søstrene havde viist sig fra en Side, som maatte lade hende synke dybt i hans gode Omdømme. Skjønt hun af den Grund virkelig havde besluttet at opføre sig forsigtigere mod de to Veninder, var det hende dog umuligt at beherske sig, naar det onde Lune kom over hende. Men dette sidste Optrin ved Kjøretouren, erkjendte hun nu

med Ærgrelse, kunde ikke andet end ganske nedsætte hende, da hun ikke tvivlede paa, at Søstrene havde fortalt Broderen de Ord, som hun i sin Heftighed havde yttret.

Den Overbeviisning at have mistet en Tilbeder, forstemte Ludovica aldeles. Hun gjorde sig nu ingen Betænkning over at lade sit onde Lune gaae ud over sine Gjæster, da hun ikke fandt nogen Grund mere til at skaane dem.

Den første Plage den lunefulde Ludovica ved næste Morgens Sammenkomst sendte over sine Gjæster var en urokkelig Taushed, som hun vedligeholdt flere Timer i deres Selskab. Omsider bragte dog Nysgjerrigheden efter at erfare, hvorledes de havde passeret Gaarsdagen, hende selv til at bryde den. De godmodige Landsbypiger fortalte nu udførligt, hvor behageligt Touren var løbet af og dens smaa Hændelser. At de havde truffet Baron S. og han havde talt med dem, syntes meest at tiltrække sig Ludovicas Opmærksomhed.

„Jeg finder det ellers forunderligt, at Baronen kan finde Fornøielse i at søge Selskaber, hvor hans Kjæreste ikke er," udbrød hun.

„Han sagde at han kom fra en lille Reise," svarede Christine, „og vi kan jo ikke regne ham med til vort Selskab. Det var ganske tilfældig at vi traf ham i Skoven, og da han havde Noget at sige min Broder, kom han hen til os." Christine rødmede lidt; thi hun erindrede sig Officerens ubehagelige Yttring, som tydede paa, at Baronen kun havde grebet det som Paaskud for at standse dem.

„Du bliver ganske rød!" raabte Ludovica; „Du

er vist ved denne Leilighed bleven særdeles udmærket af Baronen, og det kan Du i en vis Henseende have Aarsag at rødme over; thi jeg haaber at Du er saa fornuftig at indsee, at naar en Baron viser en -- ja jeg siger det ligefrem — en Degnedatter Artigheder, er det langtfra Noget at være stolt af."

Ludovicas fornærmelige Ord bleve ubesvarede, skjøndt Søstrene dybt følte det krænkende, der laae deri. Frue B. kom her og afbrød Datteren ved at bringe den sørgelige Nyhed, som hun havde hørt: at Frøken A. var meget syg og havde været Døden nær, siden de sidst vare samlede med hende. „Jeg beklager den stakkels Baron," endte Fruen sin Beretning, „hvad det dog er for en Hjerteforg for ham, som tilbeder hende. Det har nu truffet sig saa uheldigt, at han netop har været borte disse to Dage, hvori hans Kjæreste har været saa slet. Hun skal have været meest daarlig igaar Eftermiddag, troet sig Døden nær og med Heftighed forlangt endnu engang at see sin Forlovede; men de skal have ventet ham forgjæves ligetil Aften."

„O, hvor det er skammeligt" raabte Ludovica, endnu før Moderen fik udtalt. „Nu skal Du blot høre Moder! Netop da den ulykkelige Ida forgjæves strakte sine længselsfulde Arme ud efter ham, befandt den letsindige Baron sig meget vel, midt i et lystigt Selskab, som forresten var høist upassende for ham, — Han morede sig nemlig med Christine og Sophie, Modehandlerinden og Flere i Charlottenlund."

„Hvorledes!" udbrød Frue B., og kastede et straffende Blik paa de to Søstre; thi det saae hun paa sin

Datters Mine at de havde fortjent. — „Ja saadanne Herrer kan man ikke regne! Men jeg troede vigtignok Marcusen havde opdraget sine Døttre bedre end til saadanne Fjanterier." Den noget indskrænkede, men forresten godmodige Kone maatte anstrenge sig, for at efterkomme Datterens Villie med disse strenge Ord.

Degnedøttrene saae forbausede og med Taarer i Øinene til hinanden. De gjorde her den bittre Erfaring, hvor skaanselsløst og uretfærdigt de saakaldte dannede Folk kan handle, der hvor de ere sikkrede for at støde an imod Selskabstonen, og hvor ingen Gjengjæld er at frygte.

„Jeg skulde sige Dig fra Din Fader," vedblev Frue B., vendende sig til Datteren, „at han fandt det passende Du i Eftermiddag gjorde Visit hos Din syge Veninde."

„Ja, naturligviis! Det faldt mig strax ind saasnart Du sagde at hun var syg, og at jeg vilde tage min lilla Kjole paa. Men Gud bevare mig for at sige til Ida, hvor hendes Kjæreste var igaar, da hun ventede ham, skjøndt Gud veed jeg føler et Oprør hos mig over en saa mageløs Letsindighed. Fy! han maa skamme sig! At more sig med Lapserier i Charlottenlund, naar hans Kjæreste ligger for Døden. O, jeg maa strax til den ulykkelige Ida! Det har hele Tiden ahnet mig at hun ikke vilde fængsle ham længe! Har jeg ikke ogsaa bestandig sagt det? Kom Moder, og hjælp mig lidt, jeg maa strax begive mig paa Veien til Generalinde A's. Ida skal dog see at Venskabet ...."

Her standsede Ludovica forbløffet; thi Baron S.

stod i den aabne Dør til Haven. Synet af ham overraskede dem Alle, men Ingen mere end den Talende; thi ved det forstrækkede Blik hun rettede paa ham, troede hun at læse i hans Mine, at han havde hørt en Deel af hvad hun havde sagt i sin paatagne Iver for Ida. Hun troede at læse Harme og Spot i hans Ansigt, i hans Hilsen og i de Par Ord, hvormed han spurgte til hendes Befindende. Aldrig havde Ludovica saaledes forlobet sig. En pinlig Taushed opstod; thi de Andre vare ogsaa forlegne; selv Baronen lod til at være det i nogle Øieblikke. Endelig sagde han: „Jeg burde vel egentlig undskylde mit uventede Komme, som jeg er bange forstyrrede Dem; men jeg hørte Deres Stemmer og gik efter Lyden. Og da jeg nylig hørte Dem sige (Ludovicas Hjerte bankede saa han kunde høre det) at — at De vilde gjøre Dem færdig til et Besøg hos Generalinde A., saa vil jeg indstændig bede Dem at tage Deres to Veninder med, dersom disse ikke have Noget imod at opfylde dette min Forlovedes Ønske, hvis Overbringelse var Hensigten med mit Besøg."

Baronen havde med disse Ord venlig henvendt sig til Christine og Sophie, der ikke kunde skjule for ham den Glæde denne Invitation foraarsagede dem. Og nu først fattede man sig saameget, at man kunde spørge til Frøken A's Befindende. Baronen rystede sørgmodigt paa Hovedet ved dette Spørgsmaal, og gav den Forklaring, som vi allerede vide. Ida havde virkelig været meget syg, siden de sidst saae hende, hvilket havde været Aarsag i Vognens Udeblivelse, som hiin Dag skulde hentet de tre Veninder.

„Idag er hun dog meget bedre," sagde Baronen, „ja efter hendes eget Sigende ganske rask. Alligevel maa mine Damer ikke forestille sig noget Glædeligt ved dette Besøg; thi De ville vist alle kjende den store Forandring der er foregaaet i denne korte Tid med min Forlovede. At hun har været Døden meget nær, kan man see paa hende, uagtet hun neppe selv vil troe det. Hun er idag saa munter og tilhører saameget Livet, at det var en dødelig Synd at betage hende den faste Tro, at hun snart vil komme sig, som gjør hende saa lykkelig." Den unge Baron var saa bevæget, da han sagde dette, at Ludovica, som nylig havde bebyldt ham for Letsindighed, fjernede sig skamfuld.

Baron S. tøvede ikke længe; thi han sagde han maatte skynde sig med at bringe Ida Besked fra Cousinerne.

Søstrenes Glæde over Besøget var dog bleven nedstemt ved den Tanke, at de skulde see den elskværdige Ida, som de ved første Sammenstød havde faaet kjær, saa syg og lidende. Dog, Christine og Sophie havde hidtil nydt en misundelsesværdig Helbred, og kunde som Saadanne ikke gjøre sig noget Begreb om Sygdom, denne grumme Røver af Sundhed, Kraft og Skjønhed.

Ludovica var imidlertid gaaet tilbage til Huset i et Humør, som man kunde kalde rædsomt, ved at see dets Udbrud, hvilket skete med al den Voldsomhed, som et forkjælet Barn kan tillade sig. Skammen over at have prostitueret sig, og Ærgrelsen og Misundelsen over Indbydelsen til Søstrene, som viste, at hendes Gisninger angaaende Vognens Udeblivelse ikke havde været rig-

tige, drev hendes onde Lune til det Høieste. Slige stærke Udbrud skjultes altid for Faderen af den svage Moder, som sørgede for at have Datteren afsondret, og de foregav en stærk Hovedpine som Grunden. Saaledes endte det ogsaa denne Gang, og atter toge de afsted uden Ludovica.

Generalinde A. modtog sine unge Gjæster med venlig Hjertelighed i Døren til sit smukke Landsted. Hun vidste jo at deres Komme vilde gjøre Datteren en Glæde. Thi Ida var ikke saasnart kommen sig nogenlunde, for hun erindrede sig de jydske Slægtninge, hendes Aftale med dem og den Interesse og Deeltagelse de havde opvakt hos hende. Derfor havde hun med næsten febrilsk Heftighed drevet paa at faae dem afhentet, og Moderen var glad over saa let at kunne opfylde et Ønske, som syntes at ligge Datteren saa meget paa Hjertet.

Generalinde A's Landsted var i stor og elegant Stiil. Pastor B's smukke Sommerleilighed var simpel imod den Række af pragtfulde Værelser, som de forbausede Landsbypiger her saae. Hvorhen de vendte Blikket, mødte det Kostbarheder af alle den eleganteste Verdens Luxusartikler. Her maatte jo være et Hjem for Lykke og Glæde.

Da de havde lagt Hat og Schavl, førte Generalinden dem til en Dør, som hun lukkede op for dem, men blev selv udenfor, for at skjule de Taarer, som kom hende i Øinene. De befandt sig her i et yndigt Værelse, som havde grønne Tapetserier og grønne Jalousier i Vinduerne. Her saae de Ida, ikke i Sengen, som de havde ventet, men halv liggende, halv siddende paa en Sopha. Foran stod et lille Bord, paa hvilket hendes

Forlovede var beskjæftiget med at udbrede en Samling af Kobberstykker. Ved hendes Fødder laae Baronens store Hønsehund, der var Idas Yndling blandt Dyrene, og paa Gulvet sprang en lille hvid Kat lystig om og fangede Fluer.

Havde Idas Person svaret til Omgivelsen, da havde i Sandhed Alt havt det livligste Udseende. Men nu var hun Hovedgjenstanden i Sygeværelset, og et Blik paa hende lod En glemme alt Andet end dette: „Her er Døden nær!"

Det kostede Christine og hendes Søster Møie at skjule for Ida det Indtryk, det gjorde paa dem at see hende, da hun med inderlig Glæde rakte de smaa hvide, næsten gjennemsigtige Hænder ud imod dem.

„Hvor har jeg længtes efter dem," sagde Ida med et saa barnligt sjæleglad Udtryk i de smukke Øine, at Christine fik Taarer i Øinene.

„De kommer nu ret tilpas for at domme mellem Fritz og mig. Siig mig nu upartisk: seer jeg da vel saa svag ud, at han har Ret i at holde med min haardnakkede Doctor i, at jeg ikke maa gaae om i de andre Værelser, uagtet jeg godt kan, og det vilde være en saadan Fornøielse for mig. Naar jeg da paastaaer at jeg er rask, er han saa ugalant at han siger mig lige i Ansigtet: „Søde Ida, Du seer saa daarlig ud!" Hvad synes De, Christine! er det sandt han siger?"

Christine blev sat lidt i Forlegenhed, da Ida med et skjelmsk Udtryk, men tillige spørgende vendte sit lillie-hvide Ansigt imod hende. Skjønt hun nødig vilde skuffe det Haab Ida satte til hendes Dom, maatte hun

dog hælde til Baronens og Doctorens Mening deri, at hun vist gjorde bedst i ikke at anstrenge sig. Den Syge syntes dog slet ikke at ville troe paa sin egen Svaghed, og hendes Munterhed fik ogsaa omsider de Andre til noget at glemme den. Mod Aften maatte Baronen bort.

Hans Bortgang standsede for nogen Tid Idas Munterhed, hun vilde skjule sin forandrede Sindsstemning for sine Gjæster, og Intet kunde afholde hende fra at lade sig lede til Fortepianoet, for at more dem med Musik. Ida betænkte sig lidt, inden hun begyndte; men da hendes Blik uvilkaarlig faldt paa en Lok af hendes eget Haar, der faldt ned fra Kappen og dannede gyldne Ringe paa hendes Skuldre, smilede hun vemodig; og formodentlig ledet deraf og af sin sørgmodige Stemning, sang hun med svag, men uendelig rørende Stemme et Vers af en gammel Vise, hvor en døende Prindsesse uddeler Gaver til sine Omgivende:

„Min Kjærest' skal have min gyldbrune Lok
Til evig Erindring og Minde
Hver Gang han den skuer, da tænker han nok
Paa sin liden tro Elskerinde.
Farvel da, min kjære, min eneste Ven,
Til Himlen jeg nu mig opsvinger
Bag Stjernernes Belte vi sees igjen
Og mødes paa luftige Vinger."

Idas Stemme bævede her, saa hun maatte holde op at synge, hun trak Haaret hen for Ansigtet for at skjule Taarerne, der uvilkaarligt rullede hende ned ad Kinderne. Da hun noget efter vendte sig om og saae de andres Bevægelse, sagde hun vemodig: „Jeg seer at jeg igjen har faaet Tilhørerne til at græde, istedetfor at

more dem. Det gaaer med mig som med stakkels Edvard .... ja ham kjender De ikke."

„Edvard T.?" sagde Christine uvilkaarligt.

„Hvorledes! De kjender ham?" udbrød Ida med Varme, „Ja netop ham! De har da vist hørt ham spille?"

„Ja, og været ganske henrykt derover!" Christine fortalte nu ved hvad Leilighed det var skeet, hvilket satte Ida i Forundring, da man havde fortalt hende at Edvard T. var syg og ikke gik ud, hvilket var Grunden til at han, som før kom dagligt der i Huset, nu ikke havde været der i saa lang Tid. Christine frygtede for at have begaaet en Overilelse med hvad hun havde sagt, og tilføiede derfor, at Søsteren ogsaa havde omtalt hans meget slette Helbredstilstand.

„O, jeg frygter at disse Søstre plage ham," sagde Ida bekymret. „De ere nu saa forskjellige fra ham. De forstaae ham slet ikke. Jeg har saa ofte sagt, at han skulde tage sit stadige Ophold hos os; vi ere dog de eneste, som forstaaer at skatte ham og hans herlige Talent efter Fortjeneste. Han er nu engang et Menneske, som ene og alene lever i sin Kunst, og kan ikke have Tanke for nogen Gjenstand udenfor den. Det kan disse Verdensmennesker ikke fatte." Christine troede dog at der var et Punkt, hvori Søstrene fattede ham bedre end Ida.

Generalinden traadte nu ind, og da hun saae sin Datter sidde saa tilfreds hos de to unge Piger, og underholde sig saa livligt med dem, opklarede et Smiil ogsaa hendes Ansigt, og hun kastede et taknemmeligt Blik

paa disse, idet hun tog Plads hos dem. Christine kom nu til at fortælle Omstændighederne ved Reisen til Kjøbenhavn, hvorledes det i mange Aar havde været deres Ønskers Maal at besøge Pastor B's, og at nu endelig dette var bleven dem muligt ved Baronens Medvirkning. Da Ida havde været Vidne til den ubehagelige Modtagelse, der var bleven dem til Deel, kunde Christine ikke skjule for hende, at de fandt Udfaldet ikke ganske svarende til Forventningen.

Ida var snu nok til at henvende sig til Sophie med sine Spørgsmaal angaaende Pastor B's senere Forhold imod dem, og denne tog ogsaa virkelig Bladet fra Munden og fortalte overeensstemmende med den rene Sandhed enhver Omstændighed, som kunde vise hvor bittert de i alle Henseender havde følt sig skuffede.

Generalinden følte mere Uvillie over det hun hørte, end at det egentlig forundrede hende; thi hun kjendte Verden og Menneskene for nøie til at Sligt kunde forbause hende i den Grad, som den uerfarne Datter, der troede at B's maatte være en Undtagelse fra Samfundet.

„O, I stakkels Piger," sagde hun, „hvor I maa have fortrydt Reisen herover. De især, Christine, der skulde havt et Fortepiano om De var bleven hjemme."

Generalinde A. smilede og klappede Christine paa Kinden med den Trøst, at Klaveret kunde maaskee komme alligevel. Men den gode Dames Beslutning var taget i Henseende til de tvende Piger. Hun vilde beholde dem hos sig, saalænge de opholdt dem i Hovedstaden, og de skulde ikke mere tilbage i det Huus, hvor der var blevet dem tilføiet saamange smaalige Krænkelser.

Dagen svandt hurtig bort, og Ida syntes at befinde sig saa vel i disse unge Pigers Selskab, saa at Generalinden inden Aften fik de to Slægtninger saa kjære, at hun nu af mere end een Grund søgte at beholde dem.

Det faldt hende ikke vanskeligt, paa Grund af Slægtskabet, at finde en Undskyldning i et Brev til Pastor B., for de to unge Pigers fremtidige Ophold i hendes Huus.

B. blev forbauset over at Generalinden virkelig tog Notits af Slægtskabet med Degnedøttrene. Han kom nu til at tænke lidt over den Modtagelse og Behandling de havde nydt i hans Huus og fik derved en Ahnelse om den virkelige Grund til Generalindens Beslutning. Det var ikke smigrende for B's Gjæstfrihed, og han besvarede derfor Brevet i en Tone som den høist Fornærmede, hvorved den begyndte Omgang mellem de to Familier paa en ubehagelig Maade blev afbrudt.

Christine og Sophie havde saaledes stiftet Opholdsted, og følte det Behagelige ved Forandringen. Reisens Diemed var nu vel forfeilet; men den venlige Forekommenhed der fra en anden Kant kom dem imøde, maatte vel forsone dem med den. Ida vedblev at være svag i legemlig Henseende, men aandskraftig og livlig. Naar de vare samlede om hende var hun selv altid den muntreste i den lille Kreds, og altid glemte man i hendes Selskab hendes hensvindende Tilstand.

Derfor gik otte Dage for Christine som ligesaamange Timer. Men for Sophie! Ja! vi kunne ikke fortænke denne gode Pige i, at hun hver Aften, naar

hun gik tilsengs sagde i en dæmpet Tone til Søsteren: „Hvor denne Dag dog ellers har været lang, Stine;" thi Sophie var ikke saa ganske skikket for den Kreds, hvori hun nu befandt sig. Endskjøndt denne unge Pige, takket være Faderens Iver og hendes gode Nemme, ikke manglede Kundskaber, saa havde det aldrig været hende en Aandstrang at udvide disse eller at gjøre sig bekjend med det Meget, som ligger udenfor de almindelige Skolevidenskaber.

Saaledes var Literaturen, Kunst og Poesie fremmed for hende, hvilket man let vil undskylde hos en sextenaarig Pige, om hun end ikke er en Degnedatter fra Provindsen. Men da det netop var disse Gjenstande, som meest interesserede den Syge og dem der omgav hende, saa dreiede Samtalen sig altid derom, til liden Morskab for Sophie. Ida var en Sværmerinde for Alt hvad der hævede sig over det Almindelige, derfor havde Generalindens Huus været Samlingspladsen for Hovedstadens aandrige Verden. Datterens Sygdom gjorde en Standsning i dette muntre Liv; men de, som vare blevne mere intime Venner af Huset, sluttede sig endnu ofte til den lille Cirkel, og den blege Idas Livlighed gav da Tonen iblandt hendes Venner en ligesom luttret Gemytlighed. I denne Kreds følte Christine sig snart hjemme. Hun havde ved Læsning og Tænkning sig selv ubevidst uddannet sin Aand, saa hun nu var modtagelig for den Nydelse, der ligger i en saadan Conversation. Den Adgang hun havde forskaffet sig til den gamle Barons Bibliothek, havde tidlig givet hende Smag paa Læsning. Skjøndt Baronens Bogsamling var mere talrig

end udvalgt, havde hendes naturlige gode Smag dog altid ledet hende til at vælge det Rette, saa at der neppe nævnedes et berømt Værk, som ikke havde skaffet Christine nydelsesrige Timer. Sophie turde som sagt ikke blande sig i Samtalen, naar den angik disse Ting; men dette var saa godt som aldrig at tale, og det er ikke altid morsomt at være blot Tilhører.

Det var altsaa en stor Glæde for Sophie, at hendes Broder en Dag kom med en Indbydelse fra Jomfruerne F., Student K's Cousiner, til at besøge dem om Eftermiddagen. Det er en Selvfølge at Invitationen gjaldt begge Søstrene; men Christine vilde ikke tage fra sin syge Veninde, der denne Eftermiddag var stille og taus, et Tegn paa at hun befandt sig meer end sædvanlig ilde. Men Sophie, der vidste at hendes Nærværelse var ikke saa magtpaaliggende her, klædte sig med Glæde paa for at ile til et Sted, hvor det kom hende for, at hun gjaldt mere end Nummer Nul.

Søstrene bleve fra nu af lidt adskildte fra hinanden. Thi da Sophie og Jomfruerne T. fik Smag for hinandens Selskab, lod det til at de ikke kunde leve uden at være samlede, og Sophie var nu deres daglige Gjæst.

Vi kunne ikke forbigaae Sophies Suite og maa derfor omtale Urtekræmmer T's Huus, der var saa muntert, som to muntre Døttre, der stedse maatte intriguere mod en meget gnaven Fader, kunde gjøre det. Den gamle Urtekræmmer kunde ikke lide Hurlumhei, derfor var der heller aldrig Sligt, undtagen naar han var i Boutikken eller Contoiret, men der var han næsten altid. Han kunde heller ikke fordrage at Studenter

søgte Huset, eller rettere Døttrene; thi man havde hørt ham sige: „Den Smule Skillinger jeg kan give dem, vil være en god Hjælp for en Kjøbmand, men det er ingen Kapital at lægge sig hen og tære paa.“ Derfor maatte der bruges Fif, naar saadanne skulde faae Adgang der. Men Sophie var en velkommen Gjæst; thi Urtekræmmeren holdt af hende, fordi hun var en Jyde, ligesom han, og Jyder betragte sig ikke sjelden som Udlændinge i Kjøbenhavn. Dog hvad der især trak Sophie til Huset var unægtelig den muntre Wilhelm K. Der syntes at være opstaaet et Slags Sympathi imellem de To; thi saasnart Sophie var der, var K. der ogsaa, hvilket gav Anledning til Smaadrillerier af Cousinerne, naar Fætteren ikke var nærværende, ja saagar af Urtekræmmeren, og Sophie hørte det ikke ugjerne.

Christine maatte, hvergang Sophie kom hjem, høre en lang Beretning om al den Morskab, hvormed Dagen var passeret; K's „Vittigheder,“ som hun kunde udenad paa Fingrene, Rikke og Lotte T's Drillerier med Mere.

„Rikke kan jeg egentlig ikke saa godt lide,“ sagde engang Sophie; „thi hun vil have Løier af alle Mennesker, hun er ofte ikke ærlig mod sin Fader, og siger tidt et og andet om K., skjøndt han troer hun er hans Fortrolige. Altid har de saameget at hviske sammen.“

„Hvad kan det da være,“ spurgte Søsteren. „Aa!“ svarede Sophie rødmende, „Rikke siger at jeg altid er Gjenstanden for disse Hjerteudgydelser. Men det er nu heller ikke smukt af Rikke strax at sige hvad han saadan betroer hende.“

Under disse forandrede Omstændigheder var det at Hjemreisen blev opsat. Da de Ubehageligheder ophørte, som de hidtil vare udsatte for, forsonede Sophie sig snart med det adspredende Liv i Staden, og ønskede nu ikke at Reisen saa hovedkuld skulde gaae for sig, som hun før havde villet.

Skjøndt det Liv Christine førte var saa forskjelligt fra Søsterens, og fra det hun hjemme havde tænkt sig skulde hænde hende, saa fandt hun dog en Tilfredsstillelse i sit daglige Liv, der var hende meer end alle Adspredelser. Derfor var det at den pludselige Hjemreise ogsaa blev hende mindre magtpaaliggende, hvortil kom at Ida bandt sig saa fast til Christine og hendes daglige Selskab, at hvergang Hjemreisen kom paa Talen, formørkedes hendes Ansigt og hun ytrede sørgmodigt: „Ja, kjære Christine, Du er jo rigtignok kommen hertil for at more Dig, og ikke for at være Sygevogterske; ak, ja! Du maa vist kjede Dig hos mig."

Generalinden saae altid ved slige Leiligheder bedende paa Christine, og denne, som deraf mærkede, hvormeget hun var bleven hos de Mennesker, som Tilfældet havde ført hende til, og i hvis Kreds hun befandt sig saa vel, følte en inderlig Tilfredshed over at vide sig saa elsket af dem. Havde Christine i Førstningen tænkt: Fader havde Ret i at have saameget imod Reisen til Kjøbenhavn; her gjælder kun Rang og Titler, og han har havt en Ahnelse om, hvad Modtagelse Degnedøttrene vilde faae, — saa tænkte hun nu anderledes. Den Opmærksomhed alle de der kom i Generalindens Huus, begegnede hende med, lod hende forkaste

denne Dom. Ja Baronens Foranledigelse af hine Ord i Skoven, som havde stødt hende, var ham forlængst tilgivet, ved de mange Beviser hun nu daglig havde paa hans Agtelse. Det havde været godt for den uerfarne Christine om Baronen havde vist sig mindre elskværdig; thi der dannede sig, uden hun selv vidste det, hos hende et Billede af ham, der blev det Ideal, som hun vaagen og idrømme sværmede for, og som siden indvirkede forstyrrende paa hendes Sindsro og Tilfredshed.

Ida havde en Aften befundet sig meer end sædvanlig slet. Moderen havde derfor selv vaaget den halve Nat, og Christine stod op Klokken to, for at afløse hende. Da hun havde siddet i nogen Tid, faldt den Syge i en let Slummer. En Tjenestepige, som skulde vaage, sad i et Hjørne af Værelset og sov. Dennes lydelige Aandedrag, forenet med Lampens døsige Skin, der kjæmpede med Dagslyset, gjorde at Christine ogsaa blev søvnig, hvorved en Bog, som hun havde i Haanden, faldt fra hende.

Forskrækket stod hun op, thi Faldet af Bogen havde forstyrret den Syges lette Slummer.

„Hvad er det?" sagde denne pludselig og pegede hen mod Vinduet. Christine vendte sig om, men saae Intet. „Jeg seer ikke Noget," sagde hun.

„Nu!" svarede den Syge og smilede, „atter ham! altid ham i mine Drømme. Saa er det igjen Phantasien, der foregjøgler mig hans Billede. Jeg syntes at jeg saae saa tydeligt den gode Edvard løbe forbi Vinduet med sin Fløite. Men hør, Christine! Du vaager over

Din Syne. Læn Dit Hoved til Puden og tag Dig en lille Søvn, saa vil jeg ogsaa forsøge at sove lidt."

Efter nogen Modstand gav Christine dog efter, men fandt det raadeligst at vække den sovende Pige først.

Christine gjorde som Ida ønskede, og Haand i Haand indslumrede snart den Syge og den Sunde, skjønt den Sidste længe før den Første. Alligevel havde Ida i lang Tid ikke havt saa lang og tryg en Søvn.

Morgensolen skinnede længst ind ad Vinduerne, da der lød en sagte Banken paa Døren, og Pigen lukkede op, idet hun tysfede paa den Indtrædende. Det var Baron Fritz. Han saae sig forundret om i det dodsstille Værelse, og forsigtig nærmede han sig Sygesengen. Her mødte hans første Blik Christine, der, lænende sig mod Puderne i en noget umagelig Stilling, dog slumrede trygt og roligt! et skjønt Billede paa Sundhed og Liv. Længere nede i Sengen laae den sovende Ida, der i sin hvide Natdragt og det endnu saa yndige Ansigt, lignede i denne Stilling en knækket Lillie ved en Roses Fod. De to unge Piger havde endnu hinanden i Haanden. Idas næsten liigblege lille Haand omsluttede Christines, der mod hiin havde en rosenrød Farve. Det var som Livet og Døden her rakte hinanden Haand.

Henreven af det smukke men veemodige Syn stod Baronen i taus Beskuelse. De to unge Piger lignede hinanden saa meget og vare dog saa forskjellige; thi Enhver maatte ved at see dem i denne Stilling tillige gjøre den uhyggelige Anmærkning, at den Ene var som det afsjælede Legeme af den Anden. Baronen gyste ved de tydelige Spor af Dødens Nærmelse til et Væsen, som han elskede.

Han lod sine Blikke glide hen paa den blomstrende Christine, hvis fine Kinder, som dyppet i Morgenrøden, var Aarsag i denne stjærende Contrast; hendes mørke sjælfulde Øine vare lukkede, og dog var Christine deilig saaledes. Ingen kunde nægte det. Baronen kunde det heller ikke, men udbrød uvilkaarlig, henreven af hendes Skjønhed: „Hun er deilig!“ Han vendte sig overrasket om, da det var ham som om Ordene bleve gjentagne efter ham. „Hvem der?“ sagde han saa høit at Christine vaagnede og gjorde en hurtig Bevægelse, som i hendes særegne Stilling ufeilbarlig maatte have et Fald mod Gulvet til Følge, hvis ikke Baronen havde forebygget det. Christines Forvirring da hun vaagnede ved at see sig saaledes understøttet, blev hurtig forvandlet til Skræk; thi bag ved Baronen, ind ad den halvaabne Dør, viste sig et Ansigt, som forekom Christine bekjendt, skjønt et forvildet Udtryk nu vanzirede det. Med et bittert Smiil betragtede han Baronen og Christine og i samme Nu forsvandt Skikkelsen eller Hovedet; thi andet saae hun ikke, og Døren blev haardt slaaet i.

„Hvad var det?“ sagde Baronen, der ved Larmen havde vendt sig om og kun saae et Glimt af det Hele. „Var her flere i Værelset?“

„O det var,“ svarede Christine stammende af Skræk, „det var vist Eduard T. Ak, han saae saa underlig ud! Han er vist ikke rigtig i Hovedet.“ Hurtig tang hun; thi Ida vaagnede.

Sophie kom denne Aften meget sørgmodig hjem. Hun fortalte at der nu var stor Sorg henne hos T's, thi Broderen, der i nogen Tid af og til havde faaet for-

virrede Ideer, var nu reent gaaet fra Samlingen. I hans Logie kunde man ikke have ham, hvorfor han var kommen hjem, til stor Sorg og Besvær for hans Familie, der aldrig havde havt nogen Indflydelse hos ham, men nu hverken kunde styre ham, eller tale ham tilrette. Han var om Morgenen styrtet voldsomt ind i Huset og havde udstødt nogle Ord om en forraadt Prindsesse, en svigefuld Brudgom og andet Sligt, som Ingen forstod.

Christine fortalte nu Søsteren Morgenens Tildragelse, hvorved Edvard T. havde indjaget dem en saadan Skræk. Begge tænkte med Frygt paa Følgerne af, hvis dette vanvittige Menneske igjen skulde faae isinde at trænge sig frem til den syge Ida, og pludselig i et ubevogtet Øieblik staae for hende, med sine skrækkelige Fagter.

Christine besluttede derfor at være paa sin Post, men først gjøre de Andre opmærksomme paa at være mere forsigtige med at lukke Dørene.

Ida kom nu ikke mere af Sengen.

En Morgen fik Christine det Indfald at gaae bag et Skjærmbræt, der stod i Sygeværelset, og der sætte nogle Medicinflasker i Orden. Den Syge, der saae hende forsvinde ved Døren, troede sig ene, da hendes Forlovede traadte ind, som tog sin sædvanlige Plads ved Sengen. Skjønt Christine trippede omkring bag Skjærmbrættet var der dog Ingen der mærkede det, da Gulvtæppet dæmpede Lyden af de lette Trin. Efter en Pause sagde omsider den Syge med blød Stemme:

„Kjære Fritz! naar jeg er død vil Du saa tænke paa mig engang imellem?"

„Engang imellem?! Min gode, min dyrebare Ida! hvor kommer Du paa de sørgelige Tanker?"

„O, de ere ikke sørgelige! For noget siden da vare de det; da hængte mine Tanker og Attraaer endnu saameget ved de jordiske, forfængelige Ting. Men, Gud være lovet! nu har jeg ganske løsrevet mig fra disse, og henvendt dem paa noget Bedre."

Baronen bøiede sig henimod hende og spurgte ængstelig: „Befinder min Ida sig da slettere idag, siden hendes Tanker har taget denne Forandring?"

Ida rakte ham taus sin Haand, den var kold og klam; Baronen saae bekymret paa hende; hun mødte hans Blik med et roligt Smiil, men tillige med et saa usædvanligt Udtryk i sine Øine, at det gjorde ham ængstelig. Han saae paa hende at hun vilde sige Noget og taug derfor. Endelig begyndte hun med saa svag en Stemme at den næsten var hviskende: „Fritz! jeg føler — at jeg maa dø; jeg har vidst det i flere Dage, men jeg har aldrig villet talt om det, for ikke at bedrøve Eder."

Skjøndt Idas daglige Hensvinden maatte gjøre hendes Omgivende fortrolig med Tanken om hendes Død, forekom det dog nu hendes Forlovede, som det sørgelige Budskab disse faae Ord indeholdt, traf ham ganske uforberedt. „Dø, min Ida, umuligt! En slem Drøm har bragt Dig paa disse Tanker," udbrød han i den heftigste Bevægelse. Men Ida vedblev, „O, Fritz! jeg har et Ønske endnu i denne Verden — et Ønske, som omfatter tre Menneskers Lykke, som af alle ere mig de kjæreste; til disse Tre regner jeg Christine

Marcusen, hun er bleven mig usigelig kjær, og — ikke sandt, Fritz, ogsaa Dig?"

Ved dette Spørgsmaal gjennemfoer en Angstelse Baronen. Han lagde andet deri end der var meent. Den Tanke opstod pludselig hos ham, at den fortrolige Maade, hvorpaa han ved det daglige Samliv omgikkes Christine, maaskee kunde have stødt den Syge; at han skulde have været uforsigtig nok til at vise ved en og anden Leilighed det Behag han virkelig fandt i denne unge Pige, og dette skulde have smertet den Syge i den Grad, at Livet var bleven hende ligegyldigt. Derfor stod Baronen stum i første Øieblik; men svarede derpaa i saa ligegyldig og kold en Tone, som han kunde fremkunstle: „Jeg veed egentlig ikke hvad Du mener, bedste Ida. Jeg bestræber mig for at vise Jomfru Marcusen den Agtelse og Opmærksomhed jeg er hende skyldig, som Dame og som en Slægtning af Dig; — forresten ja — af en Degnedatter at være er hun virkelig ret vakker og behagelig."

Christine bag Skjærmbrættet følte en isnende Kulde gjennemfare sig ved Baronens Ord. Den Smerte hans ringeagtende Tone foraarsagede hende, viste hende pludselig til hvilken Høide hendes Følelser for ham vare vorede. „Degnedatter" havde han saa haanligt sagt; i dette Øieblik forekom det Christine næsten foragteligt at være Degnedatter.

Ida syntes ogsaa at være bleven afholdt fra det, hun vilde sige, ved sin Forlovedes Ord! dog lod det til at ligge hende for meget paa Hjertet til at hun kunde tie. Efter en Pause sagde hun atter: „Fritz! Du kjen-

der ikke Christine rigtig, naar det er alt hvad Du veed at sige om hende. O! tro mig! hun er en Engel; og hun er Aarsag i at jeg i den sidste Tid har forsonet mig med Tanken om Døden; thi det var mig, som om Guds egen Finger pegede paa Christine som den Trøsterinde, han vilde sende mine Dyrebare, naar jeg var borte. O, hør mig, Fritz!"

Christine var hidtil bleven staaende som fastnaglet til Pletten; men nu kunde Intet holde hende meer fra at fly, da hun med blussende Kinder ahnede hvad Ida vilde foreslaae og ikke vilde oppebie en nye Krænkelse. Idet hun smuttede ud af Døren, lod hun den, som dreven af et Instinct, falde haardt i, hvorved de Forlovede forstyrredes i deres Samtale. Baronen gik hen for at see hvad det var; men Christine var alt langt borte. Idetsamme kom Generalinden ind, og hvad Ida vilde sige, blev altsaa ikke sagt denne Gang.

Christine tog Veien ned i Haven. Her søgte hun med Magt at standse det Oprør, hun følte i sit Indre; at dæmpe den usigelige Smerte, hvoraf hun var betagen, og som hun gik irette med sig selv over at føle. Hundrede Gange sagde hun sig selv: „Baronen er bleven mig meer, end han burde være; siden hans Kulde og Ringeagt kan saaledes sønderknuse mig. Men derved blev hendes Smerte ikke mindre. Hun gik irette med Himlen, der lod Ida, den Lykkelige, den Forgudede, dø, og hende, den Ringeagtede og Ulykkelige, leve.

Noget efter stod Baron S. ved Vinduet i en tankefuld Stilling. Roligere overtænkte han den korte Samtale han havde havt med Ida. Han indsaae nu, at han

kunde have undladt den paatagne Ringeagt, med hvilken han havde omtalt Christine, og følte en hemmelig Selvbebreidelse over at have talt i en saa krænkende Tone om et Væsen, hvis mange Fuldkommenheder han erkjendte og til enhver anden Tid saa gjerne vilde have indrømmet.

Baronen kastede uvilkaarligt sit Blik ud af Vinduet, og netop skulde det træffe paa hende, som hans Tanker beskjæftigede sig med. Christine stod paa en lille fremspringende Pynt, som gik ud i Parken, og Svanerne med deres Yngel forsamlede sig glade ved hendes Fod. Just saaledes og paa samme Sted havde Ida saa ofte staaet i bedre Dage. Den unge Piges Figur og lette Bevægelse vare saa ganske lig hendes, at Baron Fritz ved Mindet om svundne skjønne Dage, ikke kunde trække Blikket tilbage fra hende, der saa levende fremkaldte det. Nu bøiede Christine sig ned over Skrænten, og den speilglatte Dam kastede hendes smukke Skikkelse tilbage. Men pludselig saae Baronen hende udbrede Armene af Skræk, som hun vilde holde Noget tilbage; han hørte ikke dette Udraab, der fulgte denne Bevægelse: „O Gud! den Vanvittige!" men han saae kun Christine tabe Ligevægten, og plumpe ned i den dybe Park. DAM.

„Gud i Himlen! Hun drukner!" raabte Baronen ubesindig overlydt, idet han stødte Vinduet op, og var med et Spring ude i Haven.

„Hvem drukner? hvem?!" raabte den Syge heftig forskrækket og søgte at reise sig, da der intet Svar fulgte.

„O, jeg bliver saa frygtelig angest, Fritz! O, er der Ingen? har da alle forladt mig?" Den Syge lod

sine Blikke med Udtryk af fortvivlet Engstelse løbe rundt i det eensomme Værelse.

Da sprang et Menneske ind af det aabne Vindue og stod pludselig midt paa Gulvet med forvildede Træk. Ida kjendte strax Edvard T.; men da hun ingen Ahnelse havde om den ulykkelige Forandring, der i den sidste Tid var foregaaet med hans Forstandstilstand, saae hun kun ved dette flygtige Blik sin Barndomsven og følte sig i sin Beængstelse saa beroliget ved hans Komme, at hun for Øieblikket overssaae den Maade hvorpaa det var skeet.

„Kjære Edvard!" sagde hun og strakte Haanden ud mod den Vanvittige, „Gud velsigne Dig, for det Du kom! jeg er saa angst! man har forladt mig. Hvad er paafærde?"

Idas melodiske Stemme syntes at have samme Virkning paa den Ulykkeliges forstyrrede Hjerne, som naar man pludselig gyder Olie paa oprørte Bølger. Det Fordreiede i hans Træk og det forvildede Udtryk i hans Øine forsvandt øieblikkelig. Han tog Idas fremrakte Haand med en beundringsværdig Rolighed, idet han tog Plads paa Stolen ved Sengen. Et sundt Menneske kunde nu ikke have anvendt større Forsigtighed end Edvard T. i dette hans lyse Øieblik, for at berolige den Syge.

„Men Edvard!" begyndte Ida; da det virkelig var lykkedes ham at betage hende Skrækken, „man har sagt mig at Du var syg og ikke gik ud; men Du er saa rask og har ikke besøgt Din syge Veninde?"

Dette Spørgsmaal drog pludselig den sidste mørke Periode af Edvards Liv, med smertelig Klarhed frem

for ham. Hans Haand, som holdt Idas, bevægede sig krampagtig og hans Stemme skjælvede, da han efter nogen Nølen svarede: „Man har sagt Dig Sandhed, Ida! jeg har været meget syg, siden vi sidst saaes."

„Stakkels Edvard! men nu er Du bedre, ikke sandt?" spurgte Ida og saae paa ham.

„Jo!" svarede Vennen med Varme; „nu er jeg bedre! meget bedre!" og med hiin Snuhed, der saa ofte hos Sindssvage kan skuffe de Klogeste, tilføiede han i en roligere Tone: „Nu havde jeg netop denne Time tilovers, og den ville vi tilbringe sammen." Ida takkede ham med et sagte Haandtryk. En Pause indtraadte, hvorunder Edvard T., med Udtryk af den dybeste Veemod, betragtede sin Barndoms Veninde. „Ak, Ida!" udbrød han endelig, „jeg synes det er en Evighed siden jeg saae Dig. Jeg har længtes efter Dig, saa mine Timer have været Dage og mine Dage Uger."

„Kjære Edvard," sagde Ida med trøstyldig Ømhed, „bedrag Dig ikke; denne Tidens langsomme Hensvinden ligger i Sygdommen, i Legemets Svaghed. Jeg har ogsaa havt Dage og Nætter, som forekom mig endeløse."

„Siig mig, Ida!" spurgte Edvard med rørende Inderlighed, „har da aldrig i disse lange Nætter en eneste af Dine Tanker tilhørt Din Barndomsven?"

„O, jo, gode Edvard!" svarede den Syge med Liv, „jeg tænkte ofte paa Dig, og Du var altid hos mig i mine skjønneste Drømme!"

„Jeg! jeg var hos Dig, Ida! O, Gud velsine Dig og denne Time!" udbrød den Sindssvage, idet en voldsom Taarestrøm styrtede fra hans Øine. Ida blev for-

skrækket og greb med største Bekymring hans Haand, idet hun udbrød: „Kjære Edvard! vi har bedrøvet Dig! Du har tvivlet om vor Kjærlighed! o, hvor kunde Du det! elsker ikke Moder Dig som en Søn, og jeg — kunde en Broder være mig dyrebarere! Nei, nei! aldrig kunne vi glemme hvad Du i hine Sorgens Dage var os."

„Ida," udbrød Edvard med et oprørt Sinds hele Heftighed, „jeg er et ulykkeligt Menneske! Netop disse Sorgens Dage vare mine glædeligste, og den Tid Du kalder Din lykkeligste, var mig en Pinhed, — en Qval! — ja — større end jeg kunde bære!"

Den ulykkelige Edvard T. slog Haanden fortvivlet for Ansigtet. En pludselig Skjælven betog den svage Ida ved den Oplysning Vennens Ord gav hende. Hun elskede selv, og hans Kummers hele Bitterhed fattede hun i den Grad, at den ligesom meddeelte sig hende, og med halvqvalt Stemme sagde hun: „Edvard! stakkels Edvard, forstaaer jeg Dig ret?" — men kunde ikke fuldende for den heftige Bevægelse hvori hun var sat.

„Tilgiv mig, Ida!" udbrød Edvard, der ved hendes Svaghed ligesom erkjendte sin uforsigtige Opførsel, „jeg har forskrækket og bedrøvet Dig! ak! jeg vilde saa gjerne kun endnu engang tale med Dig om — hiin Sommer, som jeg aldrig glemmer — gjenopvække Mindet hos Dig om — min skjønneste Tid."

„Edvard," sagde den Syge med Inderlighed, „troer Du jeg kunde glemme en Tid, hvori jeg følte mig saa lykkelig; glemme hiin skjønne Sommer, som fulgte den mørke Vinter; da Du bidrog saameget til at gjøre den uforglemmelig for mig? O nei, Edvard! mine Drøm-

me ere altid skjønnest, naar de satte mig tilbage i disse lykkelige Forhold, og det gjør de ofte. Det forekommer mig, som var det igaar jeg sad paa Høien ved Mølledammen — Du husker den vel?"

„Huske den, Ida?" gjentog Vennen henrykt, „o, en saadan Høi gives der kun een af i hele Verden. Jeg seer Dig staae der hiin Aften, — det var første Gang efter Din Helbredelse, at Du havde gjort saa lang en Udflugt; — Solen var nær sin Nedgang, den vestlige Himmel var et Purpurklæde, og alle Gjenstandene omkring laante et Skjær af dens Farve. Dammen foran Dig lignede et glødende Bassin, — en aromatisk Luftning gik derover — den kom fra de blomstrende Sirentræer i Møllerens Have. Rundtom var en fortryllende Ro, en Pragt i Naturen, og en Taushed over den, som vakte Sjælen til Andagt! Jeg stirrede ned i Vandet og misundte det hvælvede Blaa dernede, fordi det omfavnede Din Skikkelse — men med høitidelig Ro bar Vandfladen Dit Billede — ingen Smaabølge vovede at lege dermed. O, Ida! en saadan Aften! en saadan lille Sø! — en saadan Taushed rundt om — — — —"

„Og en saadan Lovsang, som nu pludselig fyldte Luften!" udbrød Ida henreven af Erindringen. „Ja Edvard, aldrig glemmer jeg den! Du var klavret op i et Bøgetræ i nogen Frastand, Du begyndte at spille — Da var Naturen ikke taus længer! Hver liden Fugl, hver Blomst, hver Busk, syntes lyttende at have ventet derpaa. Du gav det Alt en Stemme, en jublende Tone. Og jeg — min hele Sjæl var opløst i Musiken; jeg var saa barnligglad — saa salig — saa underlig — jeg

græd og ønskede at dø, for at denne himmelske Stemning evig kunde vedvare.

Og Dig, Edvard, som jeg har at takke for denne og saa mange nydelsesrige Timer, Dig har jeg forvoldet Kummer og mørke Dage."

„O, tilgiv mig!" raabte Edvard og kastede sig i heftig Bevægelse paa Knæ for hendes Leie, tilgiv mig denne Time og denne Tilstaaelse, den var ufrivillig, men mine Følelser vare for stærke. Ak, Ida! mange Gange har jeg, usect af Dig, været Dig nær, en uimodstaaelig Magt trak mig herhen — til Dit Huus — til Din Nærhed."

„Og Du kom mig ikke for Øie?! og Du vidste hvilken Glæde det vilde være mig at see Dig."

„At see mig," gjentog Edvard langsomt og lod Panden gysende synke ned i Haanden, „nei, nei, Ida, — det vilde ingen Glæde have været Dig!"

I det Samme blev Døren hurtig revet op, og det Udraab: „Gud, den Forrykte!" undslap Baronen ved at see Edvard T. Et Jordskjælv kan neppe have hurtigere Følger end dette Udraab paa Edvard. Det var som en Dæmning ved dette Trolddomsord var bleven hævet, for at lade Vanviddet paany bryde frem med forøget Voldsomhed. Som et anskudt Vildt sprang han op fra sin knælende Stilling, og stod pludselig foran Baronen. Ida saae hen paa ham, saae hans rædsomme Udseende, hun gjenkjendte neppe sin Barndomsven; men hun fattede pludselig Alt og Bevidstheden forlod hende.

„Elendige, troløse Usling!" udbrød den Vanvittige med opløftet Pegefinger og med Dommerstemme, „tør

Du endnu vove at stille Dig ved Siden af denne Himmelbrud og frækt paastaae at Du er Brudgommen?"

„Ti, Ulykkelige! og fjern Dem!" sagde Baronen med tiltvungen Rolighed, og aabnede Doren for ham.

Men uden at agte derpaa vedblev hiin: „Nei! nu er hun min! min i al Evighed! O, vi have aldrig passet bedre for hinanden. Snart skal vi reise — reise paa Tonernes Vinger! Stjernerne ere vore Brudelys — Himlen vort Tempel! Guds Trone Altaret, og Herren selv skal holde Brudevielsen! O, det vil blive et Bryllup, som Englene ville bivaane! Vi have saa lyse Udsigter. Evigheden er vor Fremtid!" Edvards forvildede Blikke havde antaget Udtrykket af den høieste Begeistring. Men Baronen stod som forstenet, da han havde nærmet sig Sengen og saae her Idas bevidstløse Tilstand. Det faldt med Centnervægt paa ham, at han havde forladt hende paa en saa overilet Maade, og udsat hende for denne Skræk; saameget mere som Faren for Christine DAMMEN ikke havde været saa stor, som han troede, da Parken netop paa det Sted, hvor hun var gledet ned, ikke var ret dyb. Edvard, som bemærkede hans forskrækkede, stirrende Blik, traadte hen til ham og sagde i en nedstemt Tone: „Ja, see selv, nu er hun ikke mere nogen Brud for Dig. Snart kan Du følge Dit Hjerte — det har jo længe været hildet," — og med den Spidsfindighed, som Vanvittige saa ofte lægge i deres Ord, hviskede han: „Ja, jeg har seet det — og nu — Du vilde hellere ofre Din Brud, end Hun skulde faae vaade Fødder."

„De lyver, Afsindige!" raabte Baronen, som ude

af sig selv, i den heftigste Bevægelse. Men Edvard P., var allerede ude af det aabne Vindue.

Solen var nær sin Nedgang og farvede med et rødligt Skjær Toppene af Træerne i Generalinde A's Have, hvori utallige Fugle havde taget Plads, frydende sig ved det skjønne Liv, da Ida skulde tage Afsked dermed. En lille sørgende Gruppe, bestaaende af Generalinden, Baronen og Christine, havde taget Plads omkring Sengen.

Trods sin dybe Kummer, syntes dog den Første meest fattet og hengiven i sin Skjæbne; thi en Række af kummerfulde Dage havde gjort hende forberedt paa det store Tab, hun nu snart skulde lide.

Vel havde Baronen ved nøiere Eftertanke indseet, at han ved den sidste ulykkelige Tildragelse ikke kunde handlet anderledes og havde kun den Uforsigtighed, at have ladet Vinduet staae aabent for den Vanvittige, at bebreide sig; men det var nok; thi det havde maaskee fremskyndet den Jammerscene, han her saae for sig.

Christines Taarer løb ustandselige, hun ønskede sig i Idas Sted, der kunde dø, uden at have smagt Livets Bitterheder, saa elsket og saa savnet.

Stum sad den lille Gruppe og stirrede med foldede Hænder paa den Døendes ubevægelige Træk. Generalinden, der var vidende om Morgenens Tildragelser og Baronens bittre Bebreidelser i denne Anledning, henvendte stundom et trøstende Ord til ham, saavelsom til den grædende Christine. Forskende saae hun paa sit Barn, der aandede neppe mærkeligt. Hvad havde hun ikke givet for endnu en eneste Gang at høre sin Idas

omme Stemme! Og Baronen, hvor ønskede han ikke at see endnu eet af de milde Blikke, som engang daglig havde glædet ham, til Bevis paa at hun ikke døde med en bitter Følelse mod ham, men vilde mindes ham med Ømhed i sin Himmel.

Men den Syges Øine forbleve tilsluttede, hendes Læber ubevægelige. Solen var just dukket ned i Vesten og de rødlige Aftenskyer kastede et Skjær ind i Sygeværelset, der gav Væggene og alt derinde en underlig Rosenfarve. Den lille tause Gruppe saae paa hverandre, og Taarerne kom dem paa ny i Øinene. De mindedes Alle paa eengang Idas store Glæde ved enhver saadan Skjønhed i Naturen. Da forekom det dem Alle, som de hørte yndige Toner, ligesom omsuse dem. Baronen stod pludselig op; men Generalinden holdt ham tilbage og sagde: „O, det er stakkels Edvard med sin Fløite; lad ham kun spille. Jeg har lukket Dørene, saa han ikke kan forstyrre os med sin Nærværelse." Fløitetonerne bleve nu stærkere og kom nærmere. Først kunde man ikke skjelne nogen bestemt Melodi; kun Phantasier, som Edvard forstod at gjøre saa smeltende; men tilsidst gik disse dog over til en Psalmemelodi, som Ida meget havde yndet og i bedre Dage ofte spillet paa sit Fortepiano, ledsaget af Edvards Fløite. Melodien „paa Gud alene" var dem Alle bekjendt; men den havde aldrig forekommet dem saa opløftende, saa høitidelig, som nu.

Generalinden og Christine, som kjendte den smukke Psalme, kunde ikke afholde sig fra, i Tankerne at ledsage Fløiten med de to sidste Vers af den, der syntes

dem saa passende ved den Døendes Seng; men da de nu kom dertil:

„Fryd uden Lige!
Der kommer jeg til Dig,
Og seer Dit Rige,
Hvortil Du kaldte mig —"

da standsede de pludseligt; thi Ida slog sine Øine op for sidste Gang.

Hun syntes først at lytte; derpaa lod hun sine Blikke løbe rundt omkring i Værelset, kjendte dem Alle, strakte Hænderne ud imod sin Moder og sin Forlovede og sendte Christine et kjærligt Blik. Hun lyttede atter, og Alle lyttede efter et Ord af hende, der vilde have forekommet dem som meer end himmelsk Musik.

„Moder!" lød det endelig fra de blege Læber, idet et Smiil spillede om dem. „Kan Du huske — saadan ønskede jeg at dø."

„Ja, mit søde Barn!" svarede Generalinden med Anstrengelse. „Jeg husker det nok."

„Og nu," sagde den Døende atter, og hendes Ansigt antog et forklaret Udtryk, „og nu lev vel, min gode Moder — min Fritz og min lille Christine."

Generalinden og Baronen følte et sagte Tryk i deres Hænder, som holdt hendes, og et „Godnat" lød hviskende fra de endnu svagt smilende Læber. Saa lukkedes hendes Øine som et Barns, der modig vil indslumre.

„Godnat, min søde, velsignede Ida, og vaagn til en skjønnere Morgen!" sagde den grædende Moder, og kysséde til Afsked sit Barns kolde Læber.

Baronen holdt endnu fast paa den lille Haand,

som Ida i Døden havde givet ham, og syntes aldrig at ville slippe den. Christine havde bemægtiget sig den anden, som hun, knælende ved Dødssengen, bedækkede med Kys og Taarer.

Men vi ville vende os bort fra denne sørgelige Scene, for i Korthed at fortælle de Begivenheder, som derpaa fulgte. Den stakkels Edvard T., der med sit Fløitespil havde forskjønnet Idas sidste Øieblikke, fandtes noget efter syg og udtæret siddende paa en Bænk udenfor hendes Vinduer. Man tog sig omhyggelig af ham og bragte ham hjem til hans bekymrede Slægtninge, der allerede havde søgt efter ham. Men 8de Dagen efterat Idas Liig under Klokkeklang og stor Høitidelighed blev ført til sit Hvilested, førtes en simpel sort Kiste samme Vei og fik sin Plads i Nærheden af det Sted, hvor man havde nedsænket hiin.

Denne Kiste indesluttede de jordiske Levninger af Edvard T., der nu fandt den Fred, han saa inderlig higede efter.

Baron Fritz syntes efter sin Forlovedes Død ganske at have tabt sit forrige gode Lune og muntre Ungdomsmod. Hans Venner kjendte ham ikke igjen og raadede ham at reise et Par Aar, for at adsprede sig. Generalinde A., der virkelig elskede Baronen som en Søn, raadede ham med moderlig Bekymring det Samme, og han gav efter.

Men forend sin Afreise søgte han at overtale Generalinden til at forlade et Sted, hvortil der knyttede sig saamange smertelige Erindringer, og tilbringe en Tid paa hans Faders Gods ** i Jylland. Et Brev fra

den gamle Baron, der opmuntrede og indbød hende til det Samme, gjorde Udslaget.

Baron Fritz gjorde i denne Anledning de nødvendige Foranstaltninger før han reiste, og Generalinden forberedte sig paa at skifte Opholdssted for længere Tid.

Dagen før Baronens Afreise modtog Christine et Brev fra sin Fader, hvori han indvilligede i hendes Bøn om at maatte opsætte Hjemreisen, til Generalinden fik sine Sager ordnede, og da følge med hende. Dette var nemlig dennes Ønske. Indeni Faderens Brev var et fra Moderen til Sophie, hvorover denne, da hun havde læst det, udbrød i høie Beklagelser.

Aarsagen var denne. Moderen var nemlig kommen til den Erkjendelse, at Sophie havde i Hovedstaden sat dobbelt saa mange Penge til som Søsteren, til Stads og Fjær, og dog aldrig gjort „den Lykke" (thi at Generalinden ikke vilde slippe Christine, ansaae Moderen som et sikkert Tegn paa at denne altid vilde beholde hende). Derfor havde hun skrevet denne Jomfrue Ødeland dette Brev til med den strenge Befaling, at hun absolut maatte komme hjem med Skipper Clausen. Uagtet Hjemreisen ikke kunde komme Sophie saa uventet, græd hun dog derover; men blev først ret fortvivlet da Skipperen anden Dag meldte sig som færdig til Afreisen. „Men gode Skipper Clausen, har det da saa farlig en Hast?" udbrød hun næsten grædefærdig. „Kan Reisen da ikke opsættes — idetmindste nogle Dage?"

„Nei, det gaaer nok ikke an," svarede Skipperen og betragtede hende stjelmsk; thi den morsomme Scene han havde bivaanet mellem Sophie og Studenten, stod

endnu tydelig for ham og foranledigede ham til det Spørgsmaal: „Nu? er De bleven bedre bekjendt med Studenten siden? — ham De veed!" Men Sophie afbrød ham, hun vilde ingen Tale have om denne Gjenstand; forresten var hun bleven blussende rød ved hans Spørgsmaal, thi var det ikke som om den gamle Skjælm netop havde gjættet Hovedaarsagen til hendes Utilbøielighed til Hjemreisen. Og Sophie sukkede og tænkte: „Han skulde nu netop være kaldt hjem til sin Fader, saa jeg ikke engang faaer sagt Farvel til ham.

Da Christine noget efter hjalp Sophie at pakke ind, udbrød denne: „O, det kjedelige Rosum! hvor det vil forekomme mig tomt derhjemme! Hvilket trivielt Liv føre vi dog ikke der, imod her, hvor man har nye Adspredelser hver Dag. At besøge smukke Promenader mellem pyntede Mennesker, det er rigtignok noget andet, end at gaae ud i vor Landsby, hvor man ikke seer et Menneske man bryder sig om at pynte sig for. Ja, Christine, Du har igrunden ikke havt noget Begreb om Bylivet; thi Du har jo ført dette høitidelige Liv herude."

„Hvorledes kan dog disse Forlystelser her have faaet saamegen Værd for Dig?" spurgte Søsteren bekymret. „Aa, jo! naar man nu nyder dem i Forening med — Nogen man holder af. O, Christine!" tilføiede hun grædende, „Du kan blive her, Du er lykkelig!"

„Lykkelig? Jeg?" gjentog Christine hovedrystende, „nei, det vare vi begge i den stille Degnebolig i Rosum, da det ene ufornuftige Ønske vi nærede endnu ikke var opfyldt, o! da vare vi lykkelige, Sophie!" „Du er

altsaa heller ikke glad?" spurgte denne, meer deeltagende end overrasket.

Men Christine fortsatte ikke Samtalen; endog til Søsteren kunde hun ikke omtale en Følelse, som hun ansaae for en Brøde, da den opstod, og at den var voxet til en saadan Høide, som hun følte den havde naaet hos hende, kunde hun umuligt betroe Nogen. Hun vidste jo at Gjenstanden for disse Følelser oversaae hende saa ganske, hvilket Baronens Opførsel i den sidste Tid saa tydeligt bekræftede.

Den ligefremme Omgangsmaade, som havde fundet Sted mellem Christine og Baronen under Idas Sygdom, syntes virkelig hendes Død ganske at have forandret. Den første havde Krænkelsen og Sorgen over Venindens Død gjort tilbageholdende og ordknap, og den Sidste syntes paa sin Side, snarere at undvige end søge hende. Christine vidste ikke, at de Ord, som Edvard T. hviskede ham i Øret, hiin ulykkelige Morgen, hos Baronen havde efterladt en nagende Braad, som kun Tiden kunde mildne. „Hvad havde dette Menneske bemærket, og hvad havde han forebragt den døende Ida?" Det er ikke godt at have endog den mindste Forseelse mod den Døde at angre; den voxer til en Kæmpe i vor Erindring, i det Øieblik vi see at den aldrig kan gjøres god igjen, at den er fulgt med den Døde over i hiin Uendelighed, hvorfra aldrig noget vender tilbage. Baronen undflyede Christine, thi hun drog hans Tanker til den levende Ida; og han vilde kun pleie den Sorg, som fulgte ham, ved at tænke paa den Døde, den Forklarede.

Men Christine tænkte bedrøvet: Han har fattet Nag til mig, fordi jeg var den uskyldige Aarsag i at han saa uforsigtig forlod Ida, hvilket havde saa uheldige Følger; Ja, han hader mig; Hvorfor skulde han ellers saa synlig undvige mig? Disse Tanker beskjæftigede hende netop, da hun forlod Søsteren og gik hen ad Corridoren. Hun tænkte paa de faa Ord, de havde vexlet siden Idas Død. De vare virkelig saa faa, at Christine troede at kunde tælle dem. Hun blev afbrudt i disse Tanker ved at høre en Dør blive lukket op ved den modsatte Ende af Corridoren. Baronen traadte ud i Reiseklæder; samme Aften vilde han afgaae med Dampskibet.

Christine blev forvirret ved at møde ham her; gik hun hen imod ham, var det som at tvinge ham til at tale til sig; hun vilde undvigende tage sin Tilflugt til en Sidedør, da Baronen standsede hende ved at sige i en Tone, der gik den forelskede Christine lige ind i Sjælen: „De undflyer mig, Jomfru Marcusen, og jeg har søgt Dem for at sige Dem Farvel.“ Christine taug forvirret; men Baronen vedblev i samme Tone: „De tier! De er i den sidste Tid bleven fremmed og tilbageholdende imod mig — jeg har maaskee selv foraarsaget det; — men — jeg har dog ikke fortjent det.“ „Hr. Baron!“ begyndte Christine, men hun vidste egentlig ikke hvad hun skulde sige. „Hvis De kjendte den Sorgs mørke Characteer, som allevegne følger mig,“ vedblev han, „vilde De føle Medlidenhed med mig. Tilgiv mig — og sig mig et Par venlige Ord til Afsked, — det faldt Dem jo forhen saa let.“

„Hr. Baron," sagde Christine i største Forvirring; „jeg har jo Intet at tilgive Dem. Deres Sorg maa være stor, det fatter jeg ganske; men der er dog saa meget, der kan mildne den." Christine forskrækkedes over sine sidste Ord, som saa ganske udtrykte hendes Tanker.

„Hvad mener De, Jomfru Marcusen," spurgte Baronen, og saae vist paa hende.

„Jeg mener," svarede Christine med bævende Stemme, „jeg mener at Erindringen maa trøste Dem — at kunne sige sig selv, at man engang har været lykkelig, o, det maa være Meget!"

„Fuldkommen lykkelig har intet Menneske været; idetmindste kun i Øieblikke," sagde Baronen og saae tankefuld hen for sig. „Blander der sig ikke Bitterheder selv i vore gladeste Erindringer. Dog, de skal alle være mine Ledsagere paa Reisen; ogsaa Mindet om Dem, Christine, som jeg lærte at kjende under saa sørgelige Omstændigheder, at jeg neppe kan regne Dem til mine glædelige Erindringer; men vel til mine kjæreste. Vil De ikke ogsaa tænke paa mig engang imellem? Vil De ikke nok?" Baronen saae med et saa sjælfuldt Blik paa Christine, at den Haand, hun rakte ham til Afsked, skjælvede, og hun fik med Møie fremført: „Hvad jeg her har oplevet, troer jeg aldrig jeg glemmer!" Baronen saae paa hende, som vilde han læse hende Tankerne ud af Sjælen, derpaa sagde han bevæget: „Farvel, Christine! Gid vi maae gjensees i en glædeligere Stund, lev vel!" og borte var han, og Christine stod alene; hendes Hjertefred var ogsaa borte.

Dagen efter reiste Sophie. „Gaae endelig engang

hen til T's," sagde hun til Søsteren ved Afskeden, „Nikke vilde vist fortælle Dig hvad den stakkels K. sagde, da han kom tilbage og jeg var reist." Christine lovede det.

Christine var nu ene tilbage hos den sørgende Generalinde, og denne lærte nu ret at kjende den kjærlige Aand, der boede hos denne unge Pige. Hun var, som Ida havde sagt, en Trostens Engel for den forladte Moder, og denne paaskjønnede det. Forresten hændtes der fra nu af ikke Christine Noget i Hovedstaden, der er værd at fortælle undtagen dette:

Hun gjorde nemlig den lovede Visit hos T's. Da hun traadte ind var Stuen fuld af Gjæster, og hun saae strax at der feiredes en Høitidelighed. Hun blev ikke længe i Uvished om Anledningen, da K. traadte hen og præsenterede Nikke T. for hende, som sin Forlovede. Christine havde Møie med at skjule sin Forbauselse, og Jomfrue T., blev blussende rod, da hendes Kjæreste sagde: „Ja netop for Dem, Jomfru Marcusen, er det maaskee ingen Nyhed, da deres Søster, som var her saameget, absolut maatte have mærket vor Forbindelse; da vi dengang Aar og Dag have været hemmelig forlovede. Hun var endog saa god at være en Smule Skalkeskjul ved denne Leilighed. „Nei, det havde jeg dog ikke troet min lille Landsmand til," sagde Urtekræmmeren. (Han havde i Glæde over en uventet Handelsfordeel gjort de To lykkelige). Men Christine begreb nu Alt. Man havde kun trukket Sophie til Huset for at have et Paaskud hos Faderen for Studentens hyppige Besøg; men til samme Tid paa den

afskyeligste Maade gjækket den uerfarne Pige, moret sig over at have hende tilbedste. Søsterens Harme var stor, men ikke mindre Broderens, da han fik det at vide. Han vilde kalde K. til Regnskab derfor, og hvis han ikke retfærdiggjorte sig, da for stedse bryde Venskab med ham.

Det var sildig paa Efteraaret, da Baronens gammeldags Equipage, hvori Generalinde A. og Christine sad, nærmede sig ** og den dertil hørende Landsby Rosum. Det var en Aften saa smuk, som denne Aarstid kun sjelden lader os nyde. Himlen var saa fri for Skyer, som om den ved sin stedse uforanderlige glimrende Farve vilde spotte den falmede Jord. Mange Tanker faldt Christine ind, da hun i det Fjerne øinede sin lille Fødeby, med de rygende Skorstene. Hendes Hjerte fløi den imøde, og en Længsel efter at see og omfavne alle de Kjære i Hjemmet, fik det til at banke i glad Forventning. „Ak! hvorfor forlod jeg nogentid alt dette!" tænkte hun. Hun saae rundt omkring sig. Hvor var Alt forandret siden hun sidst var paa dette Sted, og dog vare kun nogle faa Maaneder henrundne. Dengang havde Marken pranget med Aarets første Blomster, den unge Sæd paa Ageren stod endnu i sin lyse, livlige Dragt; Engene havde dampet af den modtagne Sommervarme, og om Aftenen, indhyllet i den hvidgraa Taage, gjækket Diet med vidt udstrakte Vande og nydelige Smaaser. Nu var alt dette ganske anderledes. Blomsterne vare visnede eller afmeiede af den skarpe Lee, ligesom Sæden, hvis sidste Rest alt Plougjernet havde begravet, idet

det, ubarmhjertigt imod Øiet, viser os den golde, mørke Side af Guds grønne Jord. Engen laae nu lav og sumpig, i sin kolde Virkelighed. Men alt dette var i sin Orden, og Christine elskede denne falmede Natur; thi den sympathiserede med hendes Sindsstemning. Det var hende, som ogsaa Glædens Blomst var falmet for hende, og hendes unge Hjerte uskaansomt berørt af Erfaringens skarpe Jern!

Man nærmede sig nu Landsbyen, hvor man skulde igjennem, før man kom til Herregaarden. Christine kunde alt skjælne de hvidtede Mure og blanke Vinduer i sit lille Hjem; see Børnene, der vrimlede ud af Skolen, og høre Kirkeklokken ringe, der forkyndte Solens Nedgang. Hun kunde neppe styre sin Utaalmodighed over ikke at være der, og Generalinden smilede ad Christines pludselige urolige Adfærd.

Det gjorde stor Opsigt i Landsbyen Rosum, da man saae Baronens Stadsvogn komme, men endnu mere da man opdagede, at „Degnens Jomfru Stine" sad deri, ved Siden af en fornem Dame; thi nu vidste man Besked.

Det falske Rygte var nemlig som en Løbeild gaaet gjennem Landsbyen, at en fornem Dame havde taget sig af Christine og gjort hende til Froken, Baronesse eller, — ja man vidste dog ikke rigtig Besked; men det vidste man, at de ventedes idag paa Herregaarden, og derfor havde hvert Huus sin lille Skildvagt ude, for at vare til itide, naar Vognen kom, at Beboerne kunde komme ud og see. Landsbyfolk i Jylland ere i Almindelighed meget opsatte paa at see Reisende, men her drev en sære-

gen Interresse dem; det var nemlig et Lem af den Familie, som, agtet og elsket, i saa mange Aar havde boet iblandt dem, hvis Lykke de nu troede at have et Begreb om, ved blot at see hende komme. Det forekom dem ogsaa, da Vognen nu rullede frem, at der virkelig var noget usædvanligt, pompøst derved, skjøndt det i Grunden meest laae deri, at Kudsken, der vidste med hvilken Interresse deres Ankomst imødesaaes, lod en formelig Kanonade af Pidskesmeld knalde igjennem Byen. Han havde forberedt sig derpaa ved at kjøbe en ny Pidsk i Kjøbstaden, og den gjorde unægtelig sin Virkning; thi Ingen kunde sige at Indtoget gik af i Stilhed. Mangen blødhjertet Bondekone tørrede en Glædestaare af sit Øie, ved al den Herlighed Christines larmende Ankomst syntes hende at tyde paa.

Lærlingen i Møllen, der var confirmeret med Christine, affyrede tre Skud til Ære for hendes Ankomst, men som han kun havde Ærgrelse af, da ikke en Sjæl hørte dem for Pidskeknaldene.

Christine, som ikke ahnede hvad der saa ivrigt beskjæftigede Gemytterne og Tungerne, stod af ved sine Forældres Havelaage, som Veien just gik forbi. Hun vilde med Forsæt ikke kjøre for Døren, da hun haabede, ved at snige sig gjennem Haven, at overraske de Kjære, hvis Gjensyn hun saa inderligt attraaede. Madam Marcusen ventede med en Slags Hjertebanken Datterens Ankomst. Hun vidste det Rygte, som var udbredt blandt Folk, og hvem der først havde givet Anledning, ved at lade en og anden Tanke og Gisning komme til Udbrud, det vidste hun ogsaa.

Madam Marcusen havde været ubetænksom nok til, meer og meer at drømme sig ind i de Forhold, at den rige Generalinde A. for bestandig havde antaget Christine, og vilde lade hende ganske træde ind i Datterens Rettigheder. Hun havde først meddeelt disse Tanker til sin Mand, som da indstændig havde bedet hende aldrig at tale om Sligt, eller hengive sig til disse sangvinske Forhaabninger. Men denne gode Kone kunde ikke godt tænke meget paa Noget, uden at tale derom, og saaledes kom Nygtet ud. Og da Talen blev almindelig derom, var det Madam Marcusen endnu umuligere ikke at troe, hvad nu alle Andre troede. Først denne Dag var der opstaaet Tvivl og Engstelser hos hende, hvori nu ikke alene Datterens Lykke, men ogsaa hendes egen Ære havde Deel. Tænk om det Alt havde været kun Indbildning af hende, var hun da ikke prostitueret for hele Egnen. Hun maatte ved at bruge sin Eftertanke tilstaae, at de Motiver hun havde havt for sin Tro, vare noget tvivlsomme. At Christine var meget afholdt af denne, vidste hun af Sophies Beretninger, og af de Slutninger man kunde drage af Christines Breve; og at det var „saa rimeligt, saa høist sandsynligt," at Christines Lykke kunde være gjort paa denne Maade, det kunde vel Ingen modsige; men med alt dette var det dog ikke afgjort at det virkelig forholdt sig saaledes, og det var det, som faldt Madame Marcusen saa tungt paa Sindet. Nu vilde det jo snart give sig tilkjende; thi skjønt hun fandt det rimeligt, at Generalinden vilde tøve med at afgjøre Sagen, til hun mundtlig kunde henvende sig til Forældrene, saa kunde hun dog ikke

troe andet, end at Christine selv maatte have sluttet sig til Sammenhængen. Derfor henrandt Dagen for den stakkels Kone i en Afvexling af Frygt og utaalmodig Forventning.

Men da nu Børnene forkyndte Vognens Ankomst, og hun selv fra sit eget Spisekammervindue saae den komme rullende, da steg hendes Uro til det Høieste. Dog, da Vognen, som allerede er fortalt, med en vis Knaldeffect viste sig i Landsbyen, saa undlod det heller ikke at gjøre sin Virkning paa den lyttende Degnekone. Haabet om Christines Lykke steeg atter og blev hurtig til Vished, hvilket man kan slutte af de Ord Madam Marcusen mumlede for sig selv: „Ah! her har vi dem! Jo jo, man seer strax det er fornemme Folk her kommer frem! Hvor det ogsaa gjør Opsigt, see hvor de glo og gabe! Ja, see I kun, Godtfolk, det er ikke hver Dag I seer saadan en Stads for Die. Aha! da skal jeg ogsaa love for at Jacob forstaaer sin Pidst." (Det var nemlig et af Møllerdrengens Skud, som denne Gang forvexledes med Pidstesmeldene).

Vognen skjultes nu af Haven og Madam Marcusen løb med glad Iil til Døren, hvor allerede hendes Mand og Børn stode. Man ventede lidt; men da der ingen Vogn kom, løb een af Børnene hen til Hjørnet af Huset for at see, men forkyndte nu modfalden, at Vognen tog Veien til Herregaarden. „Det tænkte jeg nok;" udbrød Madam Marcusen, idet hun triumferende knepsede med Fingeren, „at hun ikke stod af hos os!"

„Hvem," spurgte Marcusen lidt skarp, og man saae, at han var ikke nær saa tilfreds som sin Kone

over denne Kjøren forbi, hvad Grunden saa var; thi det var første Gang Christine skuffede hans Forventning.

Med disse forskjellige Følelser stode Ægtefolkene, da Gjenstanden for deres Tanker viste sig i en af den lille Haves Gange. Nu blev der en Tummel, Store og Smaa løb den Hjemkomne imøde. De sidste naaede dog først Maalet og førte nu med larmende Glæde Søsteren til Forældrene. Marcusen var en meget om Fader; han følte en inderlig Glæde da han omfavnede sin Datter. Det forekom ham, som om de i langt længere Tid havde været adskildte. Men ikke saasnart havde Madam Marcusen kysset Datteren til Velkomst, før hun sagde med dæmpet Stemme, dog i en Tone som viste at hun var saa temmelig vis i Sagen.

„Det var kjønt af Dig, min Pige, at Du ikke kjørte Dine Forældres Huus forbi; thi om ogsaa Du faaer et bedre Hjem for Eftertiden, som jeg takker Gud for, vi ere nok herhjemme, — saa er det dog rart at Lykken ikke reent faaer Dig til at glemme hvem der har født og opdraget Dig."

„Hvad mener Du, Moder?" spurgte Christine forundret.

„Hvad jeg mener?" svarede denne, idet hun næsten strengt saae paa Datteren, „jeg mener at Generalinden dog ikke kan være bekjendt at stikke Dig saadan fra sig, at gjække Dine fattige Forældre med et Haab, som hun ikke vil opfylde. Med et Ord: Du bliver vel hos hende?"

Christine stod pludselig som om en kold Haand

havde berørt hendes varme Hjerte. Hun var altsaa ikke velkommen. Det var altfor smerteligt, hun brast i Graad.

„Kjære Moder!“ begyndte hun, „hvorledes kan denne Tanke være opstaaet? — O, lad mig have mit Hjem her, jeg har jo intet andet!.“ Faderen og hendes Sødskende trængte sig forskrækket omkring dem. Men Madam Marcusen kunde nu ikke længere nære nogen Tvivl om, at den Lykke Christine havde opnaaet i Kjøbenhavn, kun eksisterede i hendes egne Drømme. Denne Skuffelse var bitter, og maa undskylde de bittre Ord hun nu, ikke længere Herre over sine Følelser, tillod sig mod Generalinden. „Nu, det blev altsaa Udfaldet paa det Hele!“ udbrød hun, „jo, det er en nydelig Opførsel af en Generalinde! Fy! hun maa skamme sig! At behandle honette Folks Børn saadan, bruge Dig som et Legetøi, man kaster bort naar man bliver kjed af det! Jo, jeg takker! Du har Aarsag at holde af hende; hun, som kunde have gjort saa vel baade imod Dig og os, ved at beholde Dig hos sig. Jeg siger endnu engang: Fy, hun maa skamme sig! Hun er en slet Kone, er hun!“

Marcusen havde flere Gange gjort Forsøg paa at standse sin Kones Ordstrøm; men forgjæves. Det var længesiden Madam Marcusen havde følt sit Sind saa oprørt; det maatte frem, det maatte bruse ud; men her trak hun Veiret, og hendes Mand benyttede sig af Pausen til at falde ind med et dundrende „Kone!“ som virkelig standsede hende, da hun vilde begynde paany. Christine havde bleg og skjælvende klynget sig til sin

Fader, som hun ved hans Barm vilde søge det Hjem, Moderen syntes at nægte hende. De nylig saa glade Søskende stode forskrækkede og bedrøvede; Ingen af dem syntes ret at begribe Moderens Mening eller hvorfor Scenen saa hurtig tog denne yderst sørgelige Forandring. Kun Marcusen begreb fuldkommen sin Kones Tanker, og misbilligede i høi Grad en Adfærd, der var saa saarende for Datteren. Da nu engang hans Ord havde faaet Indpas, faldt det ham ikke vanskeligt at faae den ellers følgagtige Susanne kaldt tilside, og saa nogenlunde talt til Fornuft. Christine fulgtes imidlertid op til Huset af Sophie og de andre Søskende; men det var med bittrere Taarer end dem hun fældte, da hun sidst gik ud af denne Dør, at hun atter traadte over dens Tærskel.

Da Moder Marcusens Fornuft og Besindighed igjen havde faaet Herredømmet hos hende, angrede hun meget at have givet Datteren en saadan Modtagelse. Den gode Kone opbød nu alt for at udslette det ubehagelige Indtryk, og Christine gjorde sig al Umage for at lade sig trøste, og viste sig virkelig snart saa beroliget, at Faderen med glade Blikke overskuede sin muntre Børneflok og udbrød:

„Hør, Susanne! det er vist og sandt, at jeg nu for første Gang siden Pigebørnene reiste, føler mig rigtig i mit Es, nu da jeg har dem igjen og seer hele Flokken omkring mig glad og tilfreds."

Et dybt men ganske hemmeligt Suk, steeg fra Christines Bryst. Sophie sukkede ogsaa, men det havde hun nu gjort saa ofte til ingen Nytte, saa hun næsten havde

holdt op dermed. (Men en Sorg uden Suk og Taarer skal jo være den værste).

„Ja jeg veed nok," vedblev Faderen spøgende, „at der endnu er mange Ting iveien for Sophie. Vi ere ikke pyntede nok. Vore Promenader ere altfor eensomme; her er ingen Seværdigheder, der trække os ud af Huset; ingen sjeldne Dyr forevises; intet Skib løber af Stablen her, og hvad alt det hedder, som sætter en heel Deel kjøbenhavnske Been i en uafbrudt Bevægelse. Dog, ikke sandt, Sophie, slige smaa Savn forvindes vel?"

„Ja — men" — — — dog Sophie vilde ikke ved Indvendinger forstyrre Faderens gode Humør, hun kunde ellers have gjort mange Indvendinger.

Christine sov nu atter under det faderlige Tag, men hun mærkede det ikke; thi hendes Drømme førte hende til ganske andre Steder, ganske andre Forhold. Christine var lykkelig; thi den mørke Tungsindighed, der som en Giftdug havde klæbet sig fast til hendes Sjæl, var vegen, hun saae den som en Sky drive bort og forsvinde. Det forekom hende, som om hun vandrede i en Række af Værelser, der vare hende fremmede, men dog vakte i hendes Sjæl tusinde dyrebare Erindringer. Hun saae fra de høie Buevinduer ud over en Egn, som hun ofte havde seet; men aldrig saa skjøn, aldrig saadan.

Det var Sommer i Christines Drøm; thi i det Fjerne saae hun Bakkerne iførte deres stribede Sommerdragt, broget og glimrende, hver Ager syntes at have luttret sin Farve; Himlen var klarere, Luften renere og Fuglenes Sang blødere end nogensinde før. Og var

hun saa lykkelig, fordi det var Alt saaledes? Nei, det var saaledes, fordi hun var lykkelig; ja ubeskrivelig lykkelig; thi ved hendes Side stod en Skikkelse, som hun elskede, og de Ord, som naaede hendes Øren, vare denne Lykkes Kilde. Men Kjerlighed er som oftest en Drøm; hvoraf Du vækkes, naar Ordet er udtalt. Christines Læber bevægede sig, hun vaagnede. Forundret saae hun sig om og kunde ikke ret besinde sig. Drømmen havde været saa levende, saa tydelig; men Virkeligheden var desværre ligesaa tydelig. Den Tomhed Christine følte er ubeskrivelig; Drøm og Virkelighed stod her i en altfor grel Modsætning. Selv det Uvæsentligste: Opholdsstedet og Omgivelserne vare en næsten sørgelig Parodi paa Drømmen. Istedetfor det høie lyse Værelse, med den smilende Udsigt, fandt Christine sig, idet hun vaagnede, paa det lille Tagkammer (en Udvidelse af en Degnefamilies sædvanlige Beboelse) ja, — det lille Tagkammer, hvorfra der næsten ingen Udsigt var, thi Glasset i Ruderne var ældre end Kammeret, og tjente kun til at lyse derinde, ikke til at see igjennem. Christines Blikke gik i dette Mismods Øieblik, med en Art Grædmmelse, fra det ene til det andet af de faa Møbler, som skulde tjene til Nytte og Pynt i Værelset. En Antikssamler vilde maaske med ganske andre Følelser have betragtet de samme Gjenstande, hvoraf Christine nu hentede Næring for sin mørke Stemning. Dog mange vilde vist undskylde hende, naar de høre, at dette Tagkammer var et Asyl for Husets afdankede Møbler, og — man tager Lige af sine Ting i en Degnebolig, før man lader det gaae denne Vei. Der var nemlig tre Stole med høie

udskaarne Rygge og med et Anno saa gammelt, som nogen Oldgrandsker kan ønske sig. Til disse Bagstykker hørte der Forstykker, ligesaa mærkværdige, men de vare borte og erstattede ved simple hvide Fyrretræes, af hvilket ogsaa Benene vare. Under Vinduet stod en Art Comode i samme ældgamle Stiil som Stolene og af samme Aarstal. Denne Antiqvitet stod eller hvilede paa et Been og tre Muursteen. Paa Væggen hængte en lille Boghylde, hvorpaa Moder Marcusens Ungdomslecture havde fundet et Fristed. Her stod Spießes Fortællinger og Carl von Carlsberg, holdende sig tæt sammen, som om de vilde more eller plage hinanden ved gjensidig Meddelelse af deres gruelige Historier. Den følsomme Lafontaine havde vendt sig fra dem og laae sørgelig henkastet og forglemt til den anden Side, grublende over Tidens og Modens Forandringer, smilende af Dagstribenternes Spot, der ikke som han kunde sige „er end min Tid forbi, saa har jeg dog havt min Tid.“ Saadanne forgjemte Sager mødte Christines Øie overalt, og ikke alene en Modsætning til Drømmen, men til alt hvad hun i den sidste Tid havde vænnet sig til. Endogsaa den Ziirlighed, hvormed det var opstillet, den Omhyggelighed hvert Stykke var viist, gjorde hende det dobbelt bedrøveligt; thi nu turde man jo ikke engang kalde, Værelset et Pulterkammer. Disse gamle Sager skulde jo gjøre Stads endnu. Paa dette Tagkammer kunde man anvende en Digters Ord:

Her fandt en stakkels huusvild Nakkepude
Endnu et Fristed, da alt Haab var ude

— — — — — — —
— — — — —

Kort sagt: her blomstrer hvadsomhelst paa Kloden
Ei er i Moden.

Og endelig det smukke Sommerveir i Drømmen! Hu! Efteraarsstormen tudede sin sørgelige Parodi derpaa. Det peeb ynkeligt gjennem en knækket Rude og fra en Sprække i Døren seconderedes denne Discant. I mangen gammel Præstegaard vil man finde Mage til dette Værelse, og dog fandt Christine det ynkeligt i en Degnebolig. Hun begreb ikke, at hun nogensinde havde kunnet fundet sig tilfreds dermed, og tænkte ikke paa, at det dog meest var hendes egen Stemning, der gav alt hvad hun saae, dennes mørke Colorit. Christine græd, idet hun klædte sig paa, og det var ikke uden Grund. At have tabt sin Hjertero og Roisomhed, kan ikke nok begrædes. Hendes Taarer flode længe, hun vilde ret græde ud, for at vise sig blandt de Andre med et glad Ansigt. Slige Forsøg lykkes i Almindelighed kun halvt; det mærkede Christine, da hun med venlig Mine hilste Moderen, som hun mødte paa Gangen, og denne udbrød: „Men Herre Gud! — Lad mig see paa Dig! — Hør, Christine, det er dog aldrig de Smule tosede Ord, jeg lod falde igaar, der saaledes har græmmet Dig! Hvor kan Du troe at Du ikke var mig velkommen i Hjemmet, min egen Pige? Det Hjem, som Du altid har holdt saameget af! Aa, jeg meente min Tro ikke en Smule med hvad jeg sagde, og til Beviis derpaa vil jeg nu ogsaa fra idag af indrømme Dig det lille Værelse ovenpaa til Din udelukkende Eiendom;

hvor Du kan være, naar Du har Lyst, og bruge til hvad der behager Dig. Meublerne følge med, det forstaaer sig. Siig saa at Moder er slem længere!"

Christine skjulte den forstilte Glæde hendes Ansigt udtrykkede, ved Moderens Bryst, men i sit Hjerte erkjendte hun denne gode Hensigt. „Ja, tør nu Dine Øine, lille Stine!" sagde Moder Marcusen, idet hun med Fligen af sit Forklæde tørrede sine Øine, „og lad hine Ord være glemte; de kom jo ikke fra mit Hjerte. Vel er det sandt, at jeg — synes gjerne at denne Generalinde ..... dog lad os nu ikke tale om den Ting. Kom nu ind i Dagligstuen, der venter Dig en lille Fornøielse."

Da Christine traadte ind i Stuen, begreb hun strax hvad det var for en lille Fornøielse Moderen havde meent; thi ved Døren stod en af Byens bedste (det vil sige: rigeste) Mænd, og bad dem Alle til Faddersstads eller Barselgilde. Bonden stod pyntet i sin bedste Stads, omringet af Degnens fornøiede Børn, der ventede utaalmodig paa at den lange Formular skulde faae Ende, der blev opramset med en Gravitet, som om det var til en Liigbegjængelse, han indbød dem. Christine hørte kuns de hende bekjendte Slutningsord: „Saa har jeg saa flittig at hilse fra baade mig og min Hustru, at De ville baade Store og Smaa følge hjem med fra Kirken, og nyde et Maaltid Mad, derpaa dandse og fornøie dem, saameget de lyster, samt drikke en Kop Kaffe og spise kold Frokost, og give Spillemanden et Par Skilling, Alt efter Behag."

Børnene havde ventet paa dette: „Behag," for at

begynde at hoppe og springe af Glæde over den Fornøielse, der forestod. Hvormeget havde ikke ogsaa et saadant Gilde været for Christine i Barndomsaarene. At kjøre til Kirken i den lange Række af Vogne; at blive modtaget der og ved Huusdøren af Musik, at see den pyntede Brud eller Barnet i den brogede Dobekjole; hvilken Nydelse havde Alt dette ikke dengang været! Som voxen Pige havde disse Gilder vel tabt en stor Deel af deres Værd for hende; det Morende derved var idetmindste af en anden Art; men det havde dog altid været en Adspredelse, en Forandring fra det Daglige; og om ikke andet, saa en Anledning til at benytte sine Stadseklæder, hvilket Landsbypiger stedse griber med Fornøielse, da det tilbyder sig saa sjeldent. Men nu? Christine tænkte med Gru paa en saadan Lystighed. At skulle være nødt til at dandse, det var strækkeligt. Da Bonden gik omkring for at faae Svar af hver især af Familien, listede hun sig sagte ind. Christine følte sig ulykkelig, hun følte at der var foregaaet en Forandring med hende; at dette halve Aars Erfaringer havde gjort hende forunderlig fremmed for Forholdene, og at hun for stedse var død for disse hjemlige Glæder.

Dagen efter var Madam Marcusen i meget godt Humeur, hendes Haab i Henseende til Christines Lykke var atter steget. Generalinden havde nemlig ladet nogle Ord falde til Marcusen, som tydelig viste, at hun havde „en ganske overordentlig" Godhed og Interesse for Christine. Det kunde blive til hvad det skulde endnu! tænkte den gode Kone.

Om Eftermiddagen, da Christine og Sophie gik til

Herregaarden, og Marcusen og hans Kone stod og saae efter dem i Døren, sagde den Sidste: „Finder Du ikke, lille Mand, at vor Christine Amalie har faaet noget vist fiint — noget vist — jeg veed ikke hvad, sit Væsen, der gjør at man skulde antage hende for en fornem Dame, om hun saa var klædt i Pjalter?"

„Jeg veed ikke, lille Kone!" svarede Degnen smilende. „Men skulde Stine virkelig have noget Saadant hos sig, har hun vist ikke faaet det for nylig, men maa have havt det altid."

„Ja, en sjelden Pige har hun rigtignok altid været," sagde Madam Marcusen og kneisede. „Men forfinet er hun dog alligevel bleven! Har Du lagt Mærke til hendes Couleur?"

„Ja, den er rigtignok ikke nær saa smuk, som den var, da hun tog fra Hjemmet."

„Ikke nær saa smuk? Jo meget smukkere, for den klæder hende bedre og giver hende et langt fornemmere Udseende. Hvem veed ogsaa hvad der endnu kan skee. Jo, jo! det var dog godt, lille Fatter, at vore Pigebørn gjorde den lille Sommerreise til Hovedstaden. Man kan dog strax kjende paa dem at de har været lidt blandt Folk."

Men Degnen blev staaende ene i Døren og saae efter de bortvandrende Piger. Han rystede paa Hovedet og sagde ved sig selv: „Jeg ynder ikke den lille Sommerreise, som Susanne siger, naar vort Barns Kinder ere blegnede derved. Lykkelig er kun den, der har Fred i sit Indre, hvis Sind er nøisomt, hvis Hjerte slaaer let og fri for Attraaer, hvis Maal er uopnaaeligt."

Her ender Fortællingen om „Ønsket", men Degnedøttrenes Historie er noget længere. Derfor kunne vi, hvis Læseren saa synes, lade tre Aar hengaae, og da aflægge dem en ganske kort Visit.

Da vi sidst opholdt os i Baron S's Have, havde vi ikke Leilighed til at skjænke den den tilbørlige Opmærksomhed, for nu at kunne skjønne de store Forandringer og Forbedringer, som der siden den Tid er foretaget med den. I det samme Lysthuus, hvor Christine dengang modtog Løftet om hendes kjæreste Ønskes Opfyldelse, finde vi hende tre Aar efter; men som en Følge af Livserfaringer og den Vending hendes Skjæbne i den Tid havde taget, med ganske andre Anskuelser, Tanker og Forhaabninger. Christines Kinder glode ikke som dengang af Iver for en fix Idee, hvilket man gjerne kan kalde dette og mangfoldige lignende Ønsker, der mere ere fastgroede Ideer, end egentlig Hjertets Attraa; men en rolig Tilfredshed er udbredt over hendes Ansigt. Paa Kinderne seer man ikke det Glædesblus, som et pludseligt Overmaal af Lykken skjænker; men heller Afglandsen af et fromt Hjertes stille Fryd, ved at være ved et Maal, som det gjennem Kampe har naaet.

Det var en smuk Morgen i Mai og en Høitidsdag paa **; thi det var Generalinde A's Fødselsdag. Mange kjærlige Hænder havde til denne Dag været virksomme for at imødekomme et og andet lille Ønske, som man deels havde udfrittet, deels opfanget af en eller anden Yttring. Man havde besluttet at Høitideligheden skulde om Formiddagen feires i Haven. Christine var i

denne Anledning beskjæftiget med at arrangere Chocoladebordet; men under dette Arbeide rettede hun ofte sine Blikke snart smilende, snart med nogen Uroelighed hen paa en Skikkelse, der i travl Virksomhed bevægede sig hid og did i den modsatte Ende af Buegangen, som gik ned fra Lysthuset. Skikkelsen var Baron Fritz, og at Christine betragtede ham med saa kjærlige Blikke, maa ikke undre Nogen; thi han var nu hendes Forlovede, og samme Eftermiddag var bestemt til deres ægteskabelige Forening, hvilket i høi Grad forøgede Dagens Høitidelighed. At hun undertiden med Uroelighed saae hen til ham, kom af Frygt for, at han ikke skulde blive færdig til rette Tid med sit Forehavende, hvilket skulde udgjøre en Deel af Geburtsdagsglæden for Generalinden. Lysthuset her var nemlig hendes Yndlingsplads i Haven, og hun havde Dagen før henkastet et Par Ord om, hvormeget dette Sted vilde vinde, om nogle Træer vare bortryddede for Enden af Buegangen, som dækkede Udsigten. Dette havde Baronen lagt sig bag Øret, og fra den tidlige Morgen havde han havt Gartneren beskjæftiget dermed. Og virkelig lønnede det Umagen; thi hvert Træ der faldt, aabnede det skjønneste Prospect for Øiet. Christine var fra Lysthuset ganske henrykt derover, især ved at see sin Faders Huus og Have i Mellemgrunden af Maleriet. Selv denne havde ofret sin Skjærv til Geburtsdagsglæden ved at lade i sin Have et ham meget kjært Kastanietræ, som stod Udsigten iveien, falde for Ørens Hug.

Christine lænede sig til Siden af Indgangen og hensank i behagelige Tanker. Hun blev dog snart forstyrret heri ved at høre Fodtrin, og idet hun vendte sig

om, saae hun sin Fader staae bag sig, saa pyntet som Anledningen fordrede.

„Du drømmer nok," sagde han smilende ved hendes tankefulde Stilling.

„Ja, kjære Fader," svarede Christine, idet hun bevægt tog hans fremrakte Haand, „jeg drømte om alt det Skjønne og Gode Livet byder os, og ...."

„Og ønskede?"

„I dette Øieblik Intet. Nei, sandelig, jeg gjorde noget Bedre; jeg takkede Gud for hans uendelige Kjærlighed, som jeg aldrig har følt dybere end i dette Øieblik. Jeg finder det næsten synd igt, om der var opstaaet et Ønske hos mig."

Datterens Lykke og fromme Tanker fremkaldte en rørt Stemning hos Marcusen. „Nu, nu!" sagde han omsider, „det er jo ikke synd igt at ønske. Der gives jo fornuftige Ønsker, saavelsom daarlige, og selv disse ere ikke altid synd ige. Men vi tragte saa ofte for ivrigt efter et Ønskes Opfyldelse, som ikke støtter sig paa nogen fornuftig Grund. Jeg kalder det for ivrigt, naar vi overse det Gode vi eie, ja endog sætte det paa Spil for at naae et Maal, der kun kan bringe os selv en øieblikkelig Tilfredsstillelse, og mangengang naae vi et dette."

„Fader!" sagde Christine, „Du tænker vist nu paa vor Kjøbenhavnsreise for tre Aar siden?"

„Nei, sandelig!" svarede Marcusen lidt overrasket; „jeg tænkte just ikke paa den. Men siden Du selv falder derpaa, seer jeg at Du regner dette Ønske til de daarlige. Ja, jeg erindrer endnu, hvormange Gange

efter Eders Hjemkomst jeg ønskede at den gode Baron aldrig havde bragt denne Reise istand. Hvilken ubehagelig Indflydelse havde den ikke paa Eder begge. At Du ved Dit Ophold hos Generalinden havde vundet Dig den Plads hendes Hjerte, som gjorde, at hun siden adopterede Dig og derved tilsyneladende forbedrede saameget Din Stilling og Dine Udsigter, den Lykke kunde jeg i Forstningen ikke ret paaskjønne; thi den sande Lykke, som udgaaer fra et tilfreds Indre, havde Du tabt. Men nu," tilføiede Marcusen med et opmuntrende Smiil til Christine, som var bleven alvorlig, „nu, siden saamange lykkelige Begivenheder ere fulgte deraf, maa vi jo ret erkjende Forsynets vise Hensigt dermed."

Men Christine vedblev at være tankefuld. Endelig sagde hun, idet hun tog Plads hos Faderen: „Jeg vil langtfra ikke tvivle om Guds vise Hensigt med hvad der møder os. Men — kjære Fader, det vil maaskee forekomme Dig underligt, naar jeg siger Dig, at mit Ophold i Kjøbenhavn vil altid staae for min Erindring som en Episode, jeg ikke kan sætte i Forbindelse med mit øvrige Liv."

„Det er besynderligt!" svarede Marcusen. „De vigtigste Begivenheder, der er hændet Dig, knytte sig jo dog dertil. Der var det jo Du lærte Din Tante at kjende, som siden har taget sig saa moderligt af Dig. Og jeg kan vel ogsaa sige, at Du der første Gang egentlig traf sammen med den Mand, til hvis Skjæbne Du nu snart vil knytte Din egen."

„Ja, det er sandt, og jeg vil derfor heller aldrig

glemme denne Tid. Men — forstaae mig ret! — jeg kan kun ikke indsee, at denne Reise i mindste Maade har indvirket paa Tingenes senere Gang. Seer Du! jeg behøvede jo slet ikke at have reist derover for at lære Tante at kjende, da hun jo kom her, hvor hun ligesaa godt kunde fatte Godhed for mig, da denne jo for en stor Deel har sin Grund i min Lighed med hendes afdøde Datter. Og er det Samme ikke Tilfældet hvad min Forlovelse angaaer. Var det nødvendigt, at vort Bekjendtskab skulde tage sin Begyndelse under saa sørgelige Omstændigheder, som dem under hvilke vi dengang mødtes. Nei, vi lærte dog først hinanden ret at kjende, da Fritz tog sit Ophold her, da han for et Aar siden kom tilbage fra sine Reiser. Det er vel sandt at jeg fra dette første Bekjendtskab elskede ham, men — var det ikke Kilden til all' mine Sorger. Ak! — jeg var meget ulykkelig! Hvor smerteligt erkjendte jeg ikke ved min Hjemkomst det Farlige i, endog for saa kort Tid at rive sig ud af sine vante Forhold; hvor let kan ikke et heelt Liv paa denne Maade blive forbittret. Nei, lille Fader! denne Kjøbenhavnsreise var en Ungdomsdaarskab!"

Marcusen sagde halv alvorlig, halv spøgende: „Hvem kan overbevise Fruentimmer, naar de netop paastaae noget, og vil have Ret. Jeg vædder, Din Søster Sophie betragter denne Reise med ganske andre Øine, netop for dens Følgers Skyld."

„Du mener hendes Forlovelse med Vilhelm K. Just i denne Anledning yttrede Sophie forleden, at hvis vi ikke havde gjort denne Kjøbenhavnsreise, havde hun sandsynligviis været forlovet med K. alligevel, og hav-

de da ikke været indviklet i den ubehagelige Historie med Rikke T.; thi Du veed, at K. først fik Øinene op for denne slette Character, ved Hans Christians Bebreidelser, som troede ham enig med Rikke i at have Sophie tilbedste, hvilket K. jo rigtignok var ganske udenfor, da han troede hende selv indlemmet i Hemmeligheden. Men foruden dette var der flere Ting, som gav Anledning til et Brud imellem de Forlovede; og at K. Sommeren derefter fulgte med Hans Christian herover, var Noget, som Aar og Dag havde været bestemt imellem dem, saa Sophies Forlovelse med K. havde fundet Sted om de aldrig havde seet hinanden i Kjøbenhavn, og —"

„Piger, Piger!" afbrød Marcusen hende her, leende. „I ere egensindige i Eders Ønsker og ligesaa egensindige i at angre dem. Men glem ikke, at Forsynet aldrig tilfikker os Noget hensigtsløst, men har sit vise Øiemed med Alt hvad der møder os."

„Ja, tilvisse, det troer jeg, om end disse Tilfikkelser ikke altid befordrer vor jordiske Lykke," svarede Christine, idet hun haardnakket vedblev at forfølge sin tidligere Tankegang. „Men Sophie og jeg ville altid anseе denne Kjøbenhavnsreise for en Advarsel mod ufornuftige Ønsker og uoverlagte Foretagender.

Balcavaleren.

Paa en Herregaard i Jylland, ikke langt fra en af denne Provindses betydeligste Kjøbstæder, var en Søndag Eftermiddag Familien paa Gaarden samlet i den smukke Havestue, hvis brede gammeldags Glasdøre vare vidt aabnede for, som Eieren, Kammerraad S., selv sagde, at lade Fuglesang og Blomsterduft frit strømme ind. Naar man traadte ind i Havestuen, maatte man ogsaa tilstaae, at man her havde Overflodighed paa begge Dele; thi det lod som hele Havens bevingede Sangerchor havde netop for at fornøie Eieren, valgt det store Kastanietræ udenfor Døren til sit luftige gyngende Orchester. De stærkt lugtende Blomster og Urter, som Kammerraaden selv havde anviist deres Plads i Nærheden heraf, kastede en Duft fra sig, der ganske tilfredsstillede denne, men kunde vel, naar Vinden bar paa Stuedøren, ofte genere hans Kone og Datters finere Luftorganer.

Dog, just denne Søndag Eftermiddag var der særdeles behageligt i Havestuen. Blomsterduften var ikke bedøvende, Fuglesangen ikke overdøvende; thi man kunde tydelig høre de to unge Pigers sagte Samtale og Smaaleen, der sadde ved et lille Sybord og lode som de arbeidede. Den ene af de unge Damer, hende med de

skjelmske, mørke Øine, og som lo meest, var Kammerraad S's eneste Datter og Afgud. Den Anden, hendes intime Veninde Caroline B. Begge syntes meget fordybede i en Samtale, som underholdt dem saaledes, at de glemte at arbeide. Det var nemlig Beskrivelsen af et Bal, som Cecilie nylig havde bivaanet i den nære Kjøbstad, og som hun nu gav tilbedste for den med Deeltagelse lyttende Veninde.

Cecilie havde her været den smukkeste og meest elegantklædte Dame, havde været i Vinden, følgelig moret sig fortrinligt, og kunde nu ikke nægte sig den Fornøielse ved Beskrivelsen at kalde de nydte Balglæder tilbage i sin Hukommelse.

„Men," afbrød Caroline Cecilies fyrige Beskrivelse af de raske Balherrer og bedste Dandsere: „Men min Broder Frederik, saae Du ikke ham?"

„Jo! men det var dog neppe nok," sagde Cecilie langtrukken. „Din Broder dandser jo ikke?"

„Nei, han har aldrig gjort af det, han har slet intet Anlæg til Dands."

„Ak! — det er slemt! Jeg mener for ham selv maa det være et Savn. Jeg synes man kan blive gammel før Tiden, naar man ikke dandser."

„Ja vist," udbrød Cicilias Moder, der hørte til. „Nu dandser man sig vel fra Alder og Rynker i en nymodens Galoppade? Nei, mig forekommer det snarere som om det Modsatte kunde være Tilfælde. Vor nu brugelige Dands har for mine gammeldags Øine noget ret ødelæggende hos sig. Naar jeg sidder paa et Bal og seer en halv Snees Par ved Musikkens Toner plud-

selig sætte sig i Bevægelse, og storme voldsomt afsted, forekommer I mig tidt som affindige Mennesker, der paa eengang giver Lykke, Sundhed og Liv en god Dag for et Øieblik's Nydelse. Det har da altid været en Huspalelse for mig, at vende mine Øine til den fornuftige unge Doctor B., Din Broder, Caroline, der gaaer saa sindig op og ned af Gulvet og betragter de Andres Daarskab."

„Daarskab! Hvor kan Nogen kalde Dandsen en Daarskab! hvortidt har jeg ikke hørt, at Dandsen var den sundeste og naturligste Motion for unge Mennesker. Men jeg vil gjerne tro at Din Broder, Caroline, anseer mig for en Daare, naar jeg dandser."

„Hvor kan Du dog troe det! Han har selv sagt, at det var hans største Lyst at see Dig dandse, at Du dandsede hen ad Gulvet som om Du havde Vinger, som en Engel!"

„Har han virkelig sagt det?" sagde Cicilie med umiskjendelig Glæde. „O, kunde han da ikke lade sig bevæge til at lægge sig en Smule efter at dandse? Du maa ellers tro, Caroline," vedblev hun sagtere, „at Din Broder var en langt vigtigere Person i Selskabet, langt mere lagt Mærke til og omtalt, hvis han blot dandsede. Du kan aldrig tro den ubetydelige Rolle han spiller blandt Damerne; jeg mener — Ingen kjender eller sværmer for ham, fordi han ikke er nogen Selskabsmand, ingen Balcavaleer."

„Min bedste Cicilie!" afbrød Moderen hende, der trods den dæmpede Tone hvori Datteren sagde det Sid-

ste, dog havde hørt det: „Du er et Barn, derfor taler Du saa ufornuftigt."

„Hvad, hvad! Moer?" udbrød Kammerraaden, pludselig opvaagnende af den behagelige Dosighed, hvori hans Yndlingslecture, den norske Kongekrønike havde bragt ham. „Du er nok for streng mod vor stakkels Cecilie! Du gjør hende viist Uret; hvorfor er hun saa et Barn, Moer?"

„Jo fordi hun taler saa barnagtigt! sætter altfor stor Priis paa Fjas og Pjank og overseer det som virkeligt har noget Værd. Jeg vilde hun skulde tænke og tale en Smule fornuftigere."

„Ja, men Cecilie har heller ikke meent det saaledes," sagde Caroline, for at undskylde den halv forknytte Veninde, „Det var min Broder vi talte om — — —"

„Ah! Din Broder! den vakkre Frederik var Talen om?! Ja, da maa jeg holde med Cecilie, lille Moer; thi deri gjør Du hende Uret. Der er ingen Pjank eller Lapseri ved ham, som ved de andre Baldukker og Natteværmere. Nei! det er en Karl, der er noget ved. Knap med Ord, men rask i Gjerning. Hvor net satte han ikke min Fod ilave igjen, som jeg vred af Hingsel herude paa Broen. Ja veed Du hvad, lille Moer, hvem der siger Noget om Doctor B. faaer med mig at bestille. Og skulde vor lille Cecilie have godt Die til ham; nu, nu! saa er det vel ikke mere end han har havt til hende saalænge, og fra min Side kan Du hilse ham, Ca....."

„Aa, hvad er det for en Snak, Fader!" afbrød Cecilie ham her med blussende Kinder. „Jeg troer or-

den:lig Fader vil frie for mig til Doctor B.! Hvor kan Du dog falde paa Sligt. Jeg talte netop om, da Du vaagnede, at det var underligt Doctor B. ikke dandsede, hvilket altid i mine Øine er en stor Mangel hos et Mandfolk. Heri sagde Moder mig imod, som Du jo nok hørte, saa det er snarere Moder, der har et godt Øie til Doctor B., end jeg." Frue S. og Caroline loe ad den stakkels Cecilie, der i sin Iver havde faaet Skamfuldhedstaarer i Øinene. Kammerraaden havde taget Piben af Munden, og hans fornøiede Mine veeg for et Øieblik Eftertanke, som han behøvede for at komme paa den rette Side af Tingene.

„Nu det er Dig, der drog tilfeldts mod Doctor B.? Aa! det mener Du ikke, Din Skjelm, det veed jeg altfor godt!" sagde han endelig, og reiste sig op, noget ærgerlig over sin Feiltagelse.

„Jo, det mener jeg rigtignok!" svarede Cecilie, bragt til det Yderste.

Veninden smuttede ved denne Ordstrid ud i Haven.

„Hør Cecilie," sagde Moderen skalkagtigt. „Hvis nu den vakkre Frederik B. virkelig var saa daarlig at frie til Dig, vilde Du da sige ham Nei, blot fordi han ikke kan dandse og glimre paa Ballerne?"

Cecilie blev ved dette Spørgsmaal af Moderen sat i den piinligste Forlegenhed. Taarerne vare paany ved at bryde frem af hendes Øine, og næsten hulkende svarede hun: „Jeg vilde nødig, meget nødig, at min Forlovede skulde staae tilbage for enhver ubetydelig Person, for en Bagatels Skyld. Det er rigtignok kjedeligt at B. aldrig kan gjøre sig gjældende, hverken paa Baller

eller i Selskaber, da han hjemme i en snevrere Kreds kan være saa vakker."

„O, Cecilie!" sagde Moderen med Alvor: „hvor barnagtigt Du dog taler. Er Du da saa forblindet, at Du slet ikke kan skjelne det Ædle fra det Uædle, det Sande fra det Falske. Ikke vil jeg dermed sige, at Dandsen i og for sig selv er en uædel Fornøielse; den kan, som Du siger, gjerne være baade sund og naturlig, naar den bruges med Maade; men disse evige Forlystelsesjægere, disse Smaasjæle, der synes at leve i en uafbrudt Balruus, betragt dem om Dagen i den Virkekreds, hvori Skjæbnen har sat dem, hvor er da deres livlige Bevægelser, deres Travlhed og Iver, som netop her skulde vise sig — borte! og Sløvhed og Aandsslaphed vil man finde i al deres Færd. Nei, et ungt Menneske, der er en ivrig Balcavaleer er der sjelden noget ved at gjøre i det practiske Liv. Ak, man har endog Exempler paa at disse raske Herrer har endt i den største Elendighed."

„Naa, naa, lille Moer!" sagde Kammerraaden utaalmodig, der syntes at den Prædiken havde været lang nok, eftersom det skulde gaae ud over hans Yndling, der endnu bestandig havde Taarer i Øinene, en Ting, som han af Alt nødigst vilde see. „Hold nu op igjen! Ja vist er Cecilie en Smule barnagtig og holder maaskee vel meget af Narrestreger, men alt dette kan jo undskyldes med det, at hun endnu ikke har fyldt sine tyve Aar. Og hvad den gode Frederik B. angaaer, da kunde det vel heller ikke genere ham saa meget at lægge sig efter en Smule Krumspring, naar der, som Cecilie siger, ikke er andet der mangler ham. Sært er det ogsaa,

som Cecilie siger, at han ikke dandser. For Pokker! da jeg var ung, jeg dandsede som en Høne paa Ærter. Men jeg havde ogsaa lært det fra Grunden af Dandselærer Hoog; thi han forstod at smøre os Knægte Lærdommen ind med Violinbuen over Tæerne. Men derfor har jeg ogsaa min Lærdom i Hovedet endnu, og skulde Din Doctor B. ønske sig en smule privat Undervisning, da kunde jeg maaskee være ham behjælpelig; for Exempel i disse hersens Trin: Een, to, tre, fire, fem!" og her dandsede Kammerraaden trods sin Corpulence henad Gulvet, til stor Ære for hans Dandselærers Bue. Damerne brast i Latter, og Kammerraaden, glad over at see sin Datters opklarede Ansigt, forlod Værelset i det ønskeligste Humeur af Verden.

Cecilie begyndte at eftertænke den foregaaende Samtale. Moderens Ord lod sig ikke ganske forkaste; men hun kunde dog ikke give Slip paa den Idee, at Frederik B. maatte vise sig anderledes i Selskaber.

Sagen var, at den unge Doctor B. var egentlig den af Alle, som Cecilie meest agtede og elskede; men det var hende ikke nok at hun gjorde det; hun vilde at Alle skulde erkjende hans Værd og omtale ham som han fortjente.

Caroline var kommen ind igjen og satte sig taus ved Siden af den forstemte Veninde. Frue S. sad noget borte fra de Andre og vandt Garn; imidlertid lagde hun dog Mærke til Datterens grublende Stilling, og maatte vel ahne hvad der foregik hos denne; thi hun faldt selv hen i Tanker, og noget efter begyndte hun:

„Jeg troer vist, Cecilie, at Du vilde frafalde Dine

feilagtige Anskuelser, naar jeg besluttede mig til at give en Historie tilbedste, der er foregaaet i vor egen Familie. Den vilde vise Dig hvor daarligt det er at lade sig henrive af det Overfladigske, det der glimrer og falder os i Øinene, uden at undersøge dets indre Gehalt."

Fru S. taug og saae alvorlig, næsten sørgmodig ud. Begge de unge Piger saae nysgjærrige paa Moderen, som efter en lille Pause vedblev: „Du erindrer vist endnu, Cecilie, Din Tante Lise, der lærte Dig at filere."

„O, ja! den stakkels Tante Lise, der døde i den grønne Stue. Jeg kunde vel dengang være et Barn paa syv a otte Aar."

„Det er netop hendes Historie jeg vil fortælle Dig i det Haab, at Du maa uddrage en Lære deraf, som maaskee kan være Dig til stor Nytte. Du veed allerede at vi vare kun to Søskende, Lise og jeg, at vor Moder døde tidlig, og at derpaa vor Fader solgte sin Landeiendom og flyttede til Byen. Jeg vil begynde min Historie herfra. Lise var to Aar yngre end jeg og efter de Flestes Dom meget smukkere."

„Ak! har Tante Lise været saa smuk; og for min Erindring staaer hun endnu tydeligt med de indfaldne Kinder og det lidende Træk om Munden."

„Og dog var hun kun 32 Aar da hun døde," sagde Fru S. sørgmodigt. „De samme indfaldne Kinder havde engang været yndigt rundede, med en Hud, der digterisk talt var som vævet af Roser og Lilier. Denne lidende Mund var engang det Yndigste man kunde tænke sig. Ja, Elise var i sin første Ung-

dom et i Sandhed fortryllende Væsen. Hun staaer især tydelig for min Erindring, hvorledes hun en Aften, for første Gang smykket til at vise sig paa et offentligt Bal, stod hoppende og livsglad for Speilet. Jeg havde selv pyntet hende, og kunde ikke andet end fryde mig ved hendes Skjønhed. Det lange silkeblode Haar, havde jeg især anvendt Umage paa, og jeg var stolt af de pragtfulde Fletninger."

„Hvorledes sad det! paa hvad Maade!" spurgte begge Pigerne paa eengang.

„Det vil jeg nu ikke sige Eder," svarede Fru S. klogeligen; „thi I vilde formodentlig finde det gammeldags og smagløst; kun være det sagt: smukt sad Haaret og deilig var hun, da hun stod der i den klare Balkjole med den lyseblaa Besætning, der gav den overmaade hvide Hud et næsten gjennemsigtigt Skjær. Det var som sagt første Gang at Lise skulde vise sig paa et stort Bal, og uagtet hun hoppede af Glæde, var hun dog ikke fri for den Engstelighed, som gjerne vil indfinde sig hos en ung beskeden Pige ved denne Leilighed; og over tyve Gange spurgte hun mig denne Aften: „Men, bedste Mille, troer Du da jeg vil komme til at more mig paa Ballet?" Jeg kunde ikke andet end hvergang svare hende beroligende og forsikkre hende, at om hun end ikke fik Dands af de første Balherrer, f. Ex. af den smukke P., der kun dandsede med de Damer, der vare i Velten, saa kunde hun dog saa temmelig være sikker paa at more sig, naar hun ikke kom med for store Fordringer. Et Par Ord maa jeg her sige om den unge P., som man aldrig dengang nævnte uden med den Tilsætning: „den

Smukke!" Det var nemlig paa den Tid hvor unge Handlende gjorde stor Bravour med at udruste Kapere og gjøre Priser, der pludselig fyldte mangen en tom Lomme med blanke Dukater. Denne P., som ogsaa hørte til Handelsstanden, var en af de heldigste i denne Periode, idetmindste at slutte af den Pragt og Elegance, der altid omgav ham. Han havde de smukkeste Heste og Equipager; i Selskab og paa Ballerne var han stedse den Første, og de smukkeste Piger i Byen brystede sig i lang Tid efter et Bal, naar de havde dandset med den smukke P. Han var Damernes Afgud og Herrernes Modejournal.

Naa da; min Søster og jeg toge til Ballet. Dandsen var endnu ikke begyndt da vi kom, og vi toge derfor Plads i den pyntelige Række af Baldamer. Ud og ind af den store Balsal kom og gik de letfødede Herrer. Det lod som man ventede paa Nogen. Endelig stemtes Instrumenterne. Dandsen skulde begynde. Damerne pillede ved sig og skuppede sig lidt ud paa Bænkene. Kun Lise rykkede sig undseelig langt tilbage. Nu viste en Herre sig midt paa Salsgulvet, standsede og lod sine Øine, med et prøvende Blik, løbe over den pyntede Damerække. Mangen smuk Piges Hjerte slog stærkere, mangt et Aandedræt blev holdt tilbage; thi man kunde aldrig vide hvem det gjaldt. Dog hvor forundret blev ikke hans ældre Inclination, da den smukke P., thi det var ham, førte, ligesom i Triumph henad det store Gulv, den rødmende Elise. Jeg glædede mig som et Barn paa min Søsters Vegne, og at hun selv følte sig i høi Grad smigret, saae jeg paa den livlige Rødme, der hav-

de udbredt sig paa hendes Kinder. Det var til Elises Lykke, eller maaskee, naar jeg ret betænker det, til hendes Ulykke, at jeg og min Dandser blev det første Par efter hende; thi derved kom der en Samtale i Gang imellem P. og hende, som maaskee ellers ikke vilde skeet, da min Søster Lise var altfor overrasket og forvirret til i Førstningen at kunne svare ham fornuftig paa et Par Spørgsmaale han gjorde hende.

Underligt nok, hvor Mennesket i en Hast kan forandre sig efter Forholdene; nogen Tid efter saae jeg den blye Elise underholde sig saa livligt og utvunget med P., som jeg aldrig havde seet hende tilforn. Jeg veed ikke hvorfor det gjorde mig saa ondt at see denne Forandring hos Elise; thi hendes Livlighed klædte hende saa godt, at jeg troede aldrig at have seet hende smukkere.

Om Ballet vil jeg ikke sige mere; undtagen at Elise opvakte alle Damernes Misundelse, ved at P., deres Afgud, næsten aldrig veg fra hendes Side. Vi kjørte endelig hjem. Lise sad som en Drømmende i Karethen, og havde nær glemt at staae af. Anden Dagen indfandt P. sig i vort Huus, for, som han sagde, at erkyndige sig om Damernes Befindende. Min Fader, en ligefrem Mand, fandt Behag i den unge Herres livlige Underholdning, og bad ham gjentage Besøget. Lises Kinder glødede, da dette blev sagt, og P. kastede et betydende Blik paa hende, idet han takkede min Fader med smukke Ord og forlod os.

Besøget blev gjentaget, ja, herefter gjentaget daglig, og Lise, der elskede den smukke P. indtil Forgudelse, levede kun i Tanken om ham. Jeg kunde ikke

saa ganske dele hendes Glæde; thi P's Rygte, i Henseende til moralsk Værd, stod i intet Forhold til hans Gunst hos Damerne. Hans Forsømmelse af sine Forretninger, som han lod bestyre af Andre, var ilde omtalt blandt de mere Solide. Tillige sagde man, at han paa samme Tid courede til den rige Grosserer N's eneste Datter. Hans lidenskabelige Characteer var mig heller ikke ubekjendt, da han var et Menneske, der drev Alt til det Yderste.

Alt dette kunde jo nok opvække mine søsterlige Bekymringer, eller rettere sagt: moderlige; thi saadan forekom altid mine Følelser mig for min yngre Søster. Ogsaa ved denne Leilighed besluttede jeg at ville være en Moder for hende. Jeg vilde kjærligt advare hende, da jeg saae at hendes Lidenskab voxede med hver Dag. Jeg begyndte saa smaat at slaae paa P's Courmageri til den nysomtalte Dame. Men Lise svarede mig kuns med at ryste paa Hovedet med et medlidende Smiil, ligesom hun vilde sige: „Du Daare, jeg veed det bedre!" Jeg begyndte med Bekymring at ahne en Forstaaelse imellem dem; og det blev til Vished da P. nogen Tid derefter havde det Uheld at forvride sin Fod paa en Klapjagt, som nødte ham til at holde Sengen et Par Uger. Elise fortvivlede, da hun hørte dette Uheld, og hun leed vist i denne Tid mere end han. Imidlertid gik der flittig Breve imellem dem. Da et af disse faldt tilfældigviis i mine Hænder, tog jeg Anledning deraf til at spørge hende: om hun var forlovet med P. Dette Spørgsmaal syntes at overraske Lise. Hun blev rød; lod i Forstningen til at blive fornærmet; men brast saa

i Graad, loe saa igjen igjennem Taarer, aabnede Brevet og udtog deraf en lille rosenrød Billet, hvorpaa der var skrevet et Elskovsvers; thi P. var intet tomt Hoved; men besad Talenter; blandt andet ogsaa det at kunne digte ret nette Vers. Lise læste det høit, saae derpaa henrykt paa mig, og løb hurtig ud af Stuen. Dette Brev skulde formodentlig være Svaret paa mit Spørgsmaal, og endskjøndt det langtfra ikke tilfredsstillede mig, lod jeg det dog passere for det Første, da det gjorde mig ondt at have foraarsaget det kjære Væsen et bedrøvet Øieblik.

P. var helbredet og besøgte igjen dagligt vort Huus. Min Fader og jeg saae meget bekymrede paa det Forhold, der fandt Sted imellem Lise og ham; thi da P. endnu ikke havde anholdt om Elises Haand, vidste vi ikke hvad vi skulle anse det for. Heller ikke var det min Faders Yndlingstanke, at see sit Barns Fremtid afhængig af et saa flygtigt og letsindigt Menneske som P.

Imidlertid ventede vi dog hver Dag paa et saadant Andragende; men da igjen en god Tid forløb, og intet indløb, begyndte jeg alvorlig at frygte for, at min Ahnelse dog skulde være grundet, og at den stakkels Elise havde givet sit Hjerte til en letsindig Usling, der kuns legede med hendes Rolighed. Hos min Fader opstod de samme Tanker, og hundrede Gange fortrød han vist at have bedet P. gjentage Besøget.

Den stakkels Lise var altfor godtroende, P., altfor hengiven til at den samme Tvivl skulde opstaae hos hende. Hun var sorgløs og munter og syntes ganske at

leve for Øieblikket og sin Kjærlighed. Ja, mangen Gang afholdt hendes glade Mine mig fra at komme frem med mine nedslaaende Betænkninger. Dog endelig besluttede jeg ikke at opsætte det længere. Jeg begyndte saa skaansomt som muligt at gjøre hende opmærksom paa det paafaldende i P's Fremgangsmaade, og raadede hende til ikke at bygge alt for tillidsfuld paa hans Ord og Løfter. Det var saa langt som fra Himlen til Jorden, at slige Tanker kunde faae Indpas hos Elise. Det syntes at krænke hende dybt, at jeg kunde nære dem. Hun brast i Graad som forrige Gang, over at den stakkels P., „det solideste, redeligste og elskværdigste Menneske under Solen," skulde saadan miskjendes. Om en Forlovelse da var en Handel, hvor der skulde kjøbslaaes og opsættes Contract, om det ikke var nok at der var sluttet en aandelig Overeenskomst imellem de To.

Jeg blev næsten forknyt ved dette lidenskabelige Udbrud af Lise, og vovede neppe at fremkomme med det Spørgsmaal: „Om hun da var saadan aandelig forlovet med P." Hun tøug og trak en lille Nøgle frem af Lommen, som hun leverede mig med disse Ord: „See Mille, her har Du Nøglen til min lille Skriverpult; deri vil Du finde alle hans Breve. Læs kuns dem og dom saa selv. Du vil jo endelig see Sort paa Hvidt," tilføiede hun smilende. Nølende tog jeg Nøglen, men da jeg ønskede ligesaameget som hun at overtyde mig om P's Redelighed, fulgte jeg det givne Vink, og snart stod jeg med den første duftende Billet i Haanden.

Jeg læste den, jeg læste dem Alle, og da jeg var

færdig vidste jeg ikke hvad jeg skulde beundre meest, enten Sprogets Skjønhed i disse Billetter eller den Skarpsindighed, hvormed han vidste at undgaae et nok saa lille Ord, der kunde have givet noget bestemt Løfte om en ægteskabelig Forbindelse. Og ganske overtydet om det jeg kun før havde ahnet, pakkede jeg i stor Sindsbevægelse Brevene sammen igjen og stod nu ganske raadvild med mig selv om hvad for et Ansigt jeg skulde vise Lise efter denne Opdagelse.

Jeg gik ind i Stuen, og kunde ikke andet end besvare Lises spørgende „Naa Mille?" med en Mine, som om jeg endnu ikke følte mig ganske overtydet.

„Du vantro Thomas!" sagde hun bebreidende og nedslaaet, „troer Du da ikke at han elsker mig?"

„O, jo!" svarede jeg langtrukken; „men P. burde rigtignok, synes mig, snart tale med Fader derom, naar det alvorligt er hans Attraa." Jeg angrede strax disse Ord; thi jeg saae Elise blegne, og hun saae paa mig med Øine, ligesom jeg pludselig havde aabnet dem for en sørgelig Udsigt; og da hun med zittrende Læber sagde: „O, han taler nok med Fader en af Dagene," istemmede jeg af alle Kræfter for at berolige hende. Efter megen Frem- og Tilbagesnakken fik jeg dog Elise til at indgaae i en Plan, som jeg allerede længe havde udtænkt, for at underkaste den mig mistænkelige P. en Prøve. Vi havde nemlig en Tante boende i en fjern Kjøbstad, der længe havde næret det Ønske at faae os hen til sig, og om muligt for længere Tid beholde den Ene af os. Denne Ene maatte da være Lise, da min Fader, der nu allerede i flere Aar var vant til min

styrende Haand i Huset, meget nødigt vilde asse mig. Dette vor Tantes Ønske havde vi nu besluttet at opfylde, dog kun tildeels; thi Lise skulde nok for Alle lade som om hun vilde gjøre en langvarig Reise; men det skulde ganske afhænge af P.; han maatte jo nu give sin Mening tilkjende. Hvis han da talte med Fader og fik den Sag paa det Rene, skulde Lise naturligviis kuns gjøre en ganske kortvarig Reise, men hvis han ikke gjorde det, — ja det kunde Lise ikke tænke sig — men jeg tænkte for hende, — da var det jo bedst hun kom langt bort, for at glemme ham. Saadan var min Plan ret smildt anlagt, og jeg ventede nu, næsten med ligesaa megen Længsel som Lise, paa at P. skulde komme, at jeg kunde lade den komme til Udførelse.

Det traf sig netop saaledes at P. var fra Byen i nogen Tid, saa Dagen vi havde bestemt til vor Afreise var meget nær, da han, efter denne Samtale, første Gang indfandt sig i vort Huus.

Lise var fraværende og jeg modtog ham ene i Dagligstuen, hvilken Omstændighed ret kom mig tilpas; thi jeg kunde nu forkynde ham vor Afreise, og med mine egne uforblindede Øine selv see, hvad Indtryk denne Efterretning vilde gjøre paa ham. Han var nylig kommet tilbage fra en Ridetour, og den stærke Bevægelse havde for Øieblikket kastet en forhøiet Glands over hans skjønne Udvortes, saa han virkelig stod for mig saa smuk, at jeg forlovede Pige blev ganske forvirret da han tog min Haand, og som sædvanlig spurgte til mit Befindende."

„Oh! Bravo!" raabte Cecilie, „vi skal see Moder bliver selv forelsket!"

„O nei!" svarede Moderen smilende, „det var kun et Øieblik Bevægelse; en Tribut jeg ydede Skjønheden. Efterat han paa min Indbydelse havde taget Plads i Sofaen, var hans første Spørgsmaal: Elise! Jeg tog Mod til mig; thi nu skulde jo Minen springe. Jeg følte mine Kinder gløde; thi det forekom mig at hans forskende Øie hvilte paa mig og som om han absolut maatte gjennemskue min Plan. Dog uden at tabe mit Maal af Sigte fattede jeg mig og sagde i en temmelig ligegyldig Tone: „Min Søster Elise maa De have undskyldt; thi hun er i fuld Activitet med sit Toi, som hun absolut skal have færdig til Onsdag, da vi saa har isinde at foretage os en Reise, som allerede længe har været bestemt."

„Hvad! en Reise?!" spurgte P. studsende. „Og hvorhen om jeg tor sporge?"

„Til vor Tante i ***. Hun har længe ønsket at faae en af os hen til sig. Nu har Fader besluttet at opfylde hendes Bøn, og lade Elise tilbringe Sommeren og maaskee længere Tid i hendes Huus. Jeg fæstede mine Øine saa troskyldig som muligt paa ham, idet jeg gav denne Forklaring. Han undveeg dem, og stod op fra Sofaen i synlig Bevægelse."

„Hvor kan Deres Fader! — Hvor kan Elise have fattet en saadan Beslutning!" udbrød han endelig i en Tone, som fik mig et Øieblik til at glemme min Mistanke til ham. Men tænkende paa min udkastede Plan besluttede jeg at sætte den igjennem, og svarede i sam-

me ligegyldige Tone: „Det var jo ikke saa godt for Fader at afslaae Tantes Bon. Da han har nok i mig til at bestyre sit Huus, har han jo intet Paaskud uden det, at jeg vil komme til at længes efter Elise, naar hun er borte."

„Og jeg!" sagde P. pludselig i sin sædvanlige letsindige Tone. „Men saa ville vi to forladte Stakler trøste hinanden. Men apropos, De sagde før „Vi". Jeg skulde vel ikke troe De ogsaa vil forlade os?"

„Jeg gjør kun et Besøg hos min Tante paa en Maaned," svarede jeg koldt."

„Ah! de vil altsaa begge reise? Hvilken Opsigt vil det smukke Søsterpar ikke gjøre i ***. Ah! det kan jeg ret tænke mig. Jeg kunde bestemt have Lyst til at reise med; thi Pokker maatte vel være heri Byen, naar dens største Prydelser ere borte!" I samme letsindige Tone blev han ved at tale en Stund, medens jeg, meer overtydet end nogensinde om hans Slethed, syslede med mine Urtepotter, som jeg i min billige Harme følte en forunderlig Tilskyndelse til at kaste ham i Hovedet. Efter nogen Tids Forløb forlod han mig med den Bøn, at turde komme imorgen for at tage Afsked med os.

Da han var gaaet kastede jeg mig ned i Sofaen og græd bitterlig ved at tænke paa den Qval, der ventede min stakkels Søster. Alligevel besluttede jeg nu Intet at skjule for hende, men jo før jo hellere at rive Bindet fra hendes Øine, hvad det saa end skulde koste mig. Noget efter havde jeg da en Samtale med Elise, hvori jeg saa skaansomt som muligt sagde hende min Mening.

Den gode Pige leed meget ved denne Samtale, thi jeg rokkede hendes Tillid til P. betydeligt; men hun paastod dog endnu bestandig at jeg tog feil. Hun kunde eller vilde ikke troe andet. Jeg kunde nok mærke, at hendes hele Haab hængte nu ved Afskedsscenen.

Anden Dagen kom, der skulde føre saameget med sig, og være saa afgjørende for Elise. Hvad mig angaaer, da haabede jeg Sletintet af denne Afskedsscene. Jeg havde ganske gjennemskuet P. og tvivlede endogsaa om at han virkelig kom. Ikke saa Elise. Hun var den hele Dag den personificerede Forventning. Snart lyttede hun med tilbageholdt Aandedræt, snart løb hun til Vinduet og over hundrede Gange dreiede hun Reflexionsspeilet, i det Haab at det skulde tilbagekaste et Billede, som det saa ofte havde glædet hende med; aldrig havde Elises Blikke stirret saa længselsfuldt i Speilet, og aldrig havde det skuffet hende bittrere. Eftermiddagen gik, der kom ingen P. Lises Kinder vare blege, hun lyttede ikke længere, saae ikke mere ud af Vinduet eller i Speilet; hun var som den, der havde mistet alt Haab.

„Mille!" sagde hun endelig, „pak mit Tøi i Kofferten, jeg formaaer det ikke; men jeg er færdig til at reise naar det skal være." Jeg maatte da handle for hende; og bedrøvet gik jeg derfor at gjøre Tilberedelse til en Reise, som vi saa ofte, før denne Periode, havde talt med saamegen Glæde om.

Jeg var bleven færdig med denne Forretning, og satte mig nu ind hos Lise, for om muligt at trøste hende. Men da det var som om hvert Ord var hende en Piinsel, tav jeg. Hun havde skjult Ansigtet dybt i en

Sofapude. Da jeg havde siddet noget forekom det mig som jeg hørte Banken paa Døren. Jeg gik derfor hen og lukkede op. Her stod, til min Overraskelse, P's Tjener med et Brev i Haanden, som han noget forlegen overleverede mig og fjernede sig. Jeg saae paa Brevet, det var til Elise. Jeg stod raadvild om jeg skulde give hende det eller ikke; thi hun havde endnu Intet mærket, og jeg var saa godt som overtydet om, at det kun vilde forlænge hendes Qval. Dog, et Blik paa hende, der sad hist som et Billede paa Sorgen, lod mig glemme alt Andet, end det at skaffe hende et glad Øieblik.

Jeg gik hen til Sofaen, bøiede mig over hende, trak med lempelig Magt Puden fra hendes blege Ansigt og holdt Brevet hen for hendes Øine. Elise saae paa mig, saae paa Brevet, og idet en Taare brød frem af hendes Øine, greb hun pludselig mine Hænder, som holdt Brevet og bedækkede dem med Kys. „Du er en Engel, Mille," udbrød hun henrykt. „Gud velsigne Dig for den Glæde Du gjør mig." Med skjælvende Hænder brød hun Seglet, men kunde ikke skjælne Bogstaverne med de taareomflorede Øine, og bad derfor mig om at læse det for sig. Det begyndte saaledes:

„Min elskede Elise! En pludselig Handelsaffaire gjør det umuligt for mig at komme ɔc. ɔc."

P. tog nu i Brevet en meget rørende Afsked med Elise; ja saa rørende, at den ogsaa nær havde smeltet mit haarde Hjerte, og Taarerne stode mig uvilkaarlig i Øinene da jeg læste det. Elise, der selv var henflydt i Taarer, saae min Bevægelse og slyngede pludselig sine

Arme om min Hals, kysſede Taaren, der løb ned af min Kind og ſagde med ſin blide Stemme:

„Ikke ſandt, Mille? er det ikke ſmukt? ſkriver han ikke deiligt? O, Du kan ikke længere være vred paa ham eller tænke noget Ondt om ham. Du kan ikke! Du maa holde af ham! O, tilſtaae det kun, Du Kjære, da vil jeg være ſaa lykkelig ſom før."

Jeg maa her tilſtaae, at jeg aldrig havde næret nogen Tvivl om at P. elſkede Eliſe, ſaa høit ſom et ſaadant Menneſke kan, men paa ſin Maade, det maa man tilføie. Havde hun været ligeſaa riig ſom elſkværdig, da var han uden Tvivl gaaet reellere tilværks. Men nu var Eliſe ikke det. Vor Fader var temmelig velhavende, men vi kunde derfor langtfra regnes blandt de rige Piger. Det var en uoverſtigelig Hindring for P.; thi han var en Ødeland, og for ſaadanne er Rigdom jo en Nødvendighed.

Jeg maa endnu erindre at P. i Slutningen af ſit Brev fremkom med den indſtændige Bøn, at Eliſe dog endelig maatte vende tilbage med mig. Denne Bøn tog Eliſe for et Anker, ſom hun med Faſthed knyttede ſit Haab til. Hun var atter ſig ſelv, og lavede ſig med en Ivrighed til Reiſen, ſom om dette kunde fremſtynde vor ſnare Tilbagekomſt.

Anden Dagen reiſte vi da, efterat Eliſe havde ſendt det ommeſte Levvel til P.

Vor gode Tante modtog os, hendes kjære Broderbørn, med aabne Arme. Hun kunde ikke ſee ſig mæt paa os, og ikke nok forundre ſig over, at de to ſmaa nyſelige Rollinger, ſom hun ſidſt havde ſeet, vare ſaa haſtigt

blevne saa store og smukke Piger. Tantens Huus syntes ret skikket til at adsprede og opmuntre Folk, der hængte med Hovedet. Hun var selv en munter rask Kone, og forestod ved sin ældste Søn en betydelig Handel. Ved denne Leilighed kom der mange af enhver Stand til hende, saa hendes Huus var det meest søgte i hele Byen. Den behagelige Munterhed, der herskede her, forjog snart for mig P. og alle mine Sorger, saa meget mere som jeg ogsaa havde den Glæde at see min kjære Elise veltilfreds og rolig, saa de første Dage gik meget glædeligt hen for os. Dog, det varede ikke længe før Lise forfaldt til Længsel og Melancoli. Hun morede sig ikke længere ved Nogenting i ***. Der kom en Engstelse over hende, som hun ikke kunde bekjæmpe. Engang vaagnede jeg ganske tidlig om Morgenen ved at hun hulkede høit. Jeg spurgte hende forskrækket om Aarsagen.

Hun svarede mig da, at hun havde havt en slem Drøm om P., som foranledigede hende til den Slutning, at han vist maatte være meget syg, og at det derfor var hende umuligt at være i *** længere.

Jeg gjorde hende opmærksom paa, hvor paafaldende det vilde være, at vi nu over Hals og Hoved reiste, uden noget antageligt Paaskud. Jeg lovede hende at jeg endnu samme Dag, i et Brev til Fader, skulde noie erkyndige mig om P's Helbredstilstand, og om hvorledes ellers Sagerne stode. Hun beroligedes forsaavidt, at hun lovede mig ikke at tale om Hjemreisen før Svaret var indløbet herpaa. Brevet blev bortsendt, og nu var Svaret paa dette Gjenstanden for Lises Tanker

og Længsler. Et Par Uger gik imidlertid hen. Endelig indløb Faders Brev. Det blev brækket og aabnet i en Hast, og uagtet det var temmelig langt, løb vi det igjennem i et Par Minutter. Men til vor Forundring var P's Navn slet ikke nævnet deri, eller Noget ham betræffende. Elise begyndte strax at gjøre de værste Slutninger.

„Ak! han er vist meget syg! han ligger vist for Døden! og Fader vil for at forskaane mig Intet sige, før Alt er forbi."

Nu var det ikke at tænke paa noget Ophold længere i ***, for Elise. Vi havde endnu kun været der tre Uger; men for Elises Skyld vilde vi afkorte Besøget.

Imidlertid kom der Forhindringer, saa atter en Uge gik hen, før Hjemreisen gik for sig. Elise var færdig at forgaae af Utaalmodighed, og aldrig havde hendes Hjerte slaaet saa glad, under hendes Ophold her, som da hun satte sig paa Vognen for at rulle tilbage til Hjemmet. Hver nye Gjenstand paa Veien, der bebudede at vi nærmede os vort Maal, hilsede hun allerede i lang Frastand, som dyrebare Venner. Endelig øinede vi Byen. Det var henimod Aften og en Lummervarme opfyldte Luften, der ofte gjør at Brystet aander tungt, og Sindet bliver sært ængsteligt tilmode. Var det virkelig Tordenluften, der indvirkede paa os, eller var det hiin Forudfølelse Mennesket stundom skal kunne have, naar noget Særdeles forestaaer, veed jeg ikke, men vi bleve begge paa eengang tause og beklemte alt som vi nærmede os Hjemmet. Dog pludselig, ligesom

for at tvinge vore vidtsværmende Tanker tilbage til os selv og det Nærværende, følte vi et dygtigt Skump og i samme Øieblik laae vi paa Landeveien imellem rullende Kofferter og Hatteæsker. Alt skeete saa gravitetisk, og ledsaget af saamange Undskyldninger af Kudsken, at vi maatte hjerteligt le, da vi ikke var kommet til nogen Skade, og havde intet Andet at gjøre end at reise os op. Vognaxlen var gaaet itu, og der var ingen Sandsynlighed for at den kunde istandsættes saa hurtig; derfor besluttede vi at spadsere det korte Stykke vi endnu havde tilbage.

For endnu at forkorte dette stjød vi en Gjenvei, som førte igjennem den store Plantage udenfor Byen.

Vi vare netop komne til Stien, som førte derind, da store Regndraaber faldt og en fjern Torden hørtes.

„Hør! det tordner!" sagde Lise, der var meget bange i Tordenveir. „Lad os ile!"

„Du veed jo nok," sagde jeg smilende, for at berolige hende, „at man ikke maa løbe naar det tordner." Regnen styrtede snart ned i Strømme og vi skyndte os ind under Træernes Skygge.

„Det bliver vel kun en Byge!" sagde Elise. „Jeg veed et Lysthuus, som er saa tæt, at Regnen for det første ikke kan trænge igjennem de sammenslyngede Grene; der maa vi hen!."

Elise gik foran og snart befandt vi os i Lysthuset. Vi satte os ned paa en lille Bænk i et Hjørne; og holdt Paraplyen over Hovedet. Vi saae paa hinanden og loe ad vor snurrige Stilling. Ikke ret længe havde vi siddet her, før vi hørte Stemmer, noget borte.

„Tys!“ sagde Elise. „Det er Spadserende der er bleven overraskede af Regnen. Det er vist nogle af vore Bekjendte! Det kan ret ærgre mig om de komme herind; thi vi maa da til at fortælle Aarsagen til vort Ophold her; og hvilken Akken og Veen vil der da ikke blive over Ingenting.“

Hun var imidlertid staaet op paa Bænken, hvor hun gjennem en Aabning kunde see langs ned i Alleen.

„Det er et heelt Selskab!“ lød hendes Beretning! „Om jeg seer ret, er det Grosserer N. og hans Suite! der er en Latter og en Klagen over Regnen! Ja, nu kan jeg tydelig kjende Mariane N's Stemme! Den har altid havt noget Ubehageligt for mig.“

„Kom endelig,“ sagde jeg, og rykkede Lise i Kjolen. „De kunde dog komme, og Du staaer der!.“

„Aa, de gaae nok forbi; thi jeg troer ikke dette Lysthuus just er meget bekjendt.“ Idetsamme forstummede vi begge for en Stemme, der lød tæt ved os. Dog, det var ikke Stemmen saameget som Ordene den fremførte, der lod os staae som forstenede.

„Ja, det er afskyeligt,“ hørte vi P. sige, i sin letsindige, men tillige indsmigrende Tone, „men det er ikke min Skyld, Dyrebareste! Jeg ærgrer mig jo nok over den smukke Mantille, der bliver gjennemvaad. Dog, jeg skal føre mine Damer til et Sted, hvor vi Alle skal sidde saa luunt og trygt for Regnen som i en Stue.“

„Naa, saa skynd Dem med det,“ sagde Grosseren gnaven. „Damerne blive jo drivvaade.“

„Ja behag at følge min Forlovede og mig!“ svarede P., henvendt til Selskabet.

„Følg de Forlovede!“ lød det nu eenstemmig blandt Selskabet, der kom bagefter.

Elise og jeg stode, som sagt, som forstenede. Dog vi kunde ikke faae Tid at fatte os, før P's velbekjendte Skikkelse viste sig for Indgangen til vort Tilflugtsted. Det løb mig koldt ned ad Ryggen, og en Rysten kom over mig. Hvorledes Elise havde det kunde et Blik, som jeg frygtsomt tilkastede hende, overbevise mig om. Hendes Kinder og Læber vare blevne ganske hvide, hendes Øine stirrede stivt og urokkeligt paa Skikkelsen i Indgangen. Jeg glemmer aldrig Elise ved denne Scene. Hun var traadt ned af Bænken, men stod nu stiv, med nedhængende Arme, som naglet til Pletten. Hendes Lilliehvidhed gav hende en paafaldende Lighed med en Marmorstatue.

„Ak! hun var vist deilig! Men Moder, jeg gad dog vidst hvordan Du saae ud ved denne Leilighed,“ udbrød Cecilie i stor Bevægelse.

„Formodentlig som en Furie; thi Du kan vel slutte Dig til at mine Følelser vare ikke de blideste.“

„Men P? den afskyelige P., hvad sagde han?“

„Han var en Balcavalier, Cecilie; ret en Herre af den fine Tone.

Han blev vel lidt bleg ved det uventede Syn, der mødte ham, men det skjulede han ved at bukke for os, og derved vende sig til Selskabet med den nedslaaende Efterretning, at Lysthuset var optaget. Han skjælvede endog en Smule; thi Mariane havde forundret sluppet

hans Arm; men da hun saae os, hilsede hun, rødmede og trak sig tilbage. Hele Selskabet drog nu forbi, og saae nysgjærrigt ind paa os.

Det var som hver især ahnede det her foregik; thi de skrede tause videre. Mig forekom det Hele som en Liigprocession, der fulgte Søster Lises Hjertefred til Graven. Himlen selv syntes at smelte hen i Taarer ved hendes Smerte; thi den udgjød Strømme af Vand over det næsten halvdrukned Selskab, og et gnistrende Lyn og et Tordenskrald, der syntes at ryste den syndefulde Jord i sin Grundvold, ledsagede dets Bortgang.

Hvad skal jeg meer sige om Elise? Med Møie fik jeg hende bragt hjem, til ikke liden Forfærdelse og Bedrøvelse for vor stakkels Fader. I flere Dage hverken spiste eller talede hun, og vi frygtede meget for hendes Forstand, saa vi vare glade, da der viste sig Symptomer til legemlige Lidelser hos hende. Hun blev virkelig angreben af Nervefeber, og maatte i otte Uger stadigt holde Sengen. Jeg vil ikke beskrive hvad vi i den Tid led med den stakkels Syge, men derimod holde mig til Begivenhederne udenfor Sygekammeret.

Historien med Elise kom paa en ubegribelig Maade snart ud blandt Folk. Alle beklagede hende, saameget mere som Damerne havde misundt den rige, men slet ikke skjønne Mariane Erobringen af deres Yndling. Man vilde vide at han elskede Elise indtil Raseri endnu, fortrød hjertelig sin Forlovelse, og ventede kun paa en Leilighed til at hæve den.

Alle disse Historier kom for den forelskede Marianes Øren. Hun græd og gjorde ham Bebreidelser.

Han smigrede, men forfaldt hemmelig endnu mere til sine Skjødesynder.

Nu indtraf en Periode, som mangen gammel Kjøbmand endnu vil erindre sig med Smerte. Da Varerne faldt saa overordentlig i Prisen, at mangen Handlende, som man troede sad fastere i det, maatte gaae tilgrunde. P. var en af de Første, som Rygtet sagde var reent ødelagt. Den rige Grosserer N., som kun nødtvungen ved sin Datters Bønner, havde givet sit Samtykke til dennes Forbindelse med den elegante Straajunker, var glad ved at en ægteskabelig Forening endnu ikke var kommet istand, da det gav ham Haab om, at han endnu kunde trække sig tilbage fra ham, før han var videre indviklet i hans ubehagelige Affairer. Mariane var nu heller ikke saa vanskelig at overtale, da mangt et koldt Vindpust havde kølnet hendes fordums Varme. Hun skrev Opsigelsesbrevet til P., som denne modtog ved et hemmeligt Sviregilde. Dette Brev gjorde kun den Virkning paa ham, at hvad han før havde begaaet i Smug, gjorde han sig nu ingen Umage for at skjule.

Ulveirsskyen, der saalænge havde hængt P. over Hovedet, brød nu i Virkeligheden løs. Skjæbnen og hans egen Daarskab brød Staven over ham og han var i Bund og Grund ruineret.

Dog, P. havde med alt dette endnu ikke været fortabt, hvis han havde havt en kraftig Sjæl og Virkelyst. Han var endnu i sine bedste Aar og kunde have begyndt forfra, som saa mange Andre, hvilke det gik ligesom ham. Dog, hvor finder man den rette Virkelyst hos

en Fornøielsesjæger og en kraftig Sjæl hos en Natteſværmer? Hans Ulykke lod ham ſynke endnu dybere, ſom det i Almindelighed er Tilfældet med ſaadanne Menneſker, der troe ved det Saar Skjæbnen har ſlaaet dem, at finde en Undſkyldning hos dem ſelv for deres usle Lidenſkabers Tilfredsſtillelſe.

Alle disſe Begivenheder indſkrænkede ſig vel ikke til den Tid, hvori Liſe holdt Sengen. Men det var dog i en meget kortere Tid end man ſkulde troe, alt dette paſſerede. Liſe kom ſig vel, men langſomt, og opholdt ſig endnu beſtandig i Sygeværelſet, ſom var adſkilt fra de Andre, og gik ud til en lille Have. Hun havde en ſtor Modbydelighed for at komme i de Værelſer til Gaden, og talede aldrig om P., eller om den Begivenhed, ſom foranledigede hendes Sygdom. At jeg, og vi der omgav hende, ogſaa toge os iagt for at berøre Sligt, er en Selvfølge; ſaa det der havde tildraget ſig med P. ſiden hendes Sygdom forblev ſkjult for hende.

Derfor blev jeg næſten forſkrækket, da hun en Aften, da jeg kom ind til hende, kom mig i ſtor Sindsbevægelſe imøde med dette Spørgsmaal:

„Siig mig, o ſiig, bedſte Mille, hvad har tildraget ſig i den lange Tid jeg har været adſkilt fra Verden? Hvorledes har h a n det — P? Er noget Ondt tilſtødt ham?"

Jeg blev forvirret og ſpurgte, hvad der nu ſaa pludſelig gav hende Anledning til disſe Spørgsmaale. Hun forklarede da, at hun nede i Haven havde opfanget disſe Ord af en forbigaaende Arbeidsmand: „Nei, da var det anderledes med min forrige Herre, den un-

ge P. Han kneb aldrig med Daglønnen, men lod det staae til. Men hvad er det nu? Nu er det jo forbi med ham."

Elise fornyede nu ivrigen sine Spørgsmaale, og jeg maatte da nødtvungen fortælle hende Alting angaaende P. Hun blev forundret over den Forandring, der var foregaaet med ham i denne korte Tid; hun kunde neppe tænke sig det. Derpaa brast hun i Graad over „hans Fortvivlelse", som hun kaldte hans lastværdige Levnet, som jeg heller ikke dulgte hende. „Ak! saa er han da nu virkelig fattig. Han som for kort Tid siden havde Summer at bortødsle. Hvad skal han nu blive til, uden Penge, uden Venner, der ville understøtte ham? Stakkels, stakkels Menneske!"

Lises store Medlidenhed med den Ulværdige, for hvis Skyld hun og vi Alle havde gaaet saameget igjennem, var mig imod. Jeg sagde derfor, for at moderere den lidt: „Aa, Tiderne maa man finde sig i, og det er jo ikke værre for ham end for Andre det er gaaet ligesom ham. Der er nu G. og F. for Exempel."

„Ja G. og F.," faldt Lise mig bebreidende i Talen. „Hvor kan Du tale om dem, den Ene har en rig Onkel, der understøtter ham, og den Anden har en Arv i Vente. Hvor kan de To lignes ved P., der slet ingen Støtte har, og som nu Alle vil forlade."

„Jeg mærker det er ikke Alle!" sagde jeg lidt vel ivrig. „Hvor Du kan endnu tage et Menneske saa ivrigt i Forsvar, der har behandlet Dig, os Alle — — ja sig selv saa slet, begriber jeg ikke."

Den stakkels Lise erkjendte det Sande i mine Ord,

og jeg det Bittre, da jeg saae hende blegne. Angerfuld søgte jeg at udslette det Indtryk, som mine uoverlagte Ord havde gjort paa hende. P.'s Navn blev nu heller ikke mere nævnet af hende. Hun undveeg som forhen Værelserne til Gaden og opholdt sig bestandig i den lille Havestue. Hendes eneste Udflugt var Haven, men undertiden overtalede jeg hende til at gaae ud af en lille Laage, som førte ud paa en fri Mark, hvor ellers Ingen kom. Hun var stille og bedrøvet, og saae helst at vi overlod hende til sig selv.

Nogentid hengik paa denne Maade uden noget Mærkeligt tildrog sig. P. havde et Tilflugtsted hos en fattig langt ude Beslægtet. Han var den Gjenstand, hvorom Samtalen i Byen dreiede sig, saasnart der kun var Tre, Fire samlede. Han besøgte nu aldrig sine fordums ansete Bekjendte.

En Søndag Eftermiddag kom jeg til Lises Dør, og mærkede den var lukket. „Lise!" sagde jeg, „hvorfor er Døren lukket af?"

„Det kommer af — — — ja, nu skal jeg strax lukke op — vent kun et Øieblik!" Strax efter hørte jeg en klingrende Lyd, en Skuffe blev smækket i og hun aabnede Døren. Forundret over dette traadte jeg ind og spurgte strax:

„Hvad var det for en Lyd? det lod som Du slog noget itu?"

„Jeg?" svarede Elise, og blev rød. „Hvad skulde det da være?"

Jeg blev urolig ved hendes Forvirring og sagde bedende: „Kjære Elise! sig mig hvad Du har for?"

„Gode Mille!“ svarede hun bebreidende; „jeg har virkelig ikke noget Ondt for. Og hvis Du endelig vil vide det, — nu vel; — men det var ellers en lille Hemmelighed mellem Fader og mig. Jeg vilde have overrasket Dig.“

Ganske beroliget og glad over at Lise nu igjen begyndte at glæde sig ved Smaating, lagde jeg min Haand for hendes Mund, og bad hende nu indstændig ikke at sige Noget. Lise var usædvanlig livlig denne Aften. Hun talede med mig om mit nærforestaaende Bryllup, hvorledes min Brudedragt skulde være, og hvad der vilde klæde mig bedst paa Haaret og om Halsen. Jeg blev oprømt da Lise spøgende tog en Myrtegreen og nogle Rosenknopper, og satte mig paa Haaret. Derpaa tog hun et Halssmykke, som hun havde arvet efter vor Moder, op af sit Gjemme, og pyntede mig ligeledes med. „Hvad synes Dig nu?“ spurgte hun derpaa og trak mig hen for Speilet.

„Meget godt!“ svarede jeg rødmende, allerede Brud i Tankerne. „Dog skal jeg ikke nægte, at jeg jo synes bedre om Hovedet end Halsen.“

„Hvad? Og der havde jeg dog pyntet Dig saa kostbart! Hvormange Penge troer Du f. Ex. dette Halssmykke er værd?“

„Jeg synes vor Fader engang har yttret at det var anslaaet til 1000 Rbd.“

„Ei, ei! saameget? saa er jeg jo rigere end jeg tænker paa. Men Du har Ret, Din smukke runde Hals er langt skjønnere uden nogen Prydelse end med dette langt mere kostbare end klædelige Smykke.“ Under saa-

danne Samtaler, der for mig vare saa indholdsrige og behagelige, gik Timerne, og jeg havde ikke i lang Tid gaaet saa glad til Hvile, som denne Aften og med saa lyse Blikke ind i Fremtiden, der afmalede sig for mig i tusinde yndige Billeder. Snart tænkte jeg mig som Bestyrerinde af mit nydelige Huus, hvor alt skulde blomstre og være lykkeligt om mig, Fader og Elise skulde flytte til mig, vi vilde leve som een Familie. Elise skulde leve op og blomstre paany, og snart blive en lykkelig Kone, som jeg. Den sidste bedrøvelige Tid var forglemt, og omsider faldt jeg i Søvn og drømte, som I vel kan vide, lutter fornøielige Drømme. Dog, det fik snart en Ende med Forskrækkelse, som I nu skal faae at høre.

Det forekom mig som om jeg ikke havde sovet længe, før jeg blev vækket ved en Kalden ganske nær ved mit Øre. Jeg svarede ikke; thi jeg troede at jeg drømte. Da rykkede det sagte i Dynen. Forskrækket vaagnede jeg! men endnu mere forskrækket saae jeg vor Tjenestepige, gamle Dortheas fortvivlede Ansigt bøiet over mig.

„Hvad!" raabte jeg næsten forvildet. „Hvad er hændet, at Du kommer saa tidligt, Dorthea, og med et saadant Ansigt? O, Gud! er Fader maaskee syg?"

„O, nei! Han er oppe! Ham fik jeg først op;" sagde hun hulkende. „Men Jomfru Lise! Aa, det er galt fat; hun er borte, og jeg er et Skarns Menneske! Men det kommer af at jeg har været hendes Barnepige fra hun var ganske lille. Jeg tvivlede paa det i Aftes, da hun aldrig kunde komme til Ro; da jeg hørte hende sysle og sysle, at hun havde Noget for."

„Gud i Himlen! Men hvorfor sagde Du mig da ikke hvad Du tvivlede paa?" raabte jeg, endnu ikke rigtig inde i Sagen, ved Dortheas usammenhængende Tale.

„Ja," svarede hun grædende; „hvorfor sagde jeg Dem ikke det; og hvorfor ikke saameget Andet, som jeg burde sagt Dem! Seer De, Jomfru Mille, det var ikke saa godt for mig, der har været hendes Barnepige fra ganske Lille af, at nægte hende Noget. Hun havde nu ingen Ro fra den Tid P's Skjæbne var bleven hende bekjendt. Saa maatte jeg da gaae med Breve imellem dem."

„Hvad!" udbrød jeg, og blev Stok og Steen over det jeg hørte. „Du har gaaet med Breve imellem dem?"

„Ja, har jeg ikke det!" hulkede hun frem paa ny. „Lod jeg gamle, skarnagtige Qvinde mig ikke overtale ved det, at hun saa trofast forsikkrede mig, at der var intet Kjæresteſnak deri. Kuns en Smule Trøst. Men hun har jo narret os Allesammen, den kjære, slemme Jomfru Lise. Nu er hun saamæn reist med ham, der er ingen Snak om den Ting."

Intet ligner mine Følelser i hiint Øieblik. Jeg var bedrøvet, skamfuld, og harmedes paa Elise, der kunde tilføie vor gamle Fader en saa stor Hjerteſorg. Og det som mig syntes saa rolig, uden den mindste Selvbebreidelse, naar jeg tænkte paa hendes usædvanlige Opførsel sidste Aften. Tanken herom lod mig tvivle om, at det Dorthea fortalte, ogsaa forholdt sig saaledes.

Jeg var forlængesiden sprunget op; og tog nu min Morgenkjole paa, for med egne Øine at overbevise mig om Sandheden. Jeg vilde just gaae, da min stakkels Fader stak sit Ansigt ind af Døren; det var meget blegt og saae forstyrret ud. Jeg brast i heftig Graad ved at see saamegen Sorg udbredt over hans ellers saa rolige Træk.

„Gud, Dorthea!" udbrød jeg, „hvor kunde Du nænne at vække ham, med en saadan Tidende. Du burde dog først have gaaet til mig, at vi kunde have undersøgt, om det Du siger er rigtig."

„O, min gode Pige!" sagde min Fader, idet Taarerne rullede ned ad hans gamle Kinder. „Det er desværre fuldkommen rigtig. Jeg har nu undersøgt hele Huset og Haven; men hun er intetsted at finde. Nei, borte er hun, reist med det Skarn, der er Aarsag til al vor Bedrøvelse."

„Har jeg ikke nok hørt at han vilde reise til Hamborg og Dit og Dat. Nu er hun reist med ham, det stakkels vildfarende Barn, for at forstrække ham med Penge, den Smule Penge hun har. Kom hun ikke saa smildelig ind til mig forleden, smigrede for mig, og bad mig saa kjønt om hun dog maatte faae sin Part af den Sum jeg havde sat for Jer i Sparekassen. Hun vilde saa gjerne have den Glæde at overraske Dig med en anseelig Præsent til Dit Bryllup. O, Gud! at blive saadan bedraget og bragt Skjændsel og Sorg over af sit eget Barn! Dog, endnu er Ingen vidende om Sagen. Tys, stille Børn! Vi kunde maaskee endnu redde vort og

det stakkels Barns Ære i Verdens Øine, naar vi gaae ganske stille og forsigtig tilværks.

Kom Du Dorthea! Du gamle taabelige Qvinde! løb Du paa Dine Strompefødder ud i Stalden og sadl den store Brune, medens jeg skyndsomst laver mig til."

Dorthea gik, og Fader vedblev noget bittert: „Hm, Hm! Det er jo ret romantisk, detteherrens! Datteren flygter, og en gammel Fader, der stover Verden rundt efter hende!"

„Kjære Fader!" sagde jeg med skjælvende Stemme, „skulle vi ikke endnu engang see ind i hendes Værelse, om hun ikke skulde have efterladt sig Noget, der kunde give os Oplysning."

Men Faders Følelse var nu paa eengang vendt om til Vrede imod den Bortflygtede, og han svarede heftigt:

„Aa, jeg gider hverken seet hende eller hendes Værelse, den Uværdige, var det ikke for Skammen, der vil overgaae os Allesammen. Jeg kan ikke anseе den for mit Barn mere, der saa samvittighedsløs saarer og krænker mig. — O Gud! hvormed har jeg fortjent det? Jeg, der altid har behandlet mine Børn med lige Ømhed."

Jeg søgte skjønt selv utrøstelig at trøste vor dybt bedrøvede Fader, medens jeg tillige hjalp ham at gjøre sig færdig til den besynderlige Reise, som jeg indsaae var det Eneste vi kunde gjøre.

Snart stod han da reiseklædt og stiltiende gik vi at undersøge Lises Værelse.

Vi gik igjennem Havestuen. — Her stod alt roligt og stille, som vi havde forladt det om Aftenen. —

Myrtegrenen, hvormed Lise havde pyntet mig, laae endnu paa Bordet. Ved at see den kunde jeg ikke holde mine Taarer tilbage; thi jeg tænkte paa de glade Forhaabninger, med hvilke jeg var indslumret, og hvor grusomt hun havde skuffet mig.

En Komodeskuffe stod aaben, netop den, hvori hun forvarede sine Kostbarheder og hvor hun gjemte Halssmykket om Aftenen. Jeg trak den ud; den var tom. Min Fader og jeg saae paa hinanden. Skjøndt det under disse Omstændigheder ikke var saa forunderligt, bleve vi dog slagne ved denne Opdagelse; thi det var os et nyt Beviis paa at hun virkeligen var borte.

„Ja, hvad flere Oplysninger skulle vi nu have?" sagde han med et dybt Suk, og nærmede sig modfalden hendes Kammerdør. — Jeg aabnede den og paa engang traadte vi ind.

Men hvo maler vor Overraskelse, Glæde, og jeg kan næsten sige Skræk, da — tænk Jer, Børnlille! — vi seer Lise ganske rolig sovende i sin Seng."

„Hvad? Saa havde det Hele jo været blind Allarm! Dorthe og Bedstefader havde seet feil!" sagde Cecilie.

„Ingenlunde! De havde begge seet fuldkommen rigtig. For en halv Time siden havde Kammeret været tomt, Sengen opredt og Vinduet aabent; men nu laae hun ikke destomindre der, som om det Hele havde været en Drøm. Vinduet var lukket, Jalousiet for og der herskede en Rolighed i Kammeret, som kun blev afbrudt ved Elises regelmæssige Aandedrag.

Vi bleve saa grebne af det Billede paa Ro og Fred vi saae her, at vi i første Øieblik forstummede; og jeg

tilkastede Fader et Blik, der omtrent udtrykkede det samme Du sagde før, Cecilie. Han syntes selv næsten tilbøielig til at forkaste hvad han havde seet, da han fik Øie paa et Par Sko af Elises, hvilke bare tydeligt Spor af at de for nylig havde vadet gjennem det dugvaade Græs.

En Vredesrødme bedækkede nu hans Kinder.

„Elise, Elise!" raabte han saa heftig at denne vaagnede og strakte forskrækket sine Arme ud imod os. — „Hvad maa jeg troe om Dig?! Hvad maa jeg troe om den, der løber ud af Vinduet om Natten paa hemmelige Veie, som bruger Mørket til at skjule sine Foretagender med! Siig mig, forvildede Barn, hvor var Du for en halv Time siden, da jeg var heri Kammeret?!"

Elise lod nu først til at besinde sig. En glødende Rødme trak sig for et Øieblik over hendes Kinder; men derpaa svarede hun med rolig Stemme:

„Min kjære Fader og Søster! Skinnet er imod mig; men min Trøst er, at jeg ikke er saa skyldig som de synes at troe. Vel har jeg Meget at bede Eder tilgive mig. O! hvilken Skræk og Sorg har jeg ikke forvoldt Eder denne Morgen. Men," tilføiede hun og brast i Graad; „jeg troede min Fader og Søster kjendte mig for nøie til at fatte nedværdigende Tanker om mig!"

„Kjære Elise!" sagde min Fader allerede betydelig lettet og formildet, „Du har i den sidste Tid været en lukket Bog for os, ikke som forhen mit oprigtige, frimodige Barn!"

„Nei sandelig, kjære Fader!" hulkede Lise, „men fra nu af vil jeg være det igjen, hvis De kan tilgive

mig al den Sorg jeg har forvoldt Dem. Regn mig det ikke saameget til Brøde, som min onde Skjæbne, der vilde det saa. Ak, jeg vil skrifte for Dem alle mine Tanker og Foretagender i den sidste Tid, og da — ja da ville de maaskee dadle mig. Men der er en Stemme i mit Indre, der siger mig, at jeg ikke kunde handle anderledes."

Her begyndte nu Lise en Fortælling, som I vel forud kan slutte Eder til. Nemlig hvorledes hun ingen Ro havde havt, siden P's sørgelige Forfatning var blevet hende bekjendt. — Men da hans Opførsel endnu mere smertede hende, havde dette omsider bevæget den uerfarne Pige til at tilskrive ham et Brev, indeholdende Advarsler og rørende Formaninger, hvorpaa fulgte et Svar fra ham, opfyldt med Anger og Klager over hans haarde Skjæbne. — Dette havde ganske smeltet det ham endnu altfor hengivne Hjerte. Elise besluttede at gjøre hvad der stod i hendes Magt for at redde ham; — hun betænkte ikke hvor umuligt det var at redde Den, der ikke vil reddes.

Atter skrev hun et Brev til ham. Bad ham fatte en bedre Leveplan, og tilbød sig deri at forstrække ham med en lille Sum, som hun disponerede over.

Brevet, hvori en Plan for Fremtiden smukt var udkastet, indløb, ved Dortheas Hjælp, snart. Han talte deri om Slægtninge i Ostindien, om en Reise derhen, men som han desværre manglede Midler til at udføre.

Planen var som sagt meget god, og Elise kunde ikke andet end skjænke den sit Bifald. Hun besluttede derfor at gjøre hvad hun kunde for at befordre den.

Til vor Fader turde hun ikke betroe sig, da han høiligen havde misbilliget hendes Forehavende, og til mig var hun nu hiin Aften bleven afskrækket for at tale om P. Hun maatte altsaa gaae saa hemmeligt tilværks og bruge den allerede omtalte List, for at faae den lille Sum, som hun havde besluttet at opoffre til sit Øiemeds Opnaaelse.

Dette Bedrag havde aldrig faldet Elise saa let, hvis hun ikke havde havt den faste Tro, at hun gjorde en god Gjerning, og at P. vilde forbedre sig.

I kan vel nu tænke hvad det var, der klingrede den Aften jeg traadte ind til hende. Hun var netop den Gang ved at tælle Pengene, men indsaae snart at de vilde kun naae kort, og besluttede da at opofre sit Prætiosa for at frelse ham. Og nu komme vi til den natlige Spadseretour, som stakkels Lise saa trygt stolede vi vilde oversove.

Dorthe havde nemlig havt Samvittighedsskrupler og erklæret ved det sidste Brev: aldrig at ville gaae mere som Sendebud imellem Lise og P.

Hvad var der nu andet at gjøre end at tilføie i omtalte Brev den Anmodning, at P. maatte indfinde sig paa et Sted, som hun bestemte bag ved Haugen. Hvad skulde hun vel gjøre. Sagen vilde og maatte hun fuldbringe.

Lise havde endt sine Bekjendelser. Hun havde fortalt saa rørende, at vi græd Allesammen. Hvor kunde vi ogsaa vredes paa hende? Hun lovede os jo med Taarer nu ganske at tilhøre os som forhen, og herefter bestræbe sig for aldrig at gjøre os et sorgfuldt Øieblik.

Hun holdt virkelig sit Ord, saavidt det stod i hendes Magt. Vel saae jeg hende tidt falde i dybe Tanker, og hendes Sjæl var da langt fraværende, maaskee i Orienten, hvor hun troede P. levede i Rigdom og Herlighed.

Min Fader tog tilligemed Elise ved mit Giftermaal sit Hjem hos mig, saa jeg nu saae mig i de Forhold, som I vel erindre jeg hiin Aften i Phantasien udmalede mig saa fortryllende. Og virkelig maa jeg tilstaae, at vi i nogle Aar førte et saa behageligt Liv, som vel kan tænkes her paa Jorden, hvor Virkeligheden jo altid mangler Phantasibilledets Rosenglands. Saa døde vor gode Fader roligt og blidt, midt i Kredsen af sine Kjære."

„Ak, ja! jeg kan endnu huske den kjære, muntre Bedstefader, og hvor de Alle græd da han var død," sagde Cecilie!

„Ja, jeg vil nok troe at Du kan huske ham; hvilket Savn var det for os Alle, da han var borte.

Lise blev fra den Tid af mere stille og melancolsk; men hun holdt den indsluttet i sit eget Bryst, og var altid venlig og blid med sine Omgivende. Da traf det sig engang at vi fik en Indbydelse fra Dine gode Forældre, Caroline, at komme hen til dem om Eftermiddagen, da det var deres lille Fritzemands Geburtsdag. Med Glæde toge vi imod Indbydelsen; thi vi gik dengang, ligesom nu, gjerne til den venlige Præstegaard.

Cecilie, som da var en lille Glut, fulgte med os. Eftermiddagen gik behageligt og Veiret var saa yndigt, at vi den meste Tid opholdt os i Haven. Her morede

vi os med at see paa Børnenes Lege. Man havde nemlig for at fornøie Geburtsdagsbarnet faaet alle Degnens Smaabørn derop; men til Ulykke vare alle disse Piger, saa de havde deres Nød med at faae den dengang forviltrede Fritz til at gaae ind i deres pigelige Lege.

Der skulde leges Bryllup. Du Cecilia stod allerede pyntet som Brud med en Løvetandskrands om Hovedet, og et Schawl saa stort at Hjørnet slæbte i Græsset. I Brystet var heftet en Bouket af uformelig Størrelse. Saa skulde da Frederik overtales til at være Brudgom."

„Ak, det var dog flaut; skulde han overtales til det;" spurgte Cecilie.

„Ja saamæn skulde han saa, og han lod sig da omsider ogsaa bevæge; men under den Betingelse at han ikke vilde udmeies som Du."

„Men hvor kunde Moder da ogsaa taale at see mig saaledes?" sagde Cecilie lidt bebreidende.

„Aa, hvad! det kunde jeg godt taale! Det morede mig uendeligt at see Dig saaledes udstafferet; og da nu Vielsen skulde gaae for sig, men man savnede Præsten, tilbød jeg mig at vie Eder. Jeg kan endnu see Dig, Cecilie, hvorledes Du skred frem med en Værdighed og Alvor ved Siden af Din trevne Brudgom.

Men da han nu maaskee opdagede et lystigt Træk i mit præstelige Ansigt, fandt han ingen Grund til at lægge Baand paa sin stærke Tilbøielighed til at flygte. Han sprang nu, kaad som han var, op paa det zirlige Alter, hvilket han øieblikkelig lagde i Ruiner; løb tvers

over Haven, efterfulgt af den flæbende, slæbende Brud, og de forbittrede, skrigende Degnedøttre, indtil han reddede sig ved et Spring over Gjerdet. Alt dette havde sat os Ældre i en munter Stemning, saa at der var Intet iveien da vor Helt nogentid efter kom og fremførte den Bøn, at turde føre en Spillemand op paa Engen bag Lysthuset, „som gik nede i Landsbyen og spillede og sang til Alles Fornøielse.“ Glad sprang den Lille afsted, og vi Andre glemte snart, fordybet i vor Discours, denne lille Omstændighed, da vi paa engang bleve erindrede derom, ved en Tummel bag os.- Det var Musikanten, omringet af alle Landsbyens støiende Drenge. — Han var iført, saavidt jeg kunde see, en ludslidt bruun Frakke, havde en bredskygget Hat paa og en Lirekasse under Armen. Han standsede noget borte og lavede sig til at spille.

„Vil De ikke synge den Vise De sang nede i Byen?“ bad Fritz Spillemanden.

„Hvad var det for en Vise? jeg husker ikke længe hvad jeg saadan synger;“ svarede denne i en slov og vranten Tone; dog var der Noget i Stemmen, der forekom mig bekjendt. — Men det greb mig forunderligt, da Pastor B. nu traadte frem, og Vandringsmanden tog sin Hat af for ham, da derved et Ansigt kom tilsyne, der, skjøndt skjægget og rynket, viste meer Spor af Lidenskaber end af Alder; thi ogsaa dette forekom mig ikke ganske fremmed, skjøndt jeg i Øieblikket ikke kunde forbinde det med nogen bestemt Erindring.

Maskinmæssig satte han Lirekassen ned og ligesaa maskinmæssig begyndte han sit Spil og sin Sang, hvil-

ken sidste har hængt sig fast ved min Hukommelse, ved den sørgelige Begivenhed den foranledigede. De Ord jeg hørte lode nemlig saaledes:

„Jeg er en reisende Spillemand
Kom hid Smaapiger og Drenge.
Og sætter Jer om mig som bedst I kan
Thi Visen vil vare længe.
Snur, snur, Trallalala!
Visen vil vare længe!

Jeg var en stadselig Herre engang
Snildt Talen jeg kunde belægge.
Den Første jeg var i Dands og i Sang
Smaajomfruernes Kjæledægge.

En Ahnelse greb mig pludselig ved dette sidste Vers, og jeg vilde just ængstelig vende mig om mod Elise, da jeg saae hende bleg som et Liig, før jeg kunde forhindre det, falde forover med Ansigtet mod det haarde Steenbord i Lysthuset. Alle ilede forskrækkede den Besvimede til Hjælp, og bragte hende ind i Huset, medens Sangen og det vilde „Snur, snur!“ lød efter os, hvilket sidste Bønderdrengene bestandig istemmede.

Liremanden var, som I vel kan tænke, gjenkjendt af Elise, som hendes engang saa hoitelskede P. At see ham, som hun altid tænkte sig i lykkelige Kaar langt borte, staae pludselig lige for sig, nedsjunken i den ynkværdigste Tilstand, et Billede paa Lasten og al Elendighed, maatte naturligviis gjøre et heftigt Indtryk paa hende. En hidsig Feber fulgte den store Sindsbevægelse, hvori hun i Vildelse gav Hentydninger, som nødte mig til at betroe den hele Historie til den vakkre Ma-

dam B., som da tang og stiftedes med mig til at vaage hos den stakkels Lidende, indtil Feberen var overstaaet. Dog, Lise kom sig efter denne Tildragelse aldrig rigtig; hun havde fra den Dag af hyppigt Blodopkastelse, og Aaret efter døde hun, som Du sagde før, i den grønne Stue.

„Stakkels Tante Lise!" sagde Cecilie med taarefulde Øine; „hvor hendes Skjæbne var sørgelig. Men P? han der havde været Aarsag i alle hendes Lidelser, hvorledes gik det ham siden?"

„Ak, besynderligt nok!" svarede Moderen. „Men hans Historie efter denne Dag er snart fortalt.

Han skal nede i Kroen, hvor han logerede, have viist adskillige Tegn paa Forstandsforvirring. Da jeg samme Aften hemmelig sendte ham en Kurv med Klæder og Linned, uden at han vidste hvorfra det kom, skal det have forundret ham meget, og med en vis Glæde havde han vadsket og barberet sig, hvorpaa han iførte sig de rene Klæder. Derpaa havde han forlangt en ordentlig Seng, som han da ogsaa havde faaet, og i denne fandt man ham død om Morgenen.

Pastor B. og Din Fader sørgede for at han blev anstændig begravet. Og saaledes ender Balcavalerens, den engang for sin Skjønhed saa forgudede P's sørgelige Historie. Din Tante Lise fik siden Underretning om hans Død og foldede de hvide Hænder med inderlig Tak til Gud, der havde taget et Liv, som her paa Jorden kun var en Gjenstand for Medlidenhed og Foragt."

Her endte Frue S. sin Fortælling, som havde sat dem Alle i en sørgmodig Stemning. Begge de unge

Piger sank hen i dybe Betragtninger, og sad længe tause, indtil de bleve forstyrrede ved Hestetrampen udenfor. De ilede til den aabne Dør, og saae nu Doctor B. komme ansættende mod Huset. Caroline tilvinkede ham med sit Lommetørklæde; men Cecilie trak, rød og forvirret, Veninden tilside, og sagde i en bønlig Tone: „Kjære Caroline, siig for Alt i Verden ikke til Din Broder, hvad jeg sagde før om den tosede Dands. Jeg har nu ganske forandret min Mening, og indseer nu ret, hvor dumt jeg talte før."

Et Aar efter denne Søndag Eftermiddag var der Bryllup paa ommeldte Herregaard. Den smukke Cecilie S. havde nemlig taget den Beslutning, skjønt hun vidste at Doctor B. hverken kunde synge eller dandse, at række denne Haanden til Livets lange Polonaise.